

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

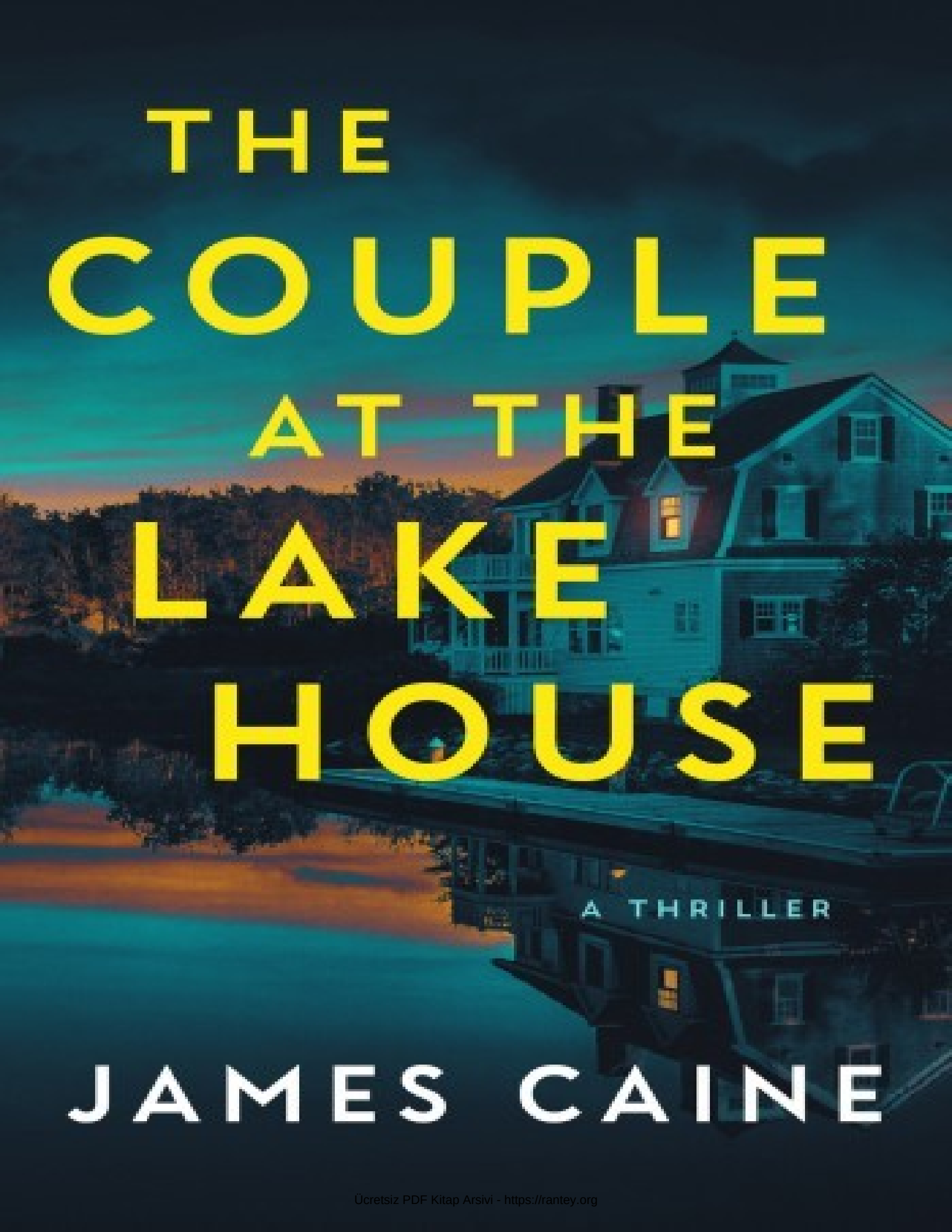
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE COUPLE AT THE LAKE HOUSE

A THRILLER

JAMES CAINE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LAKEHOUSE'D EKİKONUMLAR

Bir Gerilim

James Caine

Twisted Gerilim Kitapları

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2024 James Caine
Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

OceanofPDF.com

*Bu kitap bana her zaman inanan eşime ithaf edilmiştir.
Bu kitap aynı zamanda bana ithaf edilmiştir.
Değişiklik olsun diye, yazarlığı kariyerim haline getirdiğimde kendime
güvendim ve bundan gurur duyuyorum.
Ben de kendime inanmaya başlıyorum.*

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Ücretsiz kitabım](#)

[Prologue'u indirin](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46 Sonsöz](#)
[Gitmeyecek](#)
[Önsöz Bölüm 1](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

ÜCRETSİZ KİTABIMI İNDİRİN

Psikolojik gerilim kitabım 'The Affair'in ÜCRETSİZ bir kopyasını almak isterseniz, aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

[Ücretsiz kitabımı almak için buraya tıklayın](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

PROLOGUE

911 operatörüyle konuştuktan sonra telefonu kapattım. Mutfağı bir ileri bir geri adımlıyorum, aramanın ağırlığı zihnimde. Adrenalin vücudumu kasıp kavuruyor. Sadece buradan kaçmak istiyorum. Ya yetkililer geldiğinde burada olmazsam?

Şaşkınlık içinde, silahın hâlâ elimde sıkıca kavrandığını fark ediyorum. Mutfak tezgahının üzerine koydum ve ona baktım.

Ne yaptım ben?

Derin bir nefes alıyorum ve düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Olanlar göz önüne alındığında bu imkansız.

Güzelce dekore edilmiş evin etrafına ve büyük pencerelerden görünen göl manzarasına bakıyorum. Güzelliği herkesi etkileyebilir. Böyle bir manzarayı bir daha asla göremeyeceğim için mutlu olacağım.

Yine de gidemem. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Yetkililerin gelmesini beklemeliyim. Sıkışmış hissediyorum.

Acil durum görevlisine her şeyi anlattım. Yani, çoğunu.

Polis geldiğinde ve ne olduğunu anladığında nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Kelepçelerinin soğuk çeliğini ellerimde hissedecek miyim?

Yapmak mı?

Başımı eğip kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. Gömleğimdeki kan lekelerini gördüğümde gözlerim açılıyor ve yüzüm geriliyor.

"Sidney," diye sesleniyor zayıf bir ses bana. Bir şeyler duyduğumu umarak başımı kaldırıyorum.

Lütfen hayal görmeme izin ver. Lütfen deli olmama izin verin. Bu gerçek olamaz.

Eğlenceli bir hafta sonu olması gerekiyordu. Nasıl bu hale gelebildi?

"Sidney," diyor ses tekrar. "Yardım et bana." Merdivenlere doğru yürürken yukarı bakıyorum ve beni rahatsız eden şeyin kaynağını görüyorum. "Lütfen, Sidney."

BÖLÜM 1

"Sidney Meyers'a bugünkü sunumu için teşekkür etmek istiyoruz!" Vanessa Fleming kalabalığa bağırıyor. Beni izleyen insanlar ayağa kalktı. sandalyeler ve alkışlar. Tahmin etmekte kötüyüm ama odada yaklaşık iki yüz kişi olduğunu söyleyebilirim.

Vanessa'ya "Teşekkürler," diyorum. O da bana gülümsüyor. Vanessa iyi gittiğini biliyor. Sahneye çıktığımda ikimiz de bunun bir felaket olacağından endişelenmiştik. Geçen yılki davranışlarım herkesi endişelendirebilirdi. Vanessa yayıncım Twisted Thriller Books'un ana editörlerinden biri.

Aynı zamanda yayıncımla olan ana bağlantım. Bu etkinliğe gelmeyi hiç istemedim. Gelmemekle tehdit ettim ama yayıncım da beni telif haklarımı göndermemekle tehdit etti.

Alkışlamaya devam eden kalabalığa dönüp bakıyorum. "Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim" diyorum.

Arkamdaki büyük ekranda en çok satan kitabım "*Bir Katil Olarak Hayatım*"'ın görüntüsü var. Onu yazdığımda daha çok eğlence içindi. Bir yayıncının onu alacağını hiç düşünmemiştim. Kitabı kendim yayınlamak istiyordum ama Twisted Thriller Books başvurumu kabul ettiğinde çok şaşırdım. Ana karakterin bir katil olduğu bir kitap.

Normal bir mahallede, normal insanların arasında yaşayan bir seri katil karakteri genellikle çok satmazdı. İnsanlar benim gerçek bir psikopat olan, cinayet işleyen ve günlük hayatında yalan söyleyen bir psikolog fikrime bayıldılar.

Çoğu yazar size ana karakterinizin sevilebilir ya da ilişkilendirilebilir olması gerektiğini söyleyecektir. Benim kitabım geleneksel bilgeliği yerle bir ediyor.

Ana karakterim Tracy Macher bir katil. Korkunç şeyler yapan korkunç bir insan. Yine de okuyucular onun hakkında okumayı sevdiler. Ondan büyülediler, yaptığı şeyleri neden yaptığını merak ettiler. Sanırım pek çok kişinin okumak istediği şey onun nihai çöküşüydü. Tracy nasıl yakalanacaktı?

Benim hikayemde, yapmadı.

Yayıncım beni yazdığım sondan vazgeçirmeye çalıştı. Tracy'nin ortaya çıkmasını istediler. Adaletin yerini bulmasını. Bir şekilde tartışmayı kazandım, okuyucuların eleştirilerini tamamen bekliyordum. Ama çok sevdiler. Ben de şaşırdım. Bunun beni şu anda bulunduğum yere, Toronto, Kanada'daki büyük bir yazarlık kongresinde büyük bir hayran grubunun önüne getireceğini hiç beklemiyordum.

Hayatımda yaptığım hiçbir şeyin, bir oda dolusu insanın yaptığım bir şey yüzünden beni alkışlamasına yol açacağını düşünmemiştim. Gülümsedim ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Anı yaşa.

Readers Unite'ın açılış konuşmacısı olmayı kabul ettiğimde, mücadele edeceğimi biliyordum. Yayıncım, kendileriyle sözleşme imzaladığımda sahip olduğum yükümlülükleri hatırlattı. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirme konusunda direnç gösterdiğimde, yayıncımdan bir mektup aldım. Mektup kabarık yasal terimlerle doluydu ama istedikleri şey açıktı. Ya yayınladığımız kitabın tanıtımını yaparsın ya da yapmazsın.

Twisted Thriller Books kitabımı yayınlamayı kabul ettiğinde tüm hayatım değişti. Geçmişte birkaç hikâye yazmıştım ama hiçbirini *Bir Katil Olarak Hayatım*'ın gördüğü ilginin yanına bile yaklaşamamıştı.

Neden bu kadar popüler olduğundan emin değilim. Editörüm Vanessa'ya bunun nasıl olabileceğini sorduğumda cevap veremedi. Yine de bana bir şey söyledi: Bir tane daha yaz.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

"Ve şimdi," diye devam ediyor Vanessa, "kalabalığın soruları için birkaç dakikamız var."

Gülümsüyorum. Tanrım, en sevdiğim kısım. Kafamın içinde, birisi bana tahmin etmediğim bir soru sorarsa tamamen donup kalacağımdan endişe ediyorum. Neyse ki, hiç öyle görünmüyorlar.

Bu kalabalık da aynı. *Bir Katil Olarak Hayatım* fikri nasıl ortaya çıktı? Hangi yazarlar çalışmalarımı etkiledi? Yazmaya nasıl başladım? Hepsi aynı sorular ve ben de aynı cevapları verme eğilimindeyim.

Hawaii tişörtü giyen bir adam, ekibin koridora kurduğu mikrofona doğru ayağa kalkıyor. "Hey, Sidney, hayranınım," diyor, sesi biraz titrek. Belli ki gergin. Keşke konuştuğu kişi olarak benim de ne kadar gergin olduğumu bilseydi.

"Teşekkür ederim," diyorum sıcak bir gülümsemeyle.

"Ben senin en büyük hayranınım," diye devam ediyor. Bu cümleyi söylediğinde yüzüm düşüyor. Bunu söyleme şeklinden duyduğum korkuyu saklamaya çalışıyorum. Beni neden bu şekilde tetiklediğinden emin değilim. Derin bir nefes alıyorum ve az önceki sırtışıma geri kazanıyorum. "Kitaplarınızdan birkaçını imzaladım bile," diyor, yüzündeki titreme. Artık kendine daha çok güvendiği için sesi onu terk ediyor. "Size sorum şu, sizden daha fazlasına ihtiyacım var." Kalabalıktan bazıları gülüyor. "Evet," diyor adam. "Bir sonraki kitabınız ne zaman çıkıyor?"

Gülümsüyorum. Bu da sık sorulan sorulardan biri. Cevabım hazırdir ama kaç kere sorulursa sorulsun, her seferinde kendimi şöyle hissederim

tam bir çöp. "Editörüm ve yayıncımla yakın bir şekilde çalışıyorum," diyorum. "Şu anda belirli bir zaman dilimi yok ama umarım en kısa zamanda olur. Hikâyelerimi okuduğunuz için çok teşekkür ederim ve sizin ve bu odadaki herkesin hikâyelerimden keyif almasından çok mutluyum."

Ben cevap verirken gülümsüyor. "Ne hakkında olduğuna dair bir ipucu var mı?" diye soruyor.

Ağzıma sahte bir fermuar çekiyorum. "Söylersem editörüm beni öldürür." Kalabalık berbat şakama gülüyor.

Vanessa yanımda duruyor. "Tüm zamanımız bu kadar millet," diyor. "İmza isteyen olursa Sidney kısa bir süre daha kalacak." Ben hepsine geldikleri için teşekkür ederken kalabalık beni tekrar alkışlıyor. Kalabalığın içinde soruyu soran adama bakıyorum ve herkesin en çok alkışlayanı o.

TişörtlÜ adama verdiğim cevapların hiçbirisi doğru değildi. Editörümle hiç çalışmadım. Gerçi çalışsaydım çok sevinirdi. *Bir Katil Olarak Hayatım*'ın devam kitabına bayılırlar. Ama ben yapamam.

Ne hakkında yazacağıma dair genel bir fikrim var ve yayıncım beni tutmak istediğı için bu fikri kabul ettiler. Asıl istedikleri devam kitabını yazmam için benimle konuşmak.

Gerçek şu ki, bir yılı aşkın süredir kayda değer bir şey yazmadım. Kendimi affetmeye çalışıyorum. Başıma gelenlerden sonra herkes yazmaya devam etmek istemez. Kalabalığın gülümsemelerini, tezahüratlarını ve alkışlarını içime çekiyorum ve kendime başarıımı hak ettiğimi hatırlatıyorum.

Keşke neler olduğunu bilselerdi. Keşke bu kongreye hiç gelmemiş olmayı ne kadar istediğimi bilselerdi. Yine de beni alkışlarlar mıydı?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Etkinlik bittikten sonra Vanessa beni daha küçük bir odaya götürdü, Kitaplarımın yığılı olduğu bir masa beni bekliyor. Masanın arkasında gülümseyen bir resmimin olduğu büyük bir afiş var, elimde *My Life as a Katil*.

Fotoğrafta kendimden emin bir şekilde gülümsüyorum. Yayıncım fotoğrafı çekmesi için evime bir fotoğrafçı gönderdiğinde ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum. Benim dünyam dönüyordu. O zamanlar dünyayı fethedebileceğimi düşünüyordum. Kitabım çoktan çok satan bir hit olmuştu. O zamandan beri satışlar daha da arttı.

Daha önce birkaç kitap yazmıştım, ancak en yeni kitabımla bir gecede başarılı olmuşum. Kitabım hakkında röportajlar, podcast'ler yaptım ve yazılı makalelere katkıda bulundum.

Hayatım tamamen değişti. Paranın hiçbir şeyi çözmediğini kim söylemişti? Kesinlikle çözdü... ilk başta.

Birkaç ay içinde yeni bir araba alabildim. Son demlerini yaşayan Volkswagen'imden bir üst modele geçtim. Ardından, o zamanlar önemli miktarda olan borcumu ödedim. Otuz yaşımın üzerindeydim ve hala üniversitede İngilizce lisans programımdan ve diğer korkunç borçlarım vardı.

Yirmili yaşlarımda yaptığım harcamalar. Sekiz ay sonra, yeni bir ev için önemli bir peşinat biriktirmiştım.

Nişanlım Matt çok mutluydu! Evlendikten hemen sonra güzel bir evde yaşayabilecektik. Sorun şu ki, ne zaman evlenebilirdik? Matt'in geniş bir ailesi vardı. Büyük düğünlere ve partilere alışkındı. Ben onları hiç sevmezdim. Bizimkinde küçük, samimi bir arkadaş ve aile grubunun olmasını tercih ederdim ama Matt farklıydı. Basmakalıp düşüncelerin tersiydi. Hayalindeki düğünü istiyordu ve bizim büyük günümüz için daha azına razı olamazdı.

Bazen ilişkimizle ilgili her şeyin ters olduğunu düşünüyorum. Matt benden daha romantikti. Aslında sevimsiz aşk filmlerinden hoşlanır ve birlikte ne izlememiz gerektiği konusunda önerilerde bulunurdu. Adam tam bir temizlik manyağıydı. Bulaşıkları lavaboya koymadığım ya da dolapta bana ait olan çamaşır yığını katlamadığım için beni azarlardı.

Muhasebeci olarak iyi para kazanmasına rağmen, yeni keşfettiğim başarımla artık evin geçimini sağlayan bendim. Bu durumdan memnundu ama geriye dönüp baktığımda daha iyi bilmem gerekirdi. Matt hiçbir zaman bana ne düşündüğünü ya da hissettiğini söyleyecek biri değildi. Bir geceye kadar her şeyi içinde tuttu.

Yapmayı unuttuğum bir sürü şey için bana kızdığında.

Yayıncılar *My Life as a Killer* için kitap turu yapmamı istediklerinde, ilk başta kendimi sınırlamak istediğimi anladılar, çünkü düğün aynı zamanda planlanmıştı. Tura çıkmam için beni teşvik eden Matt'ti ve düğün tarihimizi erteleyecektik. Ona düğün tarihimizi evliliğin daha önemli olduğunu, ancak bunun bir kereye mahsus bir durum olduğunu açıkladı.

ömür boyu fırsat. Bunu sonuna kadar götürmem gerekiyordu. Kaç yazar şu anda benim yerimde olmak için can atardı?

Düğün tarihimizi erteledik ve şimdi belirlenecekti. Hâlâ bir tarih belirleyemedik. Büyük bir düğün yapma fikrini değiştirmesi için onu ikna etmeye çalıştım.

Büyük düğünler zaman alıyordu ve kitabımın popülerliği ve yayıncımın bir an önce yeni bir kitap yazmam için beni sıkıştırması nedeniyle buna vaktim yoktu.

Sonra başıma her şey geldi ve o zamandan beri hayatım bir felaket.

Masaya oturuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Başımı çeviriyorum ve kendimin daha uzun boylu basılı versiyonu gülümsemesiyle benimle alay ediyor.

İstedğim bu değil miydi?

Vanessa gelip bana bir şişe su ikram ediyor. Açıp bir yudum alırken ona bolca teşekkür ediyorum. Bir kısmı bluzuma dökülüyor ve hemen siliyorum. Bu kumaşı giymemeliydim. Temizlemeye çalıştıktan sonra su lekesi daha da büyüdü.

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Zaten yeterince endişeliyim. Şimdi insanlar nasıl düzgün içileceğini bilmediğimi anlayacaklar.

Vanessa hazır olup olmadığını soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Evet, insanları içeri alabilirsin."

Çift kapıya doğru yürüyor ve kapıları açıyor. Yüzlerinde geniş gülümsemeler olan küçük bir kalabalık bana yaklaşmaya başlıyor ve ben şimdiden bir tedirginlik hissediyorum. Derin bir nefes daha alıyorum, başlangıçta sahip olduğum gülümsemenin tamamen kaybolup kaybolmadığını merak ediyorum. İlk kişi elinde kitabımın bir kopyasıyla bana doğru yürürken yüzümdeki gülümsemeyi geri kazanmaya zorluyorum.

"Bu kitaba bayıldım!" diyor genç kadın. Saçlarını omzunun üzerinden tarıyor ve gülümsemesi genişliyor. Neyse ki bu davetkâr bir gülümseme ve tedirginliğim biraz olsun azalıyor.

"Çok teşekkürler," diyorum ona. "Senin adın ne?"

"Heather," diye cevap veriyor ve kitabı bana

uzatıyor.

Ondan alıyorum ve içine adımı karalıyorum, ona küçük bir mesajla kişiselleştiriyorum. Henüz bir yazar imzasını mükemmelleştiremedim. Benim de bazı favori yazarlarımdan imzalı kopyalarım var ve az önce onun kitabına karaladığım canavarlığa kıyasla çok güzeller. Buna rağmen, o gülümser ve bana teşekkür eder.

Günün ilk imzasıydı ve iyi gitti. O kadar isteksizdim ki Bugün buraya gelip hayranlarımla etkileşime geçiyorum ama o maçtan sonra neden zorlandığımı merak ediyorum.

Başka bir kadın yanıma geliyor ve yine çok nazik davranıyor. O da bir fotoğraf istiyor ve ben hemen masadan kalkıp eğiliyorum. ona doğru. Bir selfie çekiyor ve bana tekrar teşekkür ediyor. Ayrılmadan önce kitabını imzalıyorum.

İkinci imza da tamam. İlkenden bile daha iyi.

İmza atarken ve hayranlarla sohbet ederken gerginliğimi atmaya ve kendimi daha doğal hissetmeye başlıyorum. Bu da gösteriyor ki işler hiçbir zaman düşündüğünüz kadar kötü gitmiyor. Bugün ne olacağını düşündüğümünden emin değilim ama şu ana kadar her şey yolunda gitti.

Genç bir kız kitabını imzaladıktan sonra bana teşekkür ediyor. Çok güzel bir gülümsemesi var ve etrafındaki aura, yanımda olmaktan duyduğu saf mutluluğu yansıtıyor. Benim yarattığım bir şey yüzünden böyle olduğunu bilmek gerçekten kalbimi eritiyor. O Bana kendisinin de bir yazar olduğunu ve bir gün benim gibi olmayı umduğunu söyledi.

Onun gibi genç bir okura ve yazara ilham verdiğimi bilmek hoşuma gidiyor. Sırada etkinlikten tanıdığım biri var. Elinde Hawaïi gömleği. O bana gülümsüyor, ben de ona ince bir gülümseme veriyorum.

"Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum," diyor, "ama gerçekten senin en büyük hayranınım." Bu sözleri tekrar söylediğinde derin bir nefes alıyorum. Etkinlikte söylediğinde beni sinirlendirmişti ve ben bunu görmezden gelmeye çalışmışım. Şimdi karşımda durup bunu tekrarlarken bunu yapmak daha zor. "İyi misin?" diye soruyor.

Kendimi düşüncelerimde yakalıyorum ve geniş bir gülümseme veriyorum. "Üzgünüm, itiraf etmeliyim ki çok yorgunum. Uzun bir gündü. Etkinlikteki sorunuz ve kitabımı okuduğunuz için teşekkür ederim." İmzalamam için bana bir kitap uzatıyor ve gece salıncakta sallanan genç bir kızın sırtını tasvir eden kapağa baktığımda iç çekiyorum.

"Tanıdığım Kız" dedim. "Artık bu kitabın bir kopyasını satın alabileceğinizi bile bilmiyordum."

"Artık mağazalarda ya da internette satılmıyor," diye doğruluyor adam.

"Bir kopyasını bulmak için interneti taramak zorunda kaldım. *Bir Katil Olarak Hayatım*'ı okuduktan sonra, yazdığınız her şeyi satın almak zorunda kaldım. Yine de o kitap benim favorimdi. Öyle bir kitaptı ki

Sayfa çeviren bir gerilim. Daha önce hiç böyle bir şey okumamıştım. Bütün bir kitap antagonistin bakış açısından. Hayret vericiydi. Korkunç bir karakterle bu kadar empati kurabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Gülümsüyorum, bu kez içtenlikle. "Teşekkürler. Her zaman yazmak istediğim bir şeydi. Belli nedenlerden dolayı uzun süre bir yayıncı tarafından kabul edilmedi."

Gülüyor. "Tam olarak tipik bir ana karakter değil. Bayıldım!"

Adını soruyorum ve kitabı imzalıyorum, bir an için kapağıma bakıyorum. Bu benim yazdığım ilk kitaptı. Yayınlandıktan sonra benim için dünyaları değiştireceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Birkaç dolar kazandırdı ama yayınlanmış bir yazarın kazanacağını düşündüğüm gibi bir şey değildi.

Sonra *Bir Katil Olarak Hayatım*'ı yazdım ve yazarak kazanabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlasını kazandım.

Kitabı adama uzatıyorum, o da çok seviniyor. "Neyse, bir fotoğraf çekebilir miyim?" diye soruyor, cep telefonunu çıkararak.

Başımı salladım. "Bir numaralı hayranım için, ne olursa." Ben masadan kalkıyorum, o da kamerayı doğrulturken yanıma yaslanıyor. Fotoğrafi çekmeden önce,

Kolunu omzuma doladı. Fotoğrafta yüz ifademi yakalamış olmasından endişe ederek korku hissimi gizlemeye çalışıyorum.

Bana dokunmamasını tercih ederim. Tamamen burada olmamayı tercih ederim. Elim titremeye başlıyor. Onu tutup sıkıca kavıyorum, derin bir nefes alıyorum ve duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum.

Ayrılırken bana bolca teşekkür ediyor. Giderken onu izliyorum ve bir an için bana bakıyor, çift kapıdan çıkmadan önce gülümsemesi daha da büyüyor.

Acaba hayatımı mahveden o Hawaii tişörtlü adam mıydı? Kim olduğunu öğrenebilecek miyim?

Bir sonraki kitabı imzalamadan önce derin bir nefes alıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Ayrılmadan önce gösteriyi yönetenlere teşekkür ediyorum. Kaldığım otel salona bağlı ve odama dönmeme sadece birkaç dakika var. Bugünün bittiğini bilerek rahat bir nefes alıyorum.

Hiçbir zaman dışa dönük bir insan olmadım. Bugün yaptığım şeyi yapma fikri çok yorucu. Sunumumdan ve imza gününden sonra tek yapmak istediğim biraz kestirmek ve odamda kış uykusuna yatmak. Matt'in dışarıda olacağına şüphe yok. Toronto'ya geldiğinden beri tam bir turist oldu. Bütün hafta boyunca etrafı gezdi, şehrin sunduğu pek çok şeyi ve manzarayı gördü.

Chestermere'de pek bir şey yapmayız. Ben doğuştan evcimen biriyim. O ise tam tersi. Beni sürekli bir yerlere götürmeye çalışır, ben de genelde onunla gelmeyi gönülsüzce kabul ederim.

Matt benimle birlikte kongreye gelmek için işten izin aldığında çok mutlu oldum. Ne kadar gergin olduğumu biliyordu. Bunun, bugünkü etkinliğimde beni desteklemek için orada olacağı anlamına geldiğini düşündüm.

Orada olmadığında üzülmüştüm. Bunu yapmak için ne kadar endişelendiğimi biliyordu. İmza konusunda ne kadar endişeli olduğumu biliyordu. Hayranların etrafında olma konusunda. Yakınlarda olmasını umuyordum, en azından

Orada bulunman. Kendimi biraz daha rahat hissetmeme yardım et.

Acaba daha önemli ne olabilirdi?

Otelin lobisine girdiğimde, yirmili yaşlarında bir kadın bana gülümsüyor. Bu, kongreye geldiğimden beri alışmaya başladığım bir ifade. Tanınma.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyor. "Sen Sidney Meyers'sın. Bir imza alabilir miyim?" Bana doğru bir adım attı. "En büyük hayranınızım."

Onunla ilgili ne olduğundan emin değilim. Yüzündeki coşku yeterince samimi görünüyor. O da masum ve zararsız görünüyor. Ama ben Bana yaklaştığında hemen irkiliyorum. Tek kelime etmeden yanından hızla geçip asansöre yöneliyorum. Düğmeye basıyorum ama hiçbir kapı açılmıyor. Derin bir nefes alıyorum ve bana bakan genç hayrana dönüp bakıyorum.

Muhtemelen o da benimle aynı şeyi düşünüyordur. Neyin var senin? Derin bir nefes daha alıyorum ve asansörün gelmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızlanarak merdivenleri kullanıyorum. Sadece dördüncü kattayım. Topuklu ayakkabılarım olmasaydı, tırmanmak hiç de zor olmazdı.

Ayakkabılarım boş merdiven boşluğunda yankılanıyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, neden bu kadar korktuğumu merak ediyorum. Muhtemelen sıradan bir hayranıydı ama ben ona bir manyakmış gibi tepki verdim.

Bugün böyle olacağımdan korkuyordum. Korkmuş bir kaplumbağa gibi sinip sahnede patlayacağımdan korkuyordum. Bu olmayınca, imza gününde gerçekten patlayacağımı düşündüm.

İnsanların yanında olduğum süre boyunca korkuyordum. En ufak bir korku anında çekip gideceğimi düşündüm. Etkinliği terk ederdim. Okuyucular gerçek beni göreceklerdi.

Eskiden hayranlarımla etkileşime girmeyi severdim. Kitabım yayınlandığı hafta sonu büyük ilgi gördü. Hayatımın değişeceğini biliyordum; sadece daha kötüye gideceğini hiç düşünmemiştim.

Başlangıçta, her hayranımın e-postasına yanıt veriyor ya da Facebook'ta benimle ilgili paylaşımlarda bulunuyordum. Yazdıklarımı bana ulaşmak isteyecek kadar sevdikleri için çok minnettardım.

İkinci kata geldiğimde, birinci kattaki merdiven boşluğunun kapısı açılıyor ve çarparak kapanıyor. Yukarı çıkan ayak seslerini duyuyorum. Merdivenleri aceleyle çıkarken nefes alışım hızlanıyor.

Eskiden hayranlarımla etkileşime girmeyi severdim. Eskiden yazar olmayı severdim. Gerçek şu ki, çok uzun zamandır tek kelime bile yazmadım. Şöhretin dezavantajları olduğunu biliyordum. Beni bu şekilde etkileyeceğini hiç düşünmemiştim.

Merdivenlerden çıkan ayak sesleri de hızlanmaya başlıyor ve kalbim daha hızlı atıyor. Topuklarımın izin verdiği ölçüde üçüncü katın kapısına koşup açıyorum. Odamın dördüncü katta olması umurumda değil. Bu merdiven boşluğunda olamam.

Üçüncü kata geldiğimde kapıyı arkamdan kapatıyorum ve koridorda aceleyle ilerlerken arkama bakmıyorum. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok.

Birden merdiven boşluğunun kapısının açıldığını duyuyorum ve takım elbiseli bir adam dışarı çıkıyor, benden karşı koridorda yürüyor. Derin bir nefes daha alıyorum ve başımı eğiyorum.

Eskiden hiç böyle değildim. Korkuyorum. Neyden korktuğumdan bile emin değilim.

of.

Birinden gelen e-postaların ilkinin aldığımında her şey değişti. Okuyucu. Başlıkta "En büyük hayranınızım" yazıyordu. IWriteAlone2009 adlı birinden gelen e-postaya tıkladım. Bir Gmail hesabından geliyordu. Hayranlar *My Life as a Killer*'ı ne kadar çok sevdiklerini anlattılar. Kitapta

en sevdikleri sahnelerden bazılarının üzerinden geçmişler, ki onlar için
bunlar grafik yollardı

insanlar öldürüldü. Bu beni rahatsız etti. Gerçi bu aldığım ilk e-posta değildi. E-postayı yazan kişi kendisini IWriteAlone2009'dan başka bir şekilde adlandırmamıştı. E-postanın altında şöyle yazıyordu: "Bir numaralı hayranınızdan."

Kim olduklarını merak ettim. Kendini çok yalnız hisseden yaratıcı bir genç kadın hayal ettim. Yazarlık çok izole edici bir meslek olabilir. Genelde insanların etrafında değilsinizdir. 2009 kaç yaşında olduklarının bir göstergesi miydi yoksa sadece rastgele sayılar mıydı?

Her zaman yaptığım gibi cevap verdim, okudukları için teşekkür ettim ve hikayemi beğendikleri için ne kadar mutlu olduğumu söyledim. Ancak kısa bir süre sonra bir numaralı hayranımdan bir e-posta daha aldım.

Her şey çok masumane başladı. IWriteAlone bana diğer kitaplarımdan bazılarını da ne kadar beğendiklerini söyledi. Diğer kitaplarımı ve gelecekte yazacağım her şeyi nasıl satın alacaklarını bana bildirdiler. Birkaç gün sonra, eski kitaplarımdan bazılarını ne kadar beğendiklerine dair övgülerle bana tekrar e-posta gönderdiler.

Sonra daha kişiselleşmeye başladı, ki bu benim için sorun değildi. IWriteAlone bana yazma sürecim ve sahip olduğum fikirleri düşünmek için nasıl bir zihniyete sahip olduğum hakkında sorular sormaya başladı. Hepsini yanıtladım, hem de hemen. Hayranlarımdan gelen bu tür soruları yanıtlamayı seviyordum.

IWriteAlone benim gibi bir yazar olmak istediğini söyledi ve ben de yaratıcılıklarına bir şans vermeleri için onlara ilham verebileceğim fikrini sevdim.

O şekilde gitmedi.

İlk olarak, e-postaların havası değişti. IWriteAlone şunları ifade etmeye başladı

Kendileri yayınlanmış bir yazar değilken, benim yazar olmamdan giderek daha fazla nefret ediyorlardı. Kendilerini sürekli aşağıladılar ve bir hikaye yazmadaki yetersizlikleriyle dalga geçtiler. IWriteAlone benim gibi olmak için yeterince iyi olmadıklarını söyledi.

Ona bu şekilde hissetmesinin normal olduğu konusunda güvence vermeye çalıştım. Adlarını, cinsiyetlerini ya da kendileriyle ilgili kişisel hiçbir şeyi paylaşmamış olsalar da *onu* söyledim. Yazdıklarına dayanarak genç bir kadın olduğunu varsaydım ama bunu asla teyit edemedim.

IWriteAlone'dan gelen e-postalardan birinde benim gibi olmak için "adam öldürebileceği" ve onun gibi olmadığım için "her gün şükretmem" gerektiği yazıyordu. Bu sefer cevap vermedim. E-postada uğursuz bir şeyler vardı. Bağlam önemlidir. Belki de öyle görünmek istememişti. Bir e-postada bunu söylemek zor.

Bana göre, yazdıkları en azından endişe vericiydi. Arkadaşım olsaydı, onu kontrol etmek için evine giderdim. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum. IWriteAlone, yine de bir numaralı hayranım.

Ona daha fazla kişisel detay sormayı düşündüm. Nerede yaşıyordu? Yaşıyor muydu? İlk adı neydi? Kim olabileceği hakkında daha fazla bilgi edinmek için kullanabileceğim bir şey. Bu zamana kadar, birkaç hafta içinde otuzdan fazla e-posta almıştım. Endişeliydim. Kendisine karşı duyduğu nefret ve tiksintinin kendine zarar vermeye dönüşmesinden endişe ediyordum.

Yine de e-postasına cevap vermedim.

Matt ile bir haftalığına seyahate çıkacaktık. *My Life as a Killer*'ın başarısını Rocky Dağları'ndaki bu tatil köyüne giderek kutlamak istiyorduk. Matt bana telefonumu ya da dizüstü bilgisayarımı yanıma almayacağıma dair söz verirdi. Yine de götürmek zorundaydım. Tatilde olsam bile tamamlamam gereken görevlerim vardı.

Bana ve bir yazar olarak işime ne kadar zaman ayırdığıma giderek daha fazla üzülüyordu. O zamanlar bile biliyordum ki Düşünü ertelememe biraz içerlemişti ama bana söylediği gibi, bu hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsattı. Elimden gelenin en iyisini yapmalıydım.

Tatilden döndüğümüzde yanıtlamamı bekleyen pek çok e-posta vardı. Bugün bile aklıma geldiklerinde içimi sızlatan e-postalar. Bazıları yayıncımdan ve hayranlarımdan geliyordu; bana sık sık e-posta gönderen birkaç müdavimim vardı. Hayranlarımla konuşmaktan keyif alıyordum. Artık iş arkadaşlarım yoktu. Sanki bu okurlar onlar olmuştu.

Bunlar beni rahatsız etmezdi. Genellikle onlara cevap vermeyi dört gözle beklerdim. Rahatsız eden şey IWriteAlone'dan gelen çok sayıda e-postaydı. Bir kişi bir haftada kaç e-posta gönderebilir? Cevap: kırk bir. Ben saydım.

En eskisi yeterince zararsızdı. "Hey," diye yazmış IWriteAlone, "Kitaplarınızdan birini daha bitirdim! Şimdi hepsini okudum! Daha çok yazmalısın ki yapacak bir şeyim olsun. Saygılarımla, bir numaralı hayranınız."

Bir sonraki çok daha farklı bir tonda yazılmıştı. E-posta başlığında "Neden bana cevap vermedin!" yazıyordu. Üzerine tıkladığımda, IWriteAlone bana yazmak için nasıl zaman ayırdıklarını ve cevap vermediğimde üzüldüklerini söylüyordu.

Ofis dışında cevabını koymalıydım, böylece ben yokken yazan herkes bir e-postaya kadar gittiğime dair bir e-posta alırdı.

belli bir tarih. Bazen bunu yapsaydım ne olurdu diye merak ediyorum. Sonrasında gelen her şeyden kaçınabilir miydim?

Ardından gelen e-posta büyük harflerle yazılmıştı. "NEFRET EDİYORUM

SEN!" E-postanın içine birkaç küfür serpiştirilmişti. Kendisine duyduğu nefret bana karşı öfke ve hiddete dönüşmeye başlamıştı.

Sonrasında gelen e-postaların hepsi aynı tondaydı, her biri büyük harflerle yazılmıştı. "HAYRANLARINIZA BUNDAN DAHA İYİ DAVRANMALISINIZ!" "BEN BUNU HAK ETMİYORUM!" "SİZE HER ŞEYİN KÖTÜ!"

E-postalarının her birini okudum. Diğer insanlardan gelenleri açmaya bile zahmet etmedim. Bir numaralı hayranım olduğunu iddia eden birinin nasıl bu kadar çabuk bana karşı dönebildiğine odaklanmışım.

Her e-postada kalbimin daha hızlı attığını hissettim. Bana yönelik sert sözlerini okurken nefesimin kesildiğini hissettim. Eğer biri bunları yüzüme karşı söyleseydi, dehşete düşerdim. Sanal cümleler olsalar da yine de aynı etkiyi yaratıyorlardı. Korkuyordum. IWriteAlone2009 kimdi?

Bu kişide çıldırtıcı bir şey vardı. Onun gibi biriyle karşılaşma fikri beni korkutuyordu. Herhangi biri olabilirdi. Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Son mesajına geldiğimde nefesimi tuttum. Bu kez büyük harflerle yazılmış cümleler yoktu. E-posta başlığında şöyle yazıyordu: "İşin bitti." Bayılmadan önce nefes almam gerektiğini kendime hatırlatarak e-postayı açtım. "Hak ettiğini alacaksın." Hepsi bu kadardı. Tek yazdığı buydu.

O son mesajı okuduğumda ne kadar korktuğumu hala hatırlıyorum. Yazdığı kelimeler yeterince korkutucu değilse, metnin altında bir resim vardı. Yeri hemen tanıdım. Yaşadığım yere yakın bir kafeydi. Bazen orada yazmaktan keyif alırdım. Mümkün olsa hep aynı yerde otururdum. Kafenin büyük pencereleri caddeye bakıyordu ve ben Yazdığım gibi dışarıdaki etkinlik.

Resmi incelediğimde ağzım açık kaldı. Kendimi kafedeki masada oturmuş, pencereden dışarı bakarken görebiliyordum.

Otelin üçüncü katındaki koridorda nefesimi tutuyorum ve başıma gelenleri hatırlıyorum. Boş koridora bakıyorum. Arkamdaki adamın gittiğinden emin olduğumda

Merdiven boşluğuna geri dönme cesareti. Kapıyı açarken derin bir nefes alıyorum. Merdiven boşluğuna adım attığımda ortalık sessiz. Çok sessiz. O kadar yankılı ki

iğne atsan yere düşmez. Dördüncü kata çıkmak için sadece birkaç adım var ama tek bir adım bile atamıyorum. Ellerim kontrol dışı titriyor.

Kapıyı kapatıyorum ve asansör düğmesine sertçe basarak üçüncü kata geri dönüyorum. Nefes alışımı yavaşlatıp parmağımın nabzımı kontrol ediyorum. Uzun nefeslerimle yavaşladığını hissedebiliyorum.

Bu IWriteAlone'un bana gönderdiği son e-posta değildi. Çok geçmeden başka resimler de geldi. Bunlarda metin yoktu, sadece fotoğraflar vardı. Bir tanesi sokakta arabama doğru yürürken çekilmişti. Bir diğeri apartmanımın fotoğrafıydı.

Polisi aradım ama bu konuda hiçbir şey yapmadılar. IWriteAlone'un hiçbir suç işlemediğini söylediler.

Endişeden e-postalarımı okumayı tamamen bıraktım. Matt nasıl olduğum konusunda endişeliydi ve beni tüm hesabımı silmeye teşvik etti. Yine de korkuyordum. Yapamazdım. IWriteAlone'un bundan sonra ne göndereceğini görmem gerekiyordu. Nerede olduklarını ya da kim olabileceklerini bilmenin bir yolu bu.

Hesabımı silmedim ama Matt beni çıkış yapmam ve tekrar giriş yapmamam konusunda ikna etti.

Artık kimse bana ulaşamıyordu. Ne hayranlarım, ne de editörüm Vanessa.

Yayıncım bile. Kimseyle bir şey yapmak istemedim.

Evden zar zor çıktım ve çıktığımda da Matt yanımdaydı. Dışarıda birinin beni izliyor olabileceği düşüncesine dayanamıyordum. Fotoğraf çekiyordu. IWriteAlone yanımdan geçip gidebilirdi ve ben bunu bilemezdim.

Yazarak kazandığım onca paraya rağmen, hepsini geri verirdim. Başıma gelenlere değmez. Her şeyden korkuyorum.

Tek yapmak istediğim bir kitap yazmaktı. Gençliğimden ve okumaya aşık olduğumdan beri. Sonra yazdım. Sonra bir tane daha yazdım, bir tane daha. Sonra *Bir Katil Olarak Hayatım'ı* yazdım. Bu her şeyi değiştirdi, daha iyisi için değil.

IWriteAlone'dan sonra yazılarım aniden durdu. Ondan sonra tam bir cümle bile yazamadım. Yayıncımla sadece telefonda konuşuyordum. İlk başta, yazmaya devam etmem için beni cesaretlendirdiler. Bir cümle yaz. Sayfaya tek bir kelime. Bir ayak diğerinin önünde.

Yapamadım.

Travma terapisi için ödeme yapmayı teklif ettiler.

Reddettim. IWriteAlone hakkında düşünmemek daha kolaydı. Keşke zamanda geriye gidebilseydim ve hiç yazar olmasaydım.

Yayıncım bir şey yapma konusundaki isteksizliğimden dolayı giderek daha fazla üzülyordu. Bana verdikleri anlaşmayı imzaladığımda onlara verdiğim sözü yerine getirmezsem telif haklarımı ödemeyi kesmekle tehdit ettiler. *Bir Yazar Olarak Hayatım*

Katil yine de büyük bir başarıydı ve çeklerimin devam etmesini istedim. Bu kongre ve bugünkü imza günü de dahil olmak üzere bazı çalışmalar yapmam gerekiyordu.

Yine de daha fazlası gelecek.

Asansörün kapısı açılıyor ve içeri giriyorum. Beni güler yüzlü yaşlı bir çift karşılıyor. İnce bir gülümseme veriyorum ve dördüncü katın düğmesine basıyorum. Kadın beni bir kat yukarı çıkarken görünce kaşlarını kaldırıp kocasına bakıyor. Çiftin ne düşündüğünü ancak tahmin edebilirim.

Asansörden katıma çıktığımda, geçiş anahtarımı çıkararak odama doğru ilerliyorum. Hayatım nasıl bu kadar çabuk değişebildi? *Bir Katil Olarak Hayatım* yayınlandıktan sonra kendimi dünyanın zirvesinde hissediyordum... Ta ki IWriteAlone hayatıma girene kadar.

Artık yazamıyorum. Bir yazar olarak hayatım patlamak üzere.

Keşke Matt ile aramızın düzeldiğini söyleyebilseydim. Yazmayı bıraktığımda ve onunla daha fazla zaman geçirebildiğimde mutlu olacağını düşünmüştüm.

Öyle bir durum da yoktu.

Matt'le olan ilişkim elimde kalan tek şey ve onun yaptıklarından sonra o bile sınırda. Bazen neden hala onunla birlikte olduğumu merak ediyorum. Ona olan güvenim onarılamayacak kadar sarsılmışken nasıl hala onunla nişanlı olabilirim?

Odama yaklaşıyorum ve dışarıda durup kapıya bakıyorum. Derin bir nefes daha alıyorum ve kapının kilidini açmak için kartımı okutmak üzereyken

biraz açık olduğunu fark ettim. Otele geldiğimizden beri kapı üçüncü kez tam olarak kapanmamıştı. Matt'e bundan bahsettim ve yeni bir oda tutmamız gerektiğini düşündüm ama o endişelenmedi.

Kapıyı itip açtım ve odaya girdim. Matt yatakta televizyon izliyordu. Ben içeri girerken bana gülümsüyor. Ben de gülümsemek için kendimi zorluyorum.

Keşke kendimden başka biri olsaydım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

"Hey," diyor Matt, sırtışı genişleyerek. "Ee, nasıldı?" Televizyonu kapatıyor ve benim yanıt vermemi bekliyor.

Bacağıma bir fiske vuruyorum ve yüksek topuğum ayağımdan fırlıyor. İkinciye fırlatıp kendimi onun yanındaki yatağa bırakıyorum.

Acaba Matt izlediği bir şey yüzünden mi etkinliğimi ve imza günümü kaçırdı? Bu fikre üzülmemeye çalışıyorum.

"Bir süreliğine iyi olduğumu düşünmüştüm," diyorum dürüstçe. "Sonra burada ne işim olduğunu bile merak etmeme neden olan bu olayı yaşadım."

Matt kıpırdanarak yatağın karşısına geçiyor ve yanıma uzanıyor. "Ne oldu?" diye soruyor ciddi bir ses tonuyla.

Gülüyorum. "Genç bir kadın hayranım olduğunu söyledi ve bana yaklaştı. Çılgına döndüm. Gerçekten. Ondan kaçtım. Sonra asansörü kullanmaya bile korktum." Üçüncü kata koşarken yaptığım maskaralıkları düşünüyorum ve elimi havada sallıyorum. "Cidden delinin tekiyim."

Yüzümün yan tarafını öpüyor. "Özür dilerim," diyor.

Başımı salladım. "Benim için hiçbir şey yapamazdın." Gerçi bu doğru değil. Orada olabilirdi. Etkinliğime ve imza gününe katılabilirdi. Bunu ona söylemek istiyorum. Orada olmadığı için ona bağırabilirdim. Bunun yerine derin bir nefes alıyorum.

Matt gözlerini tavana dikerek, "Yayıncınızdan nefret ediyorum," dedi.

"Baksana.

sana yapıyorlar. Yaşadıklarından sonra sana bunu yaptırıyorlar. Daha kaç tane var?"

"Önümüzdeki hafta birkaç tane," diyorum başımı sallayarak. İç çekiyorum. "Vanessa'yla onlar hakkında konuşmam lazım. Bu gece buluşmamız gerekiyordu. Onlar olmayacak Bugünkü kadar büyük bir yerde değil. İmza günleri daha küçük kitapçılarda."

Matt başını sallar. "Yayıncından gerçekten nefret ediyorum," diye tekrarlar. "Eğer çok fazlaysa, yapma, tamam mı?"

İnce bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Peki nasıl ödeme alacağım?"

"Bu kimin umurunda?" Matt öyle diyor. "Yeterince para kazandın. Belki telif ücretlerini bile kesmezler. Bu sadece bir tehdit olabilir. Sizin için onlarla konuşmama izin verin."

Başımı iki yana sallıyorum. "Muhtemelen iyi bir fikir değil. Onlardan ne kadar nefret ettiğini söylersin."

Matt gülüyor. "Peki, o zaman bir avukat. Danışmak için bir tane tutarız.

Size ödeme yapmayı keserlerse onları dava etmek için gerekçelerimiz var.
Bak onlarla çalışmak

yaptı!"

Başımı salladım. "Neyse, bugün ne yaptın?" Konuyu değiştirerek soruyorum. Benimle birlikte olmak yerine neler yaptığını da merak ediyorum.

"CN Kulesi," diyor gülümseyerek.

Başımı salladım. Bu birlikte yapmamız gereken bir şeydi. Kongre bittikten sonra oraya ve birkaç yere daha gitmekten bahsetmiştik. Bir şekilde unuttu mu?

Bana doğruyu mu söylüyor? Bu düşünceyi ve kızgınlığımı silkip atıyorum. "Bu çok hoş," diyorum. "Nasıldı?"

Omuzlarını silkiyor. "Meh. Tamam. Hoşuna gideceğini sanmıyorum. Hafta sonunun geri kalanında ne yapmak istiyorsun?"

Gözlerimi devirmek istiyorum ama yapmıyorum. Onunla turistik şeyler yapmak istedim ama şimdi yapamam. Onun gitmediği nerelere gidebileceğimizden emin değilim. Ona cevap vermediğimde, yapabileceğimiz birkaç şeyi saymaya başlıyor. O saçmaladıkça, otel lobisindeki hayranla olan etkileşimimi düşünüyorum. Kendimi nasıl idare ettiğim konusunda tamamen utandım.

Yan dönüp yüzümü ona dönüyorum. "Bu otelde kalmamalıydık. Kongreyle bağlantılı. Etrafta çok fazla hayran var. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Belki de bunun yerine eve gitmeliyiz."

"Eve mi? Alberta'ya mı? Chestermere'e mi?" diyor şaşkınlıkla. "Hadi ama. Bu bizim için tatil gibi bir şey. Buna ihtiyacımız var."

"Yine de burada olmak istemiyorum."

Başını sallıyor. "Bu hafta sonu kalabileceğimiz başka bir yer ayarlamaya çalışacağım, tamam mı?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Bugünden sonra ciddi sadece evde rahatlamak istiyorum. Herkesin beni tanıyacağı bir yerden uzakta."

Matt, "Bunu düşünerek uyuyalım," der. "Yarın sabah, eğer hâlâ gitmek istiyorsan, gideriz. Uçuşları yeniden ayarlarım ve geri döneriz. Kalmak ve eğlenmek istersen, kalabiliriz. Ayrı bir otelde yer ayırtacağım."

İç çekiyorum. "Tamam."

"Mükemmel!" diyor coşkuyla. "Aç mısın?" "Açlıktan ölüyorum!"

"Otelde harika görünen bir biftekçi var. Bir göz atalım mı? Lobiye her indiğimde kokusunu alıyorum ve ağzım sulanıyor."

"Sadece oda servisi alabilir miyiz?" Yalvarıyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi? Yolculuğumuzu kısa kesip restoranlar?" Yüz ifademi görünce yüzümün yan tarafını öpüyor. "Tamam, özür dilerim," diyor. "Zor bir gün geçirdiğini biliyorum. Sadece seni şımartmak istedim. Bunu başarmanı kutlamak istedim. Biraz şarap iç. Sonra da şehirde yürüyüşe çıkarız. Romantik olur." Ben bir şey söylemeyince sonunda anladı. "Özür dilerim," dedi. "Uzun bir gündü. Senin için zor bir gün." Yataktan kalkıyor. "Buralarda bir oda servisi menüsü olduğunu biliyorum. bir yerde."

O bakmaya başladıkça, kaygımın aramızdaki ilişkiyi nasıl daha da kötüleştirdiğinin daha da farkına varıyorum. Keşke artık bir yazar olmasaydım. Keşke IWriteAlone'dan gelen e-postayı hiç açmasaydım.

Keşke Matt'le aramız daha iyi olsaydı.

"Hey," diyorum yataktan kalkarken. "Hadi şu biftekçiyi deneyelim. Lobide harika kokuyordu."

Gülümsüyor. "Mükemmel!" diye bağırır. "Bana on dakika ver. Sadece hızlı bir duş almak istiyorum."

"Zamanlama hatası," diye şaka yapıyorum.

Banyoya girip kapıyı kapatmadan önce kot pantolonunun cebinden cüzdanını ve cep telefonunu çıkarıyor. Duşu açtığını ve yüksek sesle bir şarkı ıslık çaldığını duyuyorum.

IWriteAlone kariyerimden daha fazlasını mahvetti. Matt'le olan nişanımı da etkiledi. Sapıkla başıma gelenlerden sonra değiştim.

Matt daha yüksek sesle ıslık çalıyor ve şimdi tanımadığım bir şarkı söylüyor. Cep telefonuna bakıyorum. Yataktan kalkıp ona doğru yürüyorum. Telefonunun başında durup kilidini açmaya çalışıyorum.

Matt her şey için hep aynı şifreleri kullanır. Telefonunun kilidini açmak ve ben çalışırken aslında neler yaptığını görmek kolay olurdu. Bana doğruyu mu söylüyordu?

Ne bulacağımdan bile emin değilim. Bana bugün turist olarak dışarıda olduğunu söyledi ve öyle olduğunu biliyorum ama bazen Matt'in benim yanımda değilken ne yaptığını merak ediyorum.

Telefonu elime alıyorum ve derin bir nefes alıp indiriyorum.

Nişanlıma güvenmem gerekiyor. Güven olmadan, onunla nasıl evlenebilirim?

Altı ay önce bir hata yaptı. Bir iş partisinde bir iş arkadaşını öptü. O gece eve gittiğinde bana söyledi. O gece yaptığı şey için o da en az benim kadar kendinden nefret etti. Ona olan güvenimi kırdı ama yavaş yavaş geri kazanmaya çalıştı.

Bir yazar olarak kariyerim için düğün tarihini ertelememe ne kadar içerlediğini anlattı. Evlilik tarihini ertelediğimde işime çok zaman harcadım. Hiç müsait değildim. Hatta IWriteAlone beni yavaşlattığı için mutlu olduğunu söyledi.

Bu acıttı. Keşke bunu hiç söylemeseydi. IWriteAlone hayatımı mahvetti ve Matt'in bunun olmasından mutlu olduğunu söylediğini duymak beni yıktı. Yine de ne demek istediğini anladım. Tüm kızgınlıklar içinde birikiyordu ve sonunda bir şey yaptı. Hemen pişman olduğu bir şey.

Bir iş arkadaşımı öptüm.

Muhasebe şirketinden bir kız. Matt ile çalışırken onu tanımıyordum. Yeni bir kızdı.

Sadece bir öpücüktü ve başka bir şey olmadı ama Matt kendini kaybetmişti. Ondan ayrılmak istersem anlayışla karşılayacağını söyledi.

İlk başlarda öyleydim.

Sonra bana söylememiş olsaydı bundan nasıl kolayca sıyrılabileceğini fark ettim. Öpücüğü bir sır olarak saklayabilirdi. Ama yapmadı. Suçluluk duygusu onu içten içe yedi.

Nişanlım, müstakbel kocam, böyle bir sırrı saklayamaz. Bir açıdan bu yönünü seviyorum. Sadece bir öpücük olduğunu ve başka bir şey olmadığını söylediğinde ona inandım.

Kendime onu affettiğimi söylememe ve bunu Matt'e de söylememe rağmen, şimdi onun telefonunu karıştırmak üzereyim. Şimdi suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Matt duşu kapatır ve banyonun kapısını açarak bir havluyla üstünü örter. Saçlarını kurulamak için bir havlu daha aldı. Bana bakar. "Gitmek için hâlâ hazır mısın?" diye soruyor.

Derin bir nefes daha alıyorum. "Sen hazır olduğunda."

Matt çabucak giysilerini giyiyor ve asansörle lobiye iniyoruz. Et lokantasına giriyoruz ve hemen cızırdayan bifteğin zengin kokusuyla karşılanıyoruz.

İçeri adımımı attığımda ayakkabılarım cilalı ahşap zeminde gıcırıyor. Özel dikim takım elbiselerini giymiş erkekler ve kokteyl elbiselerini giymiş kadınlar arasında kendimi biraz yersiz hissediyorum. Kongredeki kıyafetimi giymeye devam etmeliydim. Işık düşük, her şeyin üzerine bir parıltı yayıyor.

Matt ev sahibine rezervasyonu olduğunu söylüyor. Onu masamıza kadar takip ederken, Matt'in bana sormadan restoranda bizim için yer ayırtmış olmasına biraz sinirleniyorum.

Yemek tabaklarına bakıyor ve bana gülümsüyor. "Burası Harika," diyor. Şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi, sadece sığır eti. Gerçekten tam turist modunda.

Ev sahibi masamızda duruyor ve bize menüleri uzatırken ona teşekkür ediyoruz. Matt, "Elinde T-bone olan bir adam gördüm, harika görünüyordu," diyor, menüye göz gezdiriyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum restoranın etrafına bakarak. İçimde bir tedirginlik hissetmeden edemiyorum. Kongre yeni bitmişti. Okurlar ve hayranlar kesinlikle yakınlarda olacak ve bazıları muhtemelen burada yemek yiyecek. Matt'le buraya gelmeye kendimi nasıl ikna ettiğimden emin değilim.

"Sidney?" der derinden gelen bir ses. "Sidney Meyers?" Dönüyorum ve yakışıklı bir adam bana bakıyor. Çene hattı keskin ve kıvrırcık saçları zahmetsizce şekillendirilmiş. Bu hayran her kimse, göz kamaştırıcı bir güzelliğe ve hükmedici bir duruşa sahip. "Sen olduğunu düşünmüştüm," diye devam ediyor. Masamızdaki yabancıyı fark etmeyen nişanlıma bakıyorum. Bir hayranın benimle olan etkileşimiyle ilgilenmiyor, sadece sipariş etmek üzere olduğu biftekle ilgileniyor.

"Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?" diye sordum. Adam güldü. "Benim, Cole."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Yakışıklı adam hemen fark etmediğim bir anda gülümsüyor. Açık mavi gözleri benimkilerle birleştğinde, aniden kafama dank ediyor.

"Cole," diyorum gülümsemesini paylaşarak. "Cole Murphy... Nasılsın?"

Gülüyor. "Sen olduğunu sanmıştım. Ne kadar oldu? On yıl mı?"

"Neredeyse," diye onaylıyorum. Matt bana bakıyor, yabancıyla tanıştırmayı bekliyor. "Affedersiniz, bu nişanlım Matt Wilson."

Cole nişanlıma döndü. "Memnun oldum Matt."

"Ben de öyle," diyor Matt ve el sıkışıyorlar. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Cole gülüyor. "Birlikte taş devrine geri dönüyoruz."

İç çekiyorum. "O kadar yaşlı değiliz Cole. Otuzun biraz üzerindeyiz. Lisede arkadaştık."

"Arkadaş mı?" Cole şüpheli bir ses tonuyla konuşuyor. "Bana hiç kredi vermiyorsun. Teknik olarak eski erkek arkadaşım çünkü bir ay boyunca çıktık."

Gülüyorum. "Üç hafta ama yine de lise standartlarına göre oldukça iyi. Toronto'da ne yapıyorsun?"

"Bir süredir buradayım," diyor. "Artık sen de burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır, sadece ziyarete geldim. Burada ne yapıyorsun?" Tamamen ilgiyle sordum. Cole Murphy'yi gençliğimden beri görmemiştim. Yıllardır onu düşünmediğimi itiraf etmeliyim, ama her zaman etrafta olması eğlenceli bir adamdı.

"Ben tıp hazırlık öğrencisiyim. Okula geç döndüm. Bir yılım daha var ve bir dahaki sefere rastgele karşılaştığımızda bana Dr. Murphy demen için seni zorlayacağım." Bir masada tek başına oturan genç bir kadına doğru bakıyor. "Bu benim kız arkadaşım, Tess." Ona el sallıyor, o da başını sallayıp utangaç bir şekilde karşılık veriyor.

Genç kadına gülümsüyorum. Cole'dan rahatlıkla altı ya da daha fazla yaş küçük. Güzel, kurdeleyle bağlanmış uzun sarı saçları var. Restoranda etrafına bakınıyor ve yanına gelip kendini tanıtmalı mı yoksa standında mı kalmalı emin olamadığını söyleyebilirim.

Eğer Cole hatırladığım gibiyse, bana merhaba demek için aniden ayrılmadan önce muhtemelen kız arkadaşına nereye gittiğini söylememiştir. Çok spontaneydi. Cole'un bir sonraki adımında ne yapacağını asla bilemezsiniz. Bu, o zamanlar çekici bulduğum bir şeydi.

Cole kız arkadaşına yine garip bir şekilde el sallıyor. "Sizi rahatsız etmek istemem çocuklar. Ve Tess bana 'bana garip bir şekilde el sallamayı ve utanç verici olmayı bırak' diye bağırın o bakışı atıyor."

Matt gülüyor. "Bu bakışı biliyorum," diyor ve bana şakacı bir bakış atıyor. "Bu arada, buradaki biftek harika," diyor Cole, şef öpücüğü vererek

Jest.

"Kesinlikle T-bone," diyor Matt.

"Mükemmel. Sizi yalnız bırakayım, ama seni tekrar görmek harikaydı Sidney."

"Siz ikiniz harika bir gece geçirin," diyor Matt. "Sizi görmek harikaydı," diyorum.

Masasına geri dönüp kız arkadaşı Tess ile aynı tarafa otururken onu izliyorum. Kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kız sessizce gülüyor ve ben de hafif bir homurtu duyuyorum.

"Yani, eski erkek arkadaşın mı?" Matt gözlerini kocaman açarak soruyor. Şaka yaptığını biliyorum.

Matt hiç de kıskanç bir tip değildir. Herkesle bira içebilecek, herkesle konuşabilecek ve her zaman insanlarla iyi geçinmenin bir yolunu bulabilecek bir tiptir.

"Evet, uzun zaman önce," diyorum. "Çok komik bir adam. O kadar yer varken burada, Toronto'da karşılaştığımıza inanamıyorum."

Cole ile gizlice kendi aralarında el ele tutuşarak konuşurlarken Tess'in sessiz kıkırdamalarını duyabiliyorum. Onları masanın aynı tarafında otururken görmek çok hoş.

Cole kesinlikle yakışıklı bir adam haline geldi. Kişiliği eskiden olduğu gibi aynı, eğlenceli ve çekici olabilir, ancak görünüşü kesinlikle gelişti. Biz çıktığımızda biraz kiloluydu. Diş telleri ve kötü sivilceleri vardı. Şimdi ise bir mankenlik işinin altından kalkabilir.

Ve o bir doktor olacak. Onu dar beyaz iç çamaşırlarıyla, boynunda stetoskopuyla, sahip olduğundan emin olduğum karın kaslarını ortaya çıkaran düğmeleri açık beyaz bir doktor ceketiyle modellik yaparken hayal edebiliyorum.

Dr. Cole Murphy, yeni hastanız sizi bekliyor.

Hayal gücümün ne kadar bayat olduğuna gülümsüyorum. Hâlâ menüye bakmakta olan Matt'e bakıyorum.

"Aperatif ister misin?" diye soruyor. "Aperatif kulağa hoş geliyor," diyorum.

Matt, Cole'un neredeyse tam tersi. Matt'le ilk tanıştığımdaya iyi durumdaydı. Sık sık spor yapar ve bar liglerinde çok fazla spor oynardı.

arkadaşlarıyla.

Ciddi olmaya başladığımızda, kendi deyimiyle 'rahat' olduğunu söyledi. Çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra 20 kilodan fazla aldı. Hâlâ yakışıklı bir adam. Fazla kilolar onu hayatın her alanında yavaşlatıyor.

Gerçi. Özellikle de yatak odasında. Matt eskiden ne zaman yatağa girsek beni maceralı bir yolculuğa çıkarırdı. Bugünlerde biraz sıkıcı bir yolculuk - yani gerçekten seks yaptığımızda.

Zihnim yine çıldırdı. Dr. Cole uzman doktor. Sıradaki hasta lütfen. Dr. Cole Murphy'nin beyaz doktor ceketini çıkardığını, yontulmuş göğsünü ve geniş omuzlarını ortaya çıkardığını hayal ediyorum.

"Salyangoz ister misin?" Matt sorar.

Düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Uh, evet. Kulağa harika geliyor."

Tess bu kez daha yüksek sesle homurdanarak yakındaki başka bir masanın dikkatini çeker. Cole masadaki adama "Üzgünüm," diyor. "Kız arkadaşımın komedi gösterilerine katılması yasak çünkü çok gürültü yapıyor." Yaşlı adam gülümseyerek karşılık verir ve Tess Cole'un omzuna bir şaplak atar. "Cole, "Kız arkadaşımın şiddet eğilimi nedeniyle toplum içine çıkmamıza da izin verilmiyor," diyor. Tess şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor.

Matt bu etkileşime gülüyor ve menüye bakıyor. "Haklısın," diyor bana. "Komik bir adam."

Cole'a bakıyorum. Tess'e bir şeyler söylüyor ve Tess de ona ateşli gözlerle bakıyor. İkisinin ne hakkında konuştuğunu merak ediyorum. Cole gözlerini muhteşem kız arkadaşından ayırıyor ve bir an için gülümsemesi doğrudan bana bakıyor. Başını tekrar Tess'e çevirmeden önce bir ömür gibi gelen bir süre boyunca birbirimize bakıyoruz.

Garson kız masaya gelir. "Size içecek bir şey getireyim mi?" Matt başını sallar. "Şimdilik su, ama salyangoz sipariş edebilir miyiz?" Garson hemen getireceğini söyledi.

Göz ucuyla Cole'un masasından kalkıp bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Yaklaşırken gülümsüyor. Matt de ona karşılık veriyor.

"Sizi tekrar rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," diyor Cole. "Dinleyin, sizi görmeyeli çok uzun zaman oldu. Buraya geldiğimden beri o zamanlardan kimseyi görmedim. Eğer isterseniz, masamda bize katılmanızı çok isterim."

"Uh..." Ona ne söyleyeceğimden emin değilim. Bir yanımda bunu istiyor.

Diğer

Yan taraf bunun biraz garip olduğunu düşünüyor. Nişanlımla çıkıyorum ve eski erkek arkadaşım bunu çifte randevu haline getirmek mi istiyor? Yine de, bu uzun zaman önceydi. Belli ki ikimiz de hayatımıza devam etmişiz.

Matt bana bakıyor, nasıl cevap vereceğini anlamaya çalışıyor. Onlarla oturmakla ilgilendiğini şimdiden söyleyebilirim. Sosyal bir adam ve bütün hafta boyunca burada turist olarak tek başınaydı.

Cole ellerini kaldırarak, "Baskı yok çocuklar," diyor. "Randevunuzu mahvetmek falan istemiyorum."

Matt başını sallar. "Hayır, hayır, değilsin." Matt bana tekrar bakıyor ve ben onun yüzünü çok iyi okuyabiliyorum. Zihinsel olarak beni evet demeye zorlamaya çalışıyor.

"Elbette," diyorum Cole'a. "Kulağa çok hoş geliyor."

"Mükemmel." Cole önce nişanlıma gülümsüyor. "Size masanızı göstereyim mi?" Erkek arkadaşının esprileri karşısında yine gözlerini deviren Tess'e doğru eliyle işaret ediyor.

"Ona hayır demekte sorun yok," diye bağılıyor Tess. "Bunu duymaya alışık olmayabilir ama espri anlayışı onunla konuştukça daha da kötüleşiyor."

Cole buruşuk bir sırıtışla bize dönüyor. "Aslında haklı. Ama içkilerinizi ben ısmarlayacağım."

Matt gülüyor. "Bitti!" Cole'un masasına doğru gitmeye başlıyor, ben de isteksizce onu takip ediyorum.

Ona yaklaştığımızda Tess ikimizin de elini sıkıyor. "Tess Simmons," diyor. Matt ve ben kendimizi tanıtıyoruz. Onların karşısındaki masaya oturuyoruz ve birden ortalık sessizleşiyor. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Sessizliği Cole bozuyor.

"Seni tekrar görmek gerçekten harika," diyor Cole. Bir an gözlerimin içine bakıyor ve ne kadar mavi oldukları beni büyülüyor. Gençken onun gözlerinden çok etkilendiğimi hatırlıyorum.

"Ben de seni tekrar gördüğüme sevindim," diyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

"Ee," diyor Matt çifte bakarak, "nasıl tanıştınız?"

Cole Tess'e gülümser. "Götür onu canım. Onlara muhteşem aşk hikâyemizi anlat."

Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "İnternette tanıştık."

"Ah, evet," diyor Cole. "Gerçekten cennette yapılmış bir romantizm. Ona çıkma teklif etme cesaretini göstermeden önce uzunca bir süre internette konuştuk ve... hayır dedi."

Tess yine homurdanıyor. "İnsanlara hep bunu söylüyorsun."

"İnsanların yaşadığım reddedilmeyi anlamalarını istiyorum" diyor. "Ben olmak kolay değil."

Tess Matt'e bakar. "Senin de anlayabileceğin gibi o benden daha yaşlı." Cole gözlerini kısarak ona bakar. "Başta ondan pek emin değildim. Yani, daha önce çıktığım erkeklerden çok farklı olduğu kesin."

"Bununla benim gerçekten sinir bozucu olduğumu kastediyor," diyor Cole. Tess gülümseyerek, "O da var," der.

"Neyse ki, kalbimi kırdıktan sonra kalbim tamamen kırılmadı ve sonunda ona tekrar çıkma teklif ettim, o da gönülsüzce kabul etti. Ve neredeyse dört ay sonra, artık birlikte yaşıyoruz."

"Tebrikler," diyor Matt. "Bu harika."

"Teşekkürler," diyor Cole. "Onun ailesinin evinde kalıyoruz."

Tess iç geçiriyor. "Burası onların tatil evi," diyor. "Ailemle birlikte yaşamıyoruz. Benim olmadığını paylaşmak zorunda değilsin."

Cole güler. "Doğru. Burası bizim evimiz değil. Yine de bir gün böyle bir eve sahip olmayı umuyorum. Tam gölün kenarında. Gerçekten çok güzel. Zengin bir kızla takılmakla iyi yaptım."

Tess tekrar iç geçiriyor ve bana bakıyor. "Hep böyle berbat mıydı?" "Lisedeyken daha da kötüydü," diye şaka yapıyorum.

Garson bize içkilerimizi getiriyor ve Matt Cole'a içkileri aldığı için teşekkür ediyor.

"Peki," diyor Matt şarabından bir yudum alarak, "neden ayrıldınız?" Bir bana bakıyor, bir Cole'a. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. Nişanlım neden garip sorular sormak için kendi yolundan çıkmak zorunda? Kendime bunun on yıl önce olduğunu ve önemli bir şey olmadığını hatırlatıyorum.

"Güzel soru," diyor Cole, gözlerini kocaman açmış bana bakarak. "Tam olarak ne oldu?"

Ben daha bir şey söyleyemedi Tess konuştu. "Belli ki akli başına gelmiş." Matt gülüyor, ardından Cole daha yüksek sesle gülüyor.

"Şey," diyor Cole, nişanlıma bakarak. "Sanırım birbirimizden pek hoşlanmıyorduk. Aramızda romantik bir kıvılcım olduğunu sanmıyorum. Arkadaş olarak daha iyiydik."

"Siz ikiniz nasıl arkadaş oldunuz?" Tess soruyor. Bu sefer ben cevap veriyorum. "O benim İngilizce öğretmenimdi."

Matt kaşlarını kaldırıyor. "İngilizce'de zorlandın mı?" Bu ironiye gülüyor.

"Evet," diyor Cole ve bana bakıyor. "Annenin okuldaki ilan panosuna astığı ilanı gördüm ve aradım. Fazladan para kazanmak istiyordum. Onunla dilbilgisi ve imla üzerine çalışmaya başladım."

"Beni de okumaya sen alıştırdın," diyorum geniş bir gülümsemeye.

Cole'un yüzü bir an için düşer, sonra gülümsemesi geri gelir. "Bu doğru. İngilizce dersiyle ilgili her şeyden nefret ederdin. Ona bu eski gerçek suç kitabının birkaç bölümünü okuttum ve müptelası oldu."

"Hangi kitaptı o?" Tess sordu.

Ona gülümsüyorum. "Soğukkanlılıkla, Truman Capote."

"Peki, şimdi ne yapıyorsun?" Cole soruyor. "Şu anda hayatının nasıl olduğunu bilmek için sabırsızlanıyorum. Belli ki daha olgun erkeklere geçtiniz." O

Matt'e gülümsüyor ve nişanlım gülüyor. "Aslında ben bir yazarım," diyorum.

Cole'un ağzı açık kalır. "Yok artık. Gerçekten mi?"

"Mütevazı davranıyor," diyor Matt. "Aslında *New York Times*'ın en çok satan yazarlarından biri."

Cole bana bakıyor ve gülümsüyor. "Bu inanılmaz. Yazdığın kitap ne?"

Boğazımı temizliyorum. "Birkaç tane yazdım ama en çok satan kitabımın adı *Bir Katil Olarak Hayatım*. Sadece bir katilin gözünden anlatılan psikolojik bir gerilim. kötü adamın bakış açısı."

"Bütün bir kitap kötü adamın bakış açısından mı yazılmış?" Cole soruyor. "Katilin mi?"

"Evet, çok farklı ama pek çok okur bunu seviyor."

Cole masaya vurdu. "Aferin Sidney."

"Teşekkürler," diyorum utangaç bir gülümsemeye.

"Bu harika," diyor Tess. "Cole hep bir kitap yazmak isterdi. Sanırım eski arkadaşından yol göstermesini istemen gerekecek."

Cevap olarak ince bir gülümseme veriyor. "Bu konuda çok ciddi değilim. Taslağım birkaç yıldır hazırlanıyor ama sadece birkaç bölümden oluşuyor. Senin gibi bir şey değil."

"Pes etme," diyorum ona. "Eğer ulaşmak istersen sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Bana istediğin zaman e-posta at." Matt bana bakınca ne dediğimi anladım. "Ya da bana numaranı ver. Her zaman mesaj atabilirsin."

"Teşekkürler," diyor Cole.

"Hâlâ çok okuyor musun?" diye sordum. Cole eskiden tam bir kitap kurduydü. Burnu her zaman bir şeylerin içinde olurdu.

Cole, "Bir tıp kitabı yazmadıysanız, okumadım," diye şaka yapıyor. "Ama şimdi seninkini okumam gerekecek." Bir an Tess'e, sonra tekrar bana bakıyor. "Kongre için burada değilsin, değil mi?"

Başımı salladım. "Aslında konuşmacıydım."

Matt öksürür. "Yine mütevazı olmak. Daha çok açılış konuşmacısı gibi. Kongrenin ana etkinliği."

"Bu inanılmaz," diyor Cole ve Tess'e bakıyor. "Keşke bilseydim. Seni konuşurken izlemeye giderdik." O bana gülümserken ben de hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. Matt etkinliğimin ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve onun yerine Toronto'da tek başına vakit geçirmeye gitmişti.

Cole kadehini kaldırır. "Senin ve başarının şerefine Sidney."

Dördümüz de içkilerimizi kaldırıyor ve sırayla kadehlerimizi tokuşturuyoruz. Matt ve Tess kadehlerini birbirine vurduklarında, Matt bana bakmadan önce Tess'e gereğinden uzun süre bakıyor.

Cole boğazını temizliyor. "Şimdi sadece kitabınızı satın almam değil, bir de imza almam gerekiyor. Sen ünlü birisin!"

"Dur," diyorum gülerek. "Hâlâ aynı."

Cole birasını içer. "Sanırım artık içkilerimizi sen ısmarlamalısın, çünkü sen de Tess'in ailesi kadar zenginsin. Eğer benim vesayetim olmasaydı, belki de ünlü bir yazar olamazdın."

Matt gülüyor. "Bir dahaki sefere, eğer olursa, içkiler bizden olacak."

Cole, "İşte bu bir plan," der. Matt ve o içkilerini tekrar tokuştururlar. "Ama düzgün içkiler içmeliyiz. Şarap ya da orada her ne içiyorsanız, o olmasın." Matt güler.

Tess boğazını temizliyor. "Toronto'da ne kadar kalacaksın?" Matt, "Sadece birkaç gün daha," dedi.

"Yakında Alberta'ya döneceğim." Matt'e bir bakış atarak,

"Belki daha erken," diyorum.

Cole yüz ifadesiyle kaşlarını kaldırdığında Tess başını sallıyor. "Hey, neden bizimle kalmıyorsun? Bu güzel evdeyiz.

Göl." Matt'e bakar. "Birinci sınıf. Güzel bir yer." "Seninle mi?" Geri çekildim.

"Cole," diyor Tess şakacı bir şekilde. "Tatildeler. Tatili bizimle geçirmek istemiyorlar."

Cole yüzünü buruşturur. "Sadece bir fikir. Davetiye orada."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Yemekten sonra Cole ikimize de sarılarak veda etti, kız arkadaşı ise Cole'un davranışları için özür dileyerek ellerimizi sıktı. Restorandan ayrılmadan önce birkaç hoşbeş daha ettik. Matt ve ben asansöre doğru yönelmiştik ki, geceyi sonlandırmadan önce biraz yürümek isteyip istemediğimi sordu.

Dışarısı karanlıktı ve bir yanım daha önce lobide vantilatörle yaşadığım etkileşim hakkında endişelense ve bunun tekrar olup olmayacağını merak etse de, akşam yemeği çok eğlenceliydi. Cole ve Tess ile yemek yedikten sonra çok fazla enerjim vardı.

Yürüyüş kulağa harika geliyor.

Toronto şehir merkezinin sokaklarında yürürken Matt uzanıp elimi tutuyor. Sessizce yürürken ince bir gülümseme veriyorum. Sadece birkaç dakika önce ikimiz de neredeyse Cole kadar gürültücüydük. Enerjisi bulaşıcıydı.

Şimdi o yanımızda olmadığına tamamen sönüyoruz ve sahip olduğumuz tek şey birbirimiz oluyoruz.

Cep telefonum cebimde çalışıyor. Matt'in elini bırakıp bakıyorum. "Cole arıyor," diyorum. Mesajını yüksek sesle okudum. "Sevgili niÇanlınla tanışmak ve sohbet etmek için harika zaman geçirdim. Şimdi beni düğüne davet etmelisin. I

Reddettiğini biliyorum ama akşam yemeği için göl evine falan gelmek istersen, gelebilirsin. Fikrini değiştirirsen haber ver yeter. Aksi takdirde, on beş yıl sonra başka bir yerde görüşürüz. Kendine iyi bak."

Matt gülüyor. "Ne eğlenceli bir adam," diyor. "Onda böyle bir enerji var, değil mi? Hep böyle miydi?"

Başımı salladım. "Ah, evet. Her zaman yüksek sesle konuşur ve tüm odayı eğlendirmeye çalışırdı."

Matt bana bakıyor ve elimi daha sıkı tutuyor. "Pek özel ders verecek birine benzemiyor. Şaşırdım."

Gülüyorum. "Şey, çok iyi biri değildi. Yine de okuma aşkımı bulmama yardım etti."

Matt, "O da pek doktor gibi görünmüyor," diyor. "Her zaman kendini beğenmiş ve çok ciddi olduklarını düşünürüm ama Cole'un çok eğlenceli bir mizah anlayışı var."

Bana baktı. "Onunla sadece birkaç hafta çıkmaya şaşırdım. Bunu söylemenin tuhaf olduğunu biliyorum ama düşünmeden edemiyorum."

"Arkadaş olarak daha iyiydik."

"Bunu söyleyip duruyorsun," diyor Matt, bir köşeyi dönerken kaşlarını kaldırarak. "Bunun tam olarak ne anlama geldiğini hiç açıklamadın."

"Cole dozunda eğlenceli olabilir." Gülüyorum. "Hiçbir zaman ciddi bir adam olmadı. Her zaman 'açıktı' ve bu bazen iğrenç olabiliyordu. Sanırım bundan sıkıldım."

Cole'a ayrılmak istediğimi söylediğim an aklıma geldi. İki yüzlü olduğum için bana bağırmaya başladığında güzel, açık renk gözleri bir anda öfkeyle doldu. Yalancı olduğumu haykırdı. Bir anda mutludan kızgın birine dönüşebiliyordu. Onu ilk kez o şekilde görüyordum ama bu beni korkutuyordu.

"Yakışıklı da bir adam," diyor Matt. Bu onun için garip bir yorum. Matt erkeklerin görünüşü hakkında konuşacak tipte biri değildir. Ona baktığımda, bana bakıyor ve bir cevap bekliyor. Acaba bir yanı ben gençken üç hafta süren bir ilişkiyi kıskanıyor mu diye merak ediyorum.

"Evet," diyorum. "Lisedeyken daha iri bir çocuktuk. Son hatırladığımdan beri çok kilo vermişti."

"Kız arkadaşın da çok güzel," diyor Matt, gözlerini sokağa dikerek. Bu kez ben de ona bakıyorum. "Evet. Cole'dan da çok daha genç."

Matt ellerini birbirine sürter ve onlara doğru nefes alır. "Bu gece biraz esinti var."

"Otele geri dönebiliriz."

Başını iki yana sallar. "Hayır, sorun değil. Seninle böyle yürümeyi özledim. İlk çıkmaya başladığımız zamanı hatırlıyor musun? Saatlerce yürürdük ve sadece konuşurduk."

Bu anıya gülümsüyorum. "Her zaman bir Starbucks ile başlar ve dönüş yolunda bir kahve daha alırdık."

Matt gülümsüyor. "Muhasebe firmasında ilk tanıştığımızda bile molalarda birlikte yürüyüşe çıkardık. Şimdi, işte buradayız. Hala birlikteyiz. Hâlâ Yürümek."

Aniden duruyor ve elimi tutuyor. Hızlı bir öpücük için eğilirken yumuşak bir sesle "Seni seviyorum," diyor.

Dudakları aynı anda hem yumuşak hem de soğuk. Esintiden mi yoksa kendi karışık duygularından mı emin değilim ama öpücüğü herhangi bir sıcaklıktan yoksun.

Restorandaki Cole ve Tess'i düşünüyorum. İkisi masada oturuyordu. Kabinin aynı tarafındaydılar ve birlikte çok güzel görünüyorlardı. Auralarından ve öpüşmelerinden ikisinin de aşık olduğu hemen anlaşılıyordu.

Eğer bir yabancı Matt ve beni öpüşürken izleseydi, birbirimize benzer miydik?

Onların aşkı yeni ama. Benimki bayat. Matt'in iş partisinde iş arkadaşıyla yaptıklarından sonra biraz morarmış. Matt'in iş arkadaşını öptükten sonra nasıl hissettiğini merak ediyorum. Cole'un kız arkadaşıyla yaşadığı heyecanı yaşadı mı?

"Ben de seni seviyorum," diyorum çabucak. Elini tutup ondan uzaklaşıyorum ve yürüyüşümüzü devam ettirmeye zorluyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ve gerginliği bozuyor.

"Cole gerçekten göl evine gelmemizi istiyor." Matt gülüyor.

Mesajı okudum ve iç çektim. "Arayan Cole değil," diyorum. "Editörüm Vanessa."

Mesajını okudum. "Toplantımıza gelmedin. Bu kesinlikle kabul edilemez. On beş dakikadan fazladır bekliyorum.

Lütfen benimle planladığımız konferans salonunda buluşun. Konuşmamız gerekiyor."

"Her şey yolunda mı?" Matt soruyor.

Tekrar iç çektim. "Her şeyi berbat ettim. Otele geri dönmem gerekiyor. Geç saatte Vanessa'yla buluşmam gerekiyordu."

"Yine gitmek zorunda mısınız?" Matt hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesiyle soruyor. "Yürüyüşümüze daha yeni başlamıştık."

Dönüp otele bakıyorum. "Sadece birkaç blok ötede. Hadi gidelim. Bu uzun sürmez. Sen de gelebilir ya da odada kalabilirsin." Matt iç geçirir. "Hayır, sorun değil. Sen git. Ben yürümeye devam edeceğim."

"Matt," diye yalvardım. "Seninle vakit geçirmek istiyorum ama son bir sözüm var."

"Sorun değil," diyor Matt. "Hafta sonunun geri kalanı bizim, değil mi? Yoksa gidiyor muyuz?"

Yapmak istediğim şey ayrılmak ama bunu ona söylemiyorum. "Hafta sonu şehirde kalacağız. İyi eğlenceler, tamam mı? Benimle geliyor musun?"

Matt beni öpüyor ve bir adım geri çekiliyor. "Toplantına git. Yürümem daha bitmedi. Sana sonra yetişirim." Döndü ve aşağıya doğru yürüdü. blok. Onu izliyorum ve aramızdaki şeylerin ne kadar farklı olduğunu merak ederek derin bir nefes alıyorum.

Acaba Matt ve ben hiç Tess ve Cole'a benzedik mi?

BÖLÜM 8

Konferans salonunun bitişindeki odaya girdiğimde Vanessa beni bekliyordu. İmza töreninde bulunduğum masada oturmuş, telefonuyla mesajlaşıyordu. Beni görünce elini indiriyor ve bana geniş bir gülümseme veriyor. I

onunki gibi yüzeysel bir ifade gördüğünüzde nefret edersiniz. Mutlu olmadığı çok açık, özellikle de bana gönderdiği mesajlardan sonra.

"Selam Vanessa," diyorum. "Geç geldiğim için çok özür dilerim. I-"

"Merak etme Sidney. Geldiğine çok sevindim. Gelmeyeceğinden endişeleniyordum."

Derin bir nefes alıyorum. Bu adil bir yorum. En başta orada olmak istememiştim.

"Ee, bugün nasıldı?" diye soruyor. "Kolay olmadığını biliyorum."

Başımı salladım. "O kadar da kötü değil," diyorum. Bir an için otel lobisinde yaşadığım olayı hayranımla paylaşmayı düşünüyorum ama kendimi durduruyorum. Vanessa benim editörüm, arkadaşım değil. Yayıncım için çalışıyor. Ve umursadıkları şey bana yatırdıkları para, genel olarak ben değil.

Vanessa bu kez biraz daha içten gülümser. "Bu çok iyi. şirket benden yeni kitabınızın nasıl ilerlediğini gözden geçirmemi istiyor."

O kelimeleri söylerken nefesimin kesildiğinden eminim. Cevap sıfır. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Tek bir cümle bile yok. Elbette, birçok kez yazmaya çalıştım. Ama hepsi çöp gibiydi. Sanki nasıl yazar olunacağını unutmuş gibiydim.

Vanessa bir pano çıkarır. "Aslında, bir sonraki imza günleriniz için tarihlerinizi teyit ederek başlamalıyız. Hepsi sizin için burada." Panoyu açtı ve bana basılı tarih ve yerlerin olduğu bir sayfa uzattı. "Bunların hepsi telefonda incelediğimiz yerler. Sadece taahhüdünüzü istiyorum şimdi bir sorun olup olmadığını iki kez kontrol edeceğim."

Derin bir nefes alıyorum ve yanında saat ve tarih olan kitapçı isimlerine bakıyorum. Bunu yaparken başımın döndüğünü hissedebiliyorum. Vanessa'ya bunun bir sorun olmayacağını teyit ederken bir şeyi net olarak okuduğumdan bile emin değilim.

"Harika," diyor. "Peki, kitap nasıl gidiyor? Kayınvalide hikayesi."

Cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum. "Bazı şeyleri biraz değiştiriyorum.

Başka bir şey yapmayı düşünüyorum."

Vanessa inanamayarak bana bakıyor. "Kayınvalide hikayesini kabul ettik.

Kayınvalide hikayeleri şu sıralar revaçta. Yerli gerilim izleyicilerimiz bunu istiyor. Şerit değiştirmeden önce benimle konuşmalıydın Sidney." Nefesini tutuyor. "Peki, şimdi ne yazıyorsun?"

Sanki cevap beton duvarlarda yazılıymış gibi odaya bakıyorum. "Bir çift hakkında hikâye yazmayı düşünüyorum." Cole ve Tess'i düşünüyorum. "Bu çift yeni tanıştıkları bazı arkadaşları tarafından gözlerden uzak bir kulübeye davet ediliyor."

Vanessa'nın gözleri parlıyor. "Gözlerden uzak ortamları hep sevmişimdir. İlgimi çektin. Tam olarak ne oluyor?"

"Çok fazla. Hâlâ ana olay örgüsünü oluşturmaya çalışıyorum."

Vanessa bana bir kez daha baktı. "Hâlâ komplo mu kuruyorsun?" Cevap vermeyince başka tarafa bakıyor. "Kaç kelime yazdın?"

"Henüz bir şey yok," diyorum. "Ben hala-"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Sidney." Vanessa başını sallar. "Demek istediğim, kitabının başarısı inanılmaz. Bu ivmeyi devam ettirmek için çok motive olacağını düşünmüştüm. Son teslim tarihini altı ay uzattık bile. Yayıncı beş aydan kısa bir süre içinde bitmiş bir taslak istiyor. Onlara ne söylemem gerekiyor?"

Başımı eğiyorum. "Ben... bunu halledebilirim." "Yapabilir misin?"

O anda, yüzünde beni rahatsız eden bir şey var. Kitabımın başarısı yüzünden geçen yıl hayatım darmadağın oldu. Yayıncım yüzünden evliliğimi erteledim ve şimdi Matt'le aramızdaki şeyler... Ne olduklarından bile emin değilim. Ama mükemmel değil.

Matt'in daha önce söylediklerini düşünüyorum. Artık bir yazar olmak zorunda değilim. Eğer bana bu kadar stres yaratıyorsa, Vanessa'ya katlanmak zorunda değilim. Okurlarıma katlanmak zorunda değilim. İmza günlerine gitmek zorunda değilim. Hiçbir şey yapmak zorunda değilim.

"Vanessa," diyorum sert bir ses tonuyla. "Başıma gelenlerden sonra, ses tonun hoşuma gitmiyor. Neler yaşadığımı biliyorsun. Peki sen bu konuda ne yaptın?"

Şirketiniz bu konuda ne yaptı?"

Vanessa masadan kalktı ve elindeki panoyu yere bıraktı. "Seni takip eden kişi hakkında yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Polis bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Ben ya da yayıncı nasıl bir şey yapabiliriz?" Bir kitap alır.

geri adım at. "Ve sana terapi önerdik. Siz reddettiniz. Bu konuda tekrar yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Terapiye ihtiyacım yok," diyorum. Kanım kaynıyor şimdi. Bağırmanın eşiğindeyim.

Vanessa başını eğiyor. "Burada ne diyorsun Sidney?"

Derin bir nefes alıyorum ve Matt'i düşünüyorum. "Artık bunu istemiyorum. İmzalar. Yazmayı. Benden bu kadar... Benden bu kadar!"

Vanessa bir an bana baktı. Acaba şu anda hissettiğim kadar gergin görünüyor muyum?

Vanessa, "O zaman lütfen şirketimin ikinci kitap için size verdiği avansı iade etme nezaketini gösterin," diyor. "Eğer işi yapmıyorsanız, size ödeme yapılmamalı."

Ona şu anda şirketinin parasını nereye yatırmak istediğimi söylemek istiyorum ama dudağımı ısırıyorum. Giderken Vanessa'yı izliyorum. Odada tek başıma duruyorum.

Şimdi, beyaz duvarlar beni çevreliyor. Geriye kalan tek şey masa, elimde kitabımı tutarken gülümsediğim büyük poster aklımdan çıkmıyor.

Otel odasına dönmek için acele etmiyorum. Aynı asansöre giden Vanessa'ya rastlarım diye endişeleniyorum. Neyse ki karşılaşmadım. Neyse ki başka hayranlarla da karşılaşmadım. Tek yapmak istediğim yatağa uzanıp bu kötü günün hiç yaşanmamış olmasını dilemek.

Kapıya doğru yürüdüğümde, yine kısmen açıldı. Matt'in yürüyüşten dönüp dönmediğini merak ediyorum. Kapıyı açtım ve çok daha kötü bir şey fark ettim.

Birisi otel odama girmiş. Çarşaf, yastıklar ve benim kıyafetlerim odanın her yerine dağılmış. Laptop çantam açık. Dizüstü bilgisayar yanında yerde parçalanmış.

İçeri giriyorum, darmadağın olmuş odamıza ve her yerdeki eşyalarımıza bakıyorum. Hareket ettiğimde ayaklarımın dibinde bir çıtırtı duyuyorum ve yırtılmış kağıtlar görüyorum. Bunların parçalara ayrılmış kitabımın kopyaları olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 9

Otel odasındaki yatağında oturuyor ve sakinliğini korumak için elimden geleni yapıyorum. Matt yanıma oturdu ve bacağıma okşadı.

"Sorun değil," diyor.

Başımızda duran polis memuru not defterine birkaç not alıyor. "Demek bu kongreye şehir dışından gelen bir yazarsınız? Sanırım bu olayın hedefi miydi?"

Başımı sallıyorum. Yok edilen, etrafa saçılan ya da kırılan tüm eşyalarımı gösteriyorum. Memur beye göstermek için kitabımdan geriye kalanları örnek olarak elime alıyorum. "Bunu kim yaptıysa kesinlikle beni düşünmüş."

Matt boğazını temizler. "Eşyalarımın hiçbirisi hedef alınmadı. Bavulum açıktı ama gerçekten hiçbir şey alınmamıştı. Sadece karıştırıldı."

Memur başını sallar. "Anlıyorum." Bana baktı. "Yaklaşık dokuzda yatak odasına geri döndünüz, doğru mu?"

"Doğru," diyorum başımı sallayarak. "Hemen öncesinde yayıncımla bir toplantım vardı."

Memur defterine bir şeyler not eder, sonra Matt'i işaret eder. "Ve kısa süre sonra geri mi döndünüz?"

Başını sallıyor. "Yürüyüşe çıkmıştım. Geri döndüğümde nişanlımı korkmuş ve eşyalarını her yerde buldum. Ben gelmeden önce polisi aramıştı bile."

Memur not defterini indiriyor. "Toronto şehir merkezinde geceleri sık sık tek başınıza yürüyüşe çıkar mısınız?"

Matt ince bir gülümsemeyle bana bakıyor, sonra tekrar polise. "Bazen, sanırım. Birlikte yürüyorduk ama Sidney'nin toplantısına zamanında yetişmek için gitmesi gerekti."

"Anlıyorum," der memur. Odanın içinde dolaşüyor ve yerde bir çift külot olduğunu fark ediyor. "Size katılıyorum Bayan Meyers," diyor bana bakarak. "Bence burada hedef sizdiniz. Kitaplarınızı bu şekilde parçalamak garip bir şey gibi görünüyor. Sizi bu şekilde hedef almak isteyebilecek kişiler hakkında herhangi bir fikriniz var mı?"

"Hayır," diyorum hemen. "Kimin yapacağını anlamıyorum."

"Bugün ya da başka bir gün kongrede bir hayranla kötü bir etkileşim olmadı mı?" diye soruyor memur, kalemi dudağına götürerek. "Böyle bir etkinlik için sıra dışı bir şey var mı?"

Lobideki kadını düşünüyorum. Bana yaklaştığında dehşet içinde ondan kaçmıştım. Başta neden korktuğumu düşündüm. Bu kongreye gelmeyi hiç istemememin bir nedeni vardı. Bir süre evimden çıkmaya korkmamın bir nedeni vardı.

IWriteAlone2009.

Gerçi e-posta hesabımı uzun zamandır açmadım. Acaba açsam yine sapığımdan gelen kötü bir e-posta bulur muydum? Otel odamın yeni bir görüntüsü var mıydı? Bunu bana onların yaptığını yazan bir başlık? Bunca zaman sonra bile, IWriteAlone hala benimle alay ediyor olabilir mi? Bir yazar olarak popülaritem onunla son e-postamdan bu yana daha da arttı. Bu popüler bir kongre ve pek çok okuyucu bunu biliyor.

Memura, "Biri olabilir," diyorum. Matt'e bakıyorum, o da bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Hayır," diyor Matt. "Hun, onlardan haber almayalı uzun zaman oldu. Bu farklı bir şey olmalı."

"Kimden bahsediyorsunuz?" diye sorar memur.

Matt memura bakar. "Nişanlımın internette bir sapığı vardı."

Memur, "Anlıyorum," der.

"Bundan daha fazlasıydı," diyorum. "Beni gerçek hayatta da takip ettiler. Kahve içmeye gittiğim yerlerin, toplum içinde ve evimin fotoğraflarını çektiler.

Gerçi bunu e-posta yoluyla yaptılar ve ben onları hiç görmedim. Neye benzedikleri ya da kadın mı erkek mi oldukları konusunda hiçbir fikrim yok.

IWriteAlone2009 e-posta adreslerinin adıydı."

Memur defterine yazıyor. "Peki bu kişiden en son ne zaman haber aldınız?"

"Dokuz aydan fazla oldu," diyorum. "E-postalarımı kontrol etmeyi tamamen bıraktım. Çok üzüliyordum."

"Nedenmiş o?"

Kendimi korumaya çalışarak polise bakıyorum. "Çünkü polis, kimse bana yardım etmek için bir şey yapmaz!"

Matt kolunu bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Sorun yok. Ben buradayım.

Sorun yok," diye tekrarlıyor. Memura bakar. "Üzgünüm, bu hassas bir konu. Sidney üzerinde gerçekten bir etkisi oldu."

Memur başını sallıyor. "Onlardan başka bir şey gelip gelmediğini görmek için e-postalarınızı kontrol etmeye değer mi sizce? Belki hâlâ size yazıyorlardır."

Matt, "Denemeye değer olabilir," diyor.

"Bakamam," diyorum başımı sallayarak.

"Bakmayacağım." Matt derin bir nefes alıyor. "Senin için kontrol edeceğim, tamam mı?"

Memur not defterini cebine koyar ve belindeki silah kemerini düzeltir. "Rapor için ihtiyacım olanı aldım. E-postaya girip bir şey bulursanız bana haber verin."

Bir an için memurun gideceğinden endişelendim. "Bekle, bu kadar mı? Şimdi ne yapacağım?"

Memur bir Matt'e bir bana bakıyor. "Bunu otele de bildirdiniz mi?"

Matt başını sallar. "Evet. Odaya gelir gelmez nişanlımı sakınleştirdikten sonra resepsiyonu aradım. Onlar da bana ameliyattan sonra onlarla konuşmamı söylediler.

polis gelir."

"Ne yapabileceklerini söylediler mi?" diye soruyor.

Matt başını sallar. "Zarar gören eşyalarımızın parasını ödeyeceklerini sanmıyorum, ama en azından bize yeni bir oda vereceklerinden eminim."

"Yeni oda mı?" Tekrar ediyorum. "Bu otelde bir gece daha kalmamın imkânı yok. Hayır, teşekkürler."

Matt bacağımı okşadı. "Tamam, başka bir otele falan yerleşebiliriz."

Başımı eğdim. "Sadece eve gitmek istiyorum. Bu kongrenin yakınında bile olmak istemiyorum. Benden bu kadar!"

Matt beni sakınleştirmeye çalışıyor. "Pekala. Ne yapmak istiyorsun?" "Sadece eve gitmek istiyorum," diye onaylıyorum. "Bu kadar."

"Bu gece eve dönüş uçuşu yok. Havaalanında beklemek zorundayız. Başımı yastığa koymayı tercih ederim."

Memur sözümü kestti. "İşte kartım," diyor. Elini bana uzatıyor, kartını sıkıca tutuyor ama ben tutmuyorum. Gözlerimi ondan ve nişanlımdan kaçırıyorum.

Matt kapıyor. "Teşekkürler," diyor.

"Başka bir şey bulursan bana haber ver," diyor ve gitmek için dönüyor.

"Bu kadar mı?" Memura dedim ki. "Dur tahmin edeyim, hiçbir şey yapmayacaksın. bu gece olanlar hakkında?"

Memur tekrar bana döndü. "Size karşı dürüst olacağım. Çok fazla Burada yapabileceğimiz çok az şey var. Elleriindeki kamera kayıtlarını görmek için oteli kontrol edeceğim, ancak bir tanesi doğrudan odanızı işaret etmiyorsa ve

Tabii ki yok, yapabileceğim pek bir şey yok. Tek yapabileceğim nişanlınızın önerdiği gibi başka bir yerde kalmanızı tavsiye etmek."

"Bu ne sürpriz," diyorum başımı sallayarak. "Polis yine işe yaramaz. Başıma korkunç bir şey geldi ve siz yine hiçbir şey yapamıyorsunuz."

Benim adıma tekrar özür dileyen Matt'e bakar. Memur başını sallar ve otel odasından çıkar.

Matt'e döndüm. "Eminim odamızda bir kamera olsa bile kamera görüntülerini kontrol etmezdi." İçimi çektim.

"Özür dilerim," diyor. Bana sıkıca sarılıyor. "Bu gece nerede kalabileceğimizi bulacağım, tamam mı? Otelle konuşup çıkışımızı yaptıracam. Bu dağınıklığı toparlamakla başlayalım ve toparlanalım. Biz gidiyoruz. Merak etme."

"Sadece eve gitmek istiyorum," diyorum tekrar.

Matt başını eğiyor. "Korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Yine de elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışalım."

"Senin için söylemesi kolay." Yataktan kalktım. "Eşyalarının hiçbirini bunu yapan ucube tarafından yok edilmedi." Otel odasının kapısının açık olduğunu korkuyla fark ediyorum. İsteyen herkes içeri girebilirdi. Kapıyı hızla kapattım, sürgüyü takmadan önce iyice kilitlendiğinden emin olmak için sertçe ittim. "Buradan ayrılmak istiyorum. Tüm okuyuculardan ya da kitaplarımdan haberdar olan herkesten uzaklaşmak istiyorum. Hadi eve gidelim."

Matt iç geçirdi. "Bu balayına kadar son tatilimiz olabilir, ne zaman olursa olsun."

Yüzümü kapatıyorum. "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı? İstedğim son şey düğünümüz için tekrar kavga etmek, lütfen."

Matt ağzını kapattı ve bir daha açmadığı için şükrediyorum. daha fazla kavga sözleri. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra benimle mantıklı konuşmaya çalıştı. "Peki, şehirde kalmak istemiyorsan ve uçak da yoksa nereye gidelim?"

Odanın etrafına bakıyorum. Ayaklarımdan dibindeki parçalanmış kitabımın sayfalarına bakıyorum.

Matt yatağın yanında duran cep telefonumu alıyor. "Sanırım gidebileceğimiz bir yer var."

BÖLÜM 10

Cole, kız arkadaşı kadar eski görünen külüstür bir Honda Civic ile gelirken otelin dışında bekliyoruz.

Matt elimi tutuyor ve bavullarımızı alıyor. "Her şey yoluna girecek," diyor güven verici bir sesle. Elini sıkıca kavıyorum.

"Anlayışın için teşekkürler," diyorum. "Gitmek istemediğini biliyorum." "Sorun değil. Şimdi müstakbel eşim hakkında eski sevgilisinden daha fazla şey öğreneceğim. erkek arkadaş," diyor şakacı bir şekilde.

Cole arabadan inip bagajını açarken gözlerimi deviriyorum. "İyi akşamlar," diyor hayali bir şapka çıkararak. "Arabanız sizi bekliyor."

Matt ıslık çalıyor. "Ve ne araba ama."

Cole bir arabasına bir de nişanlıma bakıyor. "Okul harcı bedava değil. Bir gün bir Lambo sahibi olacağım. O zamana kadar-" arabasını işaret ediyor, "-bu işe yarar." İkimizin de valizini kaptığı gibi sertçe bagaja itiyor. Çantanın bir köşesi dışarı çıkmış.

Matt, "Bunu arka koltuğa koyabiliriz," dedi. "Sidney'le birlikte."

"Sorun değil," diyorum. "Gerçekten."

"Saçmalık," diyor Cole, bizi başından savarak. Çantayı oynatmaya çalışıyor. "Bu bir Tetris oyunu gibi. Sadece nasıl sığacağını bulmanız gerekiyor." Bagajı kapatmaya çalışır ama bagaj geri seker. Çantayı itiyor

Bavulun köşesi hafifçe dışarıda kalana kadar sertçe vuruyor ve bagajı kapatıyor. Bagaj tamamen kapandığında o bile şaşırılmış görünüyor. "Gördün mü?" diyor gururla. "Şimdi yola koyulalım. Evime varmadan önce en az bir saatimiz var.

yer."

İç çekiyorum. "Bu gece bizi almak için bir saat araba mı kullandın? Çok özür dilerim. Keşke bilseydim. Başka bir şey bulabilirdik."

Matt bana baktı. "Geceyi burada geçirmek istemedin," diyor kafası karışmış bir şekilde.

"Taksi ya da başka bir şey tutabilirdik," diyorum.

"Saçmalık!" Cole diyor ki. "Siz bizim misafirimizsiniz. Bugün saatlerce araba kullanmak zorunda kalsam bile umurumda olmazdı." Bana bakıyor. "Buna değer. Geçirdiğin geceden sonra en azından bunu yapabilirim. Birinin odana o şekilde girdiğine inanamıyorum. Ama önümüzdeki bir iki gün boyunca bunu unutmaya çalış. Göl evi bu konuda yardımcı olacaktır. Görene kadar bekle."

Matt gülümser. "Tekrar teşekkürler, dostum. Bizi almak için eve kadar

gelip sonra da buraya mı döndün? Şimdi de bir saat geri mi dönüyorsun?"
Matt'e baktı.

bana ve Cole'a baktı. "Ne diyebilirim ki? Teşekkürler."

"Tatil kiralama sayfamızda beş yıldızlı bir yorum bekliyorum," diyor gülerek. "Ve ilk birayı sen ısmarlayacaksın."

"Anlaştık!" Matt gülüyor.

Yardım edemem ama onlara katılırım. Matt'i uzun zamandır böyle görmemiştim. Cole'la konuşma tarzına bakınca, bir süredir arkadaş olduklarını sanırsınız. Zaten çok samimiler.

Matt ön yolcu kapısını açıyor ve içeri giriyor. Ben arkaya doğru giderken, Cole benden önce davranıp kapıyı ardına kadar açıyor. "Ve hanımefendi için." Eliyle işaret ediyor. İçeri girdiğimde Cole'dan gelen hafif bir bira kokusu alıyorum. Ona teşekkür ediyorum ve o da kapıyı kapatıyor.

Göl evine doğru yola çıktığımızda, Cole'u arayıp evinde kalmayı teklif etme konusundaki çekincelerim tamamen ortadan kalktı. Nişanlımla birlikte eski bir erkek arkadaşımın evinde kalacağım aklımın ucundan bile geçmezdi.

Cole ve Matt ortak ilgi alanları hakkında sohbet ederken ben arkada sessizce oturuyorum. Cole'un Matt'ten daha büyük bir film aşığı olabileceği ortaya çıktı.

İkili, korku ve gerilim filmlerinden film trivia'ları hakkında ileri geri konuşuyor.

"*Misery*'yi hiç izledin mi?" Matt sordu. Başını bana çeviriyor. "Sidney onu sevmiyor çünkü yazmaya zorlanan bir yazarla ilgili." Gülüyor.

Cole ön camdan dışarı bakıyor. "Biliyorsun, bir süredir kontrol etmek için listemdeydi, ama etmedim."

Matt başını sallar. "Ben de tam senin en havalı adam olduğunu düşünüyordum. *Misery*'yi izlemeden gerilim hayranı olamazsın. Belki bu hafta sonu izlemenin bir yolunu bulabiliriz."

Cole ince bir gülümseme verir. "Üzgünüm dostum.

Televizyon yok." "Ne?" Matt sorar. "Televizyon yok mu?"

"Hayır," diye onaylıyor Cole. "Kablolu yayın yok. En iyi günlerde bile cep telefonu sinyali yok. Ama kablolu bir internet bağlantımız var... çok iyi çalışmıyor ama işini görüyor. Göl evi biraz تنها diyebiliriz. Yine de çok güzel. Çok seveceksiniz."

"Eğlenmek için ne yaparsın?" Matt soruyor.

"Çoğunlukla birbirimizle konuşuyoruz," diyor Cole.

"Okumak." Matt şaşkınlıkla başını sallar.

"Kulağa harika geliyor," diyorum.

"Öyle," diyor Cole, dikiz aynasından bana bakarak. Gözlerimiz buluştuğunda başımı çevirip dışarı bakıyorum. Şehrin dışına çıktığımızda, kalabalık

sokaklar sık ormanlara dönüşmeye başlıyor. Gittikçe daha az evin önünden geçiyoruz. Cole Matt'in bacağını tokatlıyor. "Tess'le tek yaptığımız konuşmak ve şey... bilirsin işte."

Matt başını sallar ve gülümser. "Demek mutlu bir ilişkinin sırrı buymuş."

Başımı çevirip nişanlıma bakıyorum ve bu yorumla ne demek istediğini merak ediyorum. Kişisel bir şey mi vardı? Bir süredir seks yapmıyoruz. Kaç hafta olduğunu bile hatırlamıyorum. Bu Matt'in bana laf sokma şekli miydi?

Misery şakasıyla zaten beni enayi yerine koydu. Bakıyorum. Dışarıda, önündeki sık ağaçların arkasına saklanmış parlak dolunaya bir kez daha bakıyorum. İçimi bir ürperti kaplıyor ve arkamı döndüğümde Cole aynada doğrudan bana bakıyor.

"Orada her şey yolunda mı?" diye soruyor.

İnce bir gülümseme veriyorum. "Evet, sadece yolculuğun tadını çıkarıyorum." Cole başını sallıyor.

Matt derin bir nefes alır. "Sanırım Sidney olanlardan sonra hâlâ biraz sarsılmış durumda."

Cole başını sallıyor ve bana tekrar bakıyor. "Tabii ki. Kim olmaz ki Korkuyor musun? Yine de endişelenmeyin. Bizim evimizi seveceksin. Kilometrelerce etrafta kimse yok. Kimse seni rahatsız etmez." Yola bakıyor ve önümüzde giden siyah bir Ford kamyonu çok yaklaşıyor. Cole yavaşlayıp kornasını çaldığında neredeyse çarpışmaya karşı bir şeylere tutunma isteği duyuyorum.

"Hadi!" diye bağıyor. Kamyonu tekrar takip ediyor. "Neden emniyet şeridindesin?"

Matt'in arabaya bindiğinden beri yüzüne yapışmış olan gülümsemesi solmaya başlar. "Etrafından dolaşabilirsin."

Cole onu görmezden gelir ve kamyonu doğru tekrar kornaya basar. "Çekil!" diye bağıır. Kamyon ipucunu anlayıp diğer şeride geçene kadar sürekli kornaya basıyor. "Sonunda," diyor Cole. Arabayı yavaşça sürüyor ve bir an için yolcu tarafındaki camdan kamyonun sürücüsüne bakıyor. Bir an için, Cole tekrar ön cama ve önündeki yola dönene kadar bundan sonra ne olacağından endişeleniyorum.

Penceremden dışarı bakıyorum ve kamyonun şoförünü görüyorum, mavi şapkalı bir kadın, elini göğsüne koymuş. Belli ki korkmuş. Cole hiçbir şey olmamış gibi sürmeye devam ediyor.

Matt gerginliği bozana kadar biraz sessizlik oldu. "Biraz yol öfkesi var, ha dostum?" Matt güler ve Cole da ona katılır.

Cole dikiz aynasına bakar. "Toronto'da araba kullanmaya alışkınım. Tess de araba kullanmamdan nefret ediyor."

Kamyon kazasından sonra arabanın içindeki enerji değişir. Matt ve Cole hâlâ samimiler ama eskisi kadar konuşkan değiller. Matt'in yoldayken kendini kaybettiğini görmüştüm ama Cole'da farklı, hatta öfkeli görünen bir şey vardı. Gözleri neşeli ve misafirperverlikten katillike dönüştü. Ve ne için? Onun kadar hızlı gitmediği için mi?

Arabayı sürmeye devam ettikçe, orman bizi tamamen çevreliyor, neredeyse arabayı tüketiyor gibi görünüyor. On dakikadan fazla bir süredir ev görmedim.

Cole aniden çakıllı bir yola saptı. Birkaç dakika sürüyor ve ben hâlâ evini göremiyorum. Bir evi var mı yoksa bizi ıssız bir yere mi götürüyor diye merak etmeye başlıyorum.

Hayal gücümden nefret ediyorum. Her zaman akla gelebilecek en kötü durumlara atlıyor. Yerli bir gerilim yazarı olmanın laneti bu. Aklımda herkesin kötü niyetleri var.

Matt ince bir gülümsemeyle, "Siz gerçekten de ıssız bir yerde yaşıyorsunuz," dedi. Cep telefonunu çıkarır. "Burada iki bar var."

Cole başını sallar. "şaşırdım. Genelde bizde hiç olmaz."

Çakıllı yolda ilerlemeye devam ederken, ileride bir dizi donuk ışık görüyorum.

Göl evi nihayet ağaçların arasından ortaya çıkmaya başlıyor. Yıpranmış ahşap kaplamaları ve büyük pencereleriyle rustik bir zarafete sahip. Cole evin göl kenarında olduğunu söyledi ama verandanın dışında etrafımızda hiç ışık olmadığı için suyu görmek zor.

"Evim güzel evim," diyor Cole.

Loş ışıklı verandada Tess, ön kapının yanında duruyor. Dışarıya park ettiğimizde bize el sallayıp gülümsüyor.

BÖLÜM 11

Birlikte yemek masasına oturduğumuzda Tess, "Lütfen buyurun," diyor. "Burada kalacağınızı öğrenince hemen bir şeyler hazırladım."

Şarküteri tabağına bakıyorum. Dilimlenmiş et ve peynir yığınları bir kase siyah ve yeşil zeytini çevreliyor. "Harika görünüyor."

Cole onun boynunun yan tarafını öperek irkilmesine neden olur. "İyi bir ev sahibesi gibi görünüyor ama diğer yüzünü görene kadar bekle."

Tess ince bir gülümsemeyle başını sallar. "Doğru değil." Masadan bir bardak ve bir şişe kırmızı şarap alır. "Bir bardak ister misin?"

Matt ve ben ona teşekkür ediyoruz. Matt bir yudum aldı ve Tess'e böyle güzel bir şarap seçtiği için iltifat etti.

Cole Matt'e gülümser ve başını sallar. "Matt, senin bir şarap züppesi olduğunu öğrenene kadar en havalı adam olduğunu düşünüyordum."

Matt gülümsüyor. "İyi bir bağbozumunu takdir ederim." Şişeyi alır ve etiketini inceler. "Ve bu oldukça pahalı. Tekrar teşekkürler."

"Sorun değil," diyor Tess.

"Bu babasının şarabı," diye araya giriyor Cole. "Sanırım ona da teşekkür etmeliyiz." Buzdolabını açar. "Matt, sana da bir bira getireyim mi? Yoksa kız içeceğinle mutlu musun?"

Matt bir bana bir Cole'a bakıyor. "Ben iyiyim."

Cole buzdolabından iki şişe bira alır. Şişelerden birini masanın üzerine koymadan önce diğer eliyle kapaklarını kapatıyor. "Bu birayı gerçekten denemelisin. Yerel bir bira fabrikasından aldım."

Matt ona teşekkür eder. Cole masada Matt'in karşısına oturur. Tess'i yüzünün yanından öper ve tekrar Matt'e bakar. "Bir tadına bak. Ağzında dolağırtmak ya da koklamak yok. Sadece iç."

Matt'in yüzünde ince bir gülümseme vardır ve şişeyi alır. Etikete bakar. "Eşek Kıçı mı?" diye güler. "Gerçekten böyle mi diyorlar?"

Cole gülüyor. "Adını ben koymadım. Sadece içiyorum. Ucuz ve işe yarıyor." Matt küçük bir yudum alır. "Fena değil. Benim için biraz hoppy ama iyi."

Cole başını sallar. "Yarın bira içmeye gideceğiz. Seninle." Cole'u göstererek gülüyor.

"Bu doğru."

Matt ve Cole gülümsüyor olsalar da gerginlik hissediyorum. Ne olduğunu çıkaramıyorum. Sanki Cole nişanlıma ince bir gönderme yapıyor gibi. Bakıyorum.

ve Tess'in de aynı şeyi yaptığını fark ettim. Gözlerimiz buluşuyor ve ince bir gülümseme veriyorum.

"Burası sizinkilerin evi mi?" diye sordum.

Tess başını sallar. "Keşke benim olsaydı, ama evet."

"Burada ne kadar kalacaksınız?" Ben soruyorum.

"Sonsuza kadar." Cole gülüyor. Uzun bir içki alır. "Babası bizi kapı dışarı edene kadar sanırım."

Tess şarabını yudumlar. "İstediğimiz kadar kalabileceğimizi söylediler. Zaten şu anda ülke dışındalar. Önümüzdeki birkaç ay boyunca Afrika'da safari yapacaklar."

"Safari mi?" Matt tekrarlıyor. "Ailenin yaşadığı bir hayat." Tess başını sallar. "Sık sık tatile çıkarlar."

"Gerçekten çok güzel bir ev,"
diyorum. "Çok teşekkürler Sidney,"
diyor Tess.

Cole birasının bir kısmını tükürür. "Sanki sen dekore ettin, Tess, ya da herhangi biri için çalışmak zorunda kalmadın." Ağzını siler. "Senin ailende doğmuş olmak bunu hak etmek için bir şey yaptığın anlamına gelmiyor."

Tess bana dönmeden önce ondan uzaklaşıp duvara bakıyor. "Siz yüzüyor musunuz?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Matt bir balık," diyorum.

Matt başıyla onaylıyor. "Yine de yanımızda bir şey getirmedi."

Tess, "Cole'dan her zaman bir çift mayo ödünç alabilirsin," diyor. Bana baktı. "Benim de fazladan bir bikinim var."

"Kulağa harika geliyor," diyor Matt, benim yerime cevap vererek. Şarküteriden bir parça şarküteri eti alıyor. "Tura çıkabilir miyiz?"

"Benim için zevkti," diyor Cole, bira şişesi elinde, ayağa kalkarak. "Beni takip edin." Mutfak dolaplarının kenarındaki bir kapıya doğru yürüyor. "Burası arka bahçedeki balkona açılıyor. Yarın gölü görene kadar bekle. Geceleri burada hiçbir şey göremezsin ama manzara güzeldir." Başka bir kapının önünden geçiyor. "Burası bodruma açılıyor. Ailesinin istiflediği bir sürü kutu ve işe yaramaz eşya var ama bir de şarap mahzeni var." Cole dudaklarıyla bir tık sesi çıkarıyor. "Sidney, Matt, mahzene buyurun."

Buyurun."

Tess bir an Cole'a baktı. Acaba o da benim gibi mi hissediyor? Cole kötü görünüyor. Kamyon şoförüyle olan olay çok garipti. Bizi otelden aldığı anda nefesi alkol kokuyordu. Ne kadar

Bu gece içti mi? Sarhoş mu oldu? Neden aniden bu kadar tedirgin görünüyor? Birlikte yemek yediğimizden farklı biri gibi görünüyor.

Cole küçük oturma odasına girerken tura devam etmemiz için el sallıyor. Televizyon olmadığını kendim de teyit ediyorum. Şöminenin üzerinde bir aile fotoğrafı dikkatimi çekiyor. İnce bıyıklı, iri yarı bir adam beyaz elbiseli bir kadının yanında gülümsüyor. Altlarında kısa saçlı genç bir kız, fotoğraf için garip bir şekilde gülümsüyor. Kızın saçları açık kahverengi.

Tess yanımda duruyor. "Annemle babam," diyor, "ve ben biraz erkek fatma olduğum zamanlar."

Cole diğer yanımda duruyor ve kolunu omzuma doluyor. "Çocukken oldukça çirkin olduğumu söylemeliyim. Bir yetişkin olarak kesinlikle parlamış." Nefesindeki bira kokusu şimdi daha güçlü.

Tess onun yorumları karşısında başını sallıyor.

Cole yukarı doğru yürümeye başladığında bir adım atıyor, neredeyse kaçırıyor ve dengesini kaybediyor. "Sanırım barın benim önümü kesmesi gerekiyor," diye şaka yapıyor.

Nişanlıma dönüp bakıyorum ve şu anda aklımı okuyup okuyamadığını merak ediyorum. Cole bizi otelden almaya gelmeden önce kaç kadeh içmişti?

Bunca zamandır sarhoş muydu? Yoldaki kamyonla ilgili sorun. Şu anda da biraz sinirli görünüyor.

Cole, "Üst katta sadece iki yatak odası, bir ofis ve banyo var," diyor. Bir odanın önünden geçiyor. "Bu bizimki." Başka bir odayı işaret ediyor. "Burası banyo, ofis de onun yanındaki oda." Bir odanın önünde durur. ve kapıyı açar. "Ve senin odan. Kapıyı açtı ve içeri girmemiz için eliyle işaret etti.

Oda küçüktür ve alanın çoğunu bir ikiz yatak kaplamaktadır. Dolabın yanında küçük bir pencere var. Duvardaki, bir çocuğu ısırarak üstü başı perişan bir adamın tedirgin edici resmi olmasa rahat olurdu.

Cole bana gülümsüyor. "Araştırmak zorunda kaldım. Görünüşe göre ünlü bir tablonun baskısı. Adı 'Satürn'." Adamın dişleri göğsüne saplanırken çılgınlık atan çocuğun yüzüne bakıyorum. "Tuhaf, değil mi?" Cole öyle diyor. "Korkuyu ya da kıskançlığı temsil etmesi gerekiyor... her neyse."

Matt resme baktı ve tiksintiyle bana döndü. "Tess'in ailesi ne kadar zevkliymiş."

Cole bana gülümsüyor. "Genelde sanattan hoşlanmam ama bu bana hitap ediyor."

BÖLÜM 12

Odamızın ahşap panelli duvarlarına bakıyorum, duvardaki resimle göz göze gelmemeye çalışıyorum. Ben bir o yana bir bu yana dönüp dururken Matt yastığına gömülmüş, neredeyse uykuya dalmak üzere nefes alıp veriyor. Nerede olursa olsun fazla sorun yaşamadan uyuyabilmesini her zaman kıskanmışımdır. Ben kendi yatağım yerine bir otel odasında uyuyorum ve bir türlü iyi bir uyku çekemiyorum.

Matt bir savaş boyunca uyuyabilir ve inanılmaz bir uyku çekebilirdi. Yorganın bir kısmını yanıma alarak tekrar dönüyorum.

"Şunu keser misin?" Matt yastığına doğru söylüyor. "Sorun ne?" Bana bakmak için yan döndü. "Otel konusunda hâlâ üzgün müsün?" Esniyor.

Hala mı?

Bir anda oldu. Odamıza giren bir davetsiz misafir konusunda nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyor? Elbette, çıkış yaparken otel personeline kızgındı. Yatak odasının kapısının düzgün kilitlenmediğinden şikayet etti. Resepsiyondaki genç müşteri hizmetleri görevlilerinden biri, Matt'in kapıdaki sorunu fark ettiğinde neden bildirmediğini sordu. Bu Matt'i gerçekten çok üzdü. Neyse ki Cole kısa süre sonra bizi almaya geldi.

Bu küçük çift kişilik yatağa girdiğimizden beri dönüp dururken, ben de neden uyuyamadığımı anlamaya çalışıyorum.

Bir yanım hâlâ bir sonraki uçakla eve dönmüş olmayı diliyor. Havaalanının yanında bir otel var. Ertesi gün kalkacak uçaklardan birinde olacağımı bilerek orada daha iyi uyuyabilirdim. Bunu söylemeliydim. Bunun yerine, Matt'in ne yapmak istediğine bizim karar vermemize izin verdim.

Bir yanım hala bunun için üzgün. Diğer yarım ise yazarlık kariyerimi mahvettiğime göre hayatımın geri kalanında ne halt edeceğimi merak ediyor. Bugün yaptığım toplantıdan sonra yayıncısına sürünerek geri dönebilen çok fazla yazar yok.

Belki Vanessa'ya nasıl hissettiğimi söylemek o anda iyi hissettirdi ama buna değer miydi?

"Ben iyiyim," diyorum. Sırt üstü dönüyorum ve tavana bakıyorum. "Senin için bir tür kariyer güncellemem var."

"Ne oldu?" Matt neredeyse gevşek bir kolunu omzuma koyarak, "Ne oldu?" dedi. "Vanessa'yla neler olduğunu bana hiç anlatmadın."

Derin bir nefes aldım. "Görünüşe göre bir avukat tutmamız gerekebilir ve benim de yeni bir işe ihtiyacım olabilir."

Matt yatakta doğruluyor. Ona Vanessa'yla olanları anlattım ve bana ödediği avansı nasıl geri istediğini açıkladım.

Matt boş gözlerle duvara bakarak, "Her şey yoluna girecek," diyor. Bir yanım gözleri açık uyuyup uyumadığını merak ediyor, ta ki o bana dönene kadar. "Son zamanlarda senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Biliyorum. Biz

Bir yolunu bul. Her zaman geri dönüp benim için çalışabilirsin. Şirketim seni hemen işe almak ister, özellikle de şimdi ünlü."

İç çekiyorum. "Ne istediğimden bile emin değilim." Kendi tarafıma dönüyorum.

Bu tamamen doğru değil. IWriteAlone bana hiç mesaj atmasaydı hayatım nasıl olurdu diye düşünüyorum. Matt'le evlenmeyi ertelemek yerine geçen yıl evlenseydim ne olurdu diye düşünüyorum. Matt ve iş arkadaşını hiç öğrenmeseydim hayatımın nasıl olacağını merak ediyorum.

Matt'in bugün otel personeline karşı ne kadar üzgün olduğunu düşünüyorum. Bunu Cole'un kamyonundaki kadınla yaşadıklarına benzetiyorum.

"Cole ve Tess hakkında ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Eğlenceli bir çift. Bu eve inanamıyorum. Her gün böyle bir yerde yaşadığınızı hayal edin."

Derin nefes alıyorum. "Cole'un bugün o kamyon şoförüne bu kadar kızması garip değil miydi?"

Matt esniyor ve başını sallıyor. "Daha kötülerini de gördüm. Ben çocukken babam ben arabadayken birçok sürücüye ters ters bakardı. Bunu yaptığında annemin ona ne kadar kızdığını hâlâ hatırlıyorum." Matt gülüyor.

"Biz yatmadan önce de biraz keyifsiz görünüyordu," diyorum.

Matt kaşlarını kaldırıyor ve battaniyeyi benden çekerek kendine biraz daha alıyor. "Sanırım çok fazla içtim." Tekrar esniyor. "Biraz uyuyalım, tamam mı?"

Çarşafın altında kıpırdanıyorum ve bacağım onunkine yaslanıyor. "Hâlâ yarın gitmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Matt yüzünü ovuşturur. "Hafta sonu kalacağımızı söylediğimizi sanıyordum."

Derin nefes alıyorum. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Bilmiyorum. Hâlâ sadece eve gitmek istiyorum."

Matt iç geçirir. "Hafta sonu onlarla kalacağımızı söylemiştik zaten. Kabalık etmek istemem."

İçimde bir öfke parıltısı hissediyorum. "Yemin ederim Matt. Bu ilişkide

önemli olan tek şey senin ne istediğın."

Matt inliyor. "Peki. Yarın günün tadını çıkaralım. Eğer hâlâ gitmek istiyorsan, bana yüzünü göster ve gitmek için bir bahane uyduralım."

"Yüz mü?" Tekrar ediyorum.

Matt gülümsüyor. "Mutlu olmadığın zaman takındığın o pek de belli olmayan yüz ifadeni takın bana." Ben gülmeyince yanıma döndü. "Tamam. Yarın. Yarın. Sen bana söyle, ben de bir bahane uydurayım ve gidelim."

Matt alnımdan öpüyor ve geri dönüyor. Neden bu kadar huzursuz olduğumu merak ederek tavana bakmaya devam ediyorum. Neredeyse fiziksel olarak hasta hissediyorum ama herhangi bir belirti yok. Otel odasında kitabımın parçalanmış sayfalarına bastığımda hissettiklerimi düşünüyorum. Cole'un kadın şoföre karşı soğukkanlılığını kaybettiğinde yüzünün aldığı şekli düşünüyorum.

Sonunda Matt'in ağır nefes alışının sesini duyuyorum, bu da beni şimdiki zamana geri getiriyor.

Hiç uykum yok. Keşke nişanlımın olduğu gibi ışık anahtarı olabilseydim ve onun görüldüğü kadar dinlendirici olabilseydim. Bunun yerine, her zamanki gibi kafamın içinde sıkışıp kaldım. Sanırım yazarlar hep böyledir.

Kendime artık böyle biri olmadığımı hatırlatıyorum. Artık bir yazar olmayacağım. Peki bu beni ne yapar? Ben kimim? Otuzlu yaşlarımda hayatıma yeniden başlayacağım. Okul bitmeden önce hayatının geri kalanında ne yapacağını bulmaya çalışan son sınıftaki bir genç gibi hissediyorum.

Yataktan kayarak çıkıyorum ve yatak odasının kapısını açmadan önce bir an nişanlıma bakıyorum. Kapı o kadar anormal bir sesle gıcırıyor ki beni zıplattıyor. Matt'e baktım ama hâlâ uyuyordu. Dedğim gibi, bir bomba patlayabilir ve o da etrafındaki her şeyin neden yok olduğunu merak ederek uyanabilirdi.

Çıkacak gürültüden korktuğum için kapıyı kapatmaya zahmet etmiyorum. Banyoya doğru adım atarken boğuk bir ses beni durduruyor. Karanlık koridora bakıyorum ve sesin Tess ve Cole'un odasından geldiğini duyuyorum.

Koridorda bir adım attığımda, boğuk ses daha yüksek ve daha tanımlanabilir hale geliyor. Birisi ağlıyor. Bir kadın.

Tess.

Bir yanım nedenini merak ediyor, ama sonra bir sonraki adımım döşeme tahtasında gürültüyle gıcırıyor. Neredeyse nefesim kesiliyor ve hızla banyoya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum, yol boyunca sadece birkaç gıcırta daha çıkarmayı başarıyorum.

Aynada kendime bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Yatak

odalarında her ne oluyorsa beni ilgilendirmediğini kendime hatırlatıyorum.
Tess'i çok az tanıyorum.

Cole'un söylediği ya da yaptığı bir Şey yüzünden mi ağlıyor diye düşünmeden edemiyorum. Lavaboyu çalıştırıyorum ve yüzüme biraz su çarpıyorum. Aynada arkamdaki duvarda asılı olan resmi fark ediyorum. Geniş bir gülümsemeyle tuvalette oturan bir maymun resmi. Sırıtmama neden oluyor ve bu evdeki sanat eserlerini kimin seçtiğini sorguluyorum.

Odamızdaki resim ve şimdi de banyodaki lazımlığın üzerindeki maymun. Banyodan çıktığımda boğuk ağlama sesleri kesildi. Belli ki Tess beni duymuş olmalı.

Odamın önünde durdum. Henüz içeri dönemem. Çok fazla uyanık durumdayım. Günümün düşünceleri ve geçmişin duyguları uyumama izin vermiyor. Aşağı inmeye karar veriyorum. Bir bardak su içip kafamı dağıtmayı umuyorum ve hazır olduğumda tekrar yukarı çıkıyorum.

Merdivenlerden yavaşça iniyorum ve inerken her adımda farklı bir ses çıkıyor. Zemin kata indiğimde mutfağa gidiyorum. Oturma odasındaki büyük pencerelerden dışarıdaki karanlık ve sakin sular görünüyor. Cole buranın ne kadar güzel olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. şimdi gökyüzünde parlak ve yüksek olan ay, özel bir plaja açılan ahşap verandayı aydınlatıyor.

Veranda kapısını açıyorum ve dışarıya bir adım atıyorum. Gece serin ama sıcaklık mükemmel. Birkaç adım daha atıyorum ve suya bakıyorum.

Yine de ürkütücü bir sessizlik var. Duyduğum tek ses, gölü ve evi çevreleyen ağaçlara çarpan kısa süreli rüzgâr esintileri.

Cam tıkırtılarının sesi beni ürkütüyor. Dönüyorum ve Cole'un arkamda bir veranda sandalyesinde oturduğunu görüyorum. Ayağa kalkıyor ve elindeki bira şişesini koltuğa bırakıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Sizi korkutmak istememiştim. Uyuduğunuzu sanmıştım."

Nefesimi tutuyorum. "Matt uyuyor," diyorum. "Tess de uyuyor."

Bu doğru değil. Az önce odasında ağladığını duydum ama bundan bahsetmedim. Verandada yanımda duruyor ve ahşap korkuluklara yaslanıp suya bakıyor.

"Sonunda böyle bir yere geleceğimi hiç düşünmemiştim" diyor.

"Çok güzel," diyorum, onunla birlikte suya bakmak için dönüyorum. "Bir gün böyle bir ev bulmayı çok isterim."

Cole başını sallar ve boğazını temizler. "Belki şansım yaver gider ve Tess'in ailesi bir gün evlendiğimizde bu evi bize verir... ya da onlar vıraklamak."

Son yorumunu unutmaya çalışıyorum. "Cole Murphy, evleniyor musun? Yine de harika biri. İkiniz için de en iyisini diliyorum."

"Ben de seninle tekrar karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim." Gülüyor.

"Tess'in ailesi nasıl?" diye sordum. Sanat eserleri konusundaki zevklerini merak ediyorum.

Cole konuyu değiştirerek, "Böyle gecelerde benimle birlikte olmak için aileden nasıl gizlice kaçtığını hâlâ hatırlıyorum," diyor.

İç çektim. "Şey, bir bakıma mecburdum. Ailemin İngilizce öğretmenimle takılmamı onaylamayacağını biliyordum."

Cole yine güler. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Özellikle de ben on sekiz, sen on beş yaşındayken."

"Aslında on dört buçuk," diyorum karanlık suya bakarak. Kaşlarını kaldırıyor. "Tamam, şey, evet, eğer Ben senin babandım. Hep merak etmişimdir: Ailene bizim çıktığımızı hiç söyledin mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

Cole gülümser. "Hep öyle olduğunu düşünmüştüm. Yani, benimle olan ilişkini bitirdin ve aniden özel öğretmenlik işim de sona erdi. Sadece bir şey söylediğini varsaydım. Daha fazlasını öğrenmekten çok korkuyordum."

"Tek kelime etmedim," diyorum. Şimdi geriye dönüp baktığımda, Cole'un benim kadar genç bir kızla birlikte olmak isteyebileceğine inanamıyorum. Onun bulaşıcı enerjisinden tamamen etkilenmişim. İlk başta benden büyük bir erkek arkadaşımın olmasının havalı olduğunu düşünmüştüm. Ama Cole biraz ısrarcı olmaya başladı. Benim rahat olmadığım daha fazla cinsel şeyi keşfetmeye hazırdı. Ona durmasını söylediğimde her zaman saygılı davrandı ama bu onu denemekten alıkoymadı. Arabasında tutkulu öpüşmelerden daha ileri gitmeden ilişkiyi bitirdim.

İngilizce notlarım yükselmeyince babam Cole'u kovdu. Boşa giden para. Cole'un biz çıkarken benimle paylaştığı gerçeği öğrenseydi çok öfkelenirdi.

Ailem onunla görüştüğünde iddia ettiği gibi özel ders verme konusunda hiçbir deneyimi yoktu. Muhtemelen o da lisede benim kadar başarısızdı. Yine de okuma sevgimi keşfetmeme yardımcı oldu.

Hiç kimsenin elinden alamayacağı bir şey.

Cole suya bakıyor ve bana daha yakın duruyor. "Peki, sen bir yazarsın, seni gerçekten ne kadar etkiledim? Artık yazmayı seviyorsun. Sanırım bu benim sayemde oldu. Birlikte olduğumuz için iyi bir şey oldu."

Ona bakmak için dönüyorum ve Cole açık mavi gözleriyle bana bakmaya başlamış bile. Bir rüzgâr kıvrılmış saçlarını oynatıyor. Cevabımı beklerken dudakları büzülüyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Üzgünüm Cole. Yorulmaya başladım. Biraz uyumalıyım. Yarın konuşuruz. İyi geceler."

"Yapacağım," diyor sırtarak.

Eve geri dönüyorum ve kapıyı kapatmak için döndüğümde Cole'un hâlâ beni izlediğini görüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

Rüzgâr Cole'un saçlarını bir tarafa doğru itiyor. Avucuyla geriye doğru tarıyor ve yaklaşırken bana gülümsüyor. Konuşmuyoruz. Tüm konuşma kilitlenmiş gözlerimizle yapılıyor, birimizin bir sonraki hamleyi yapmasını bekliyoruz.

Cole, elbette, bu kararı kolayca veriyor. Yaklaşırken gülümsüyor, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama bir yanım dudaklarının tadının nasıl olduğunu merak etmekten kendini alamıyor. Küçük bir kızken ne kadar tatlı olduklarını hatırlıyorum.

Şimdi, Cole daha da yakışıklı. Büyüleyici. Komik. Yine de kötü bir tarafı var ve bunu yapmak hayatımdaki her şeyi değiştirecek.

Öpüşürken onun keskin tarafını tutuyorum. Öpüşmelerimiz daha tutkulu hale geldikçe tüm bedenimin heyecandan titrediğini hissedebiliyorum. Dilini hoş karşılıyorum

İçime giriyor ve bedenimi ona yaklaştırıyor. Ne kadar heyecanlandığını hissedebiliyorum.

Sanki bir düğmeye basılmış gibi, birdenbire bunun ne kadar yanlış olduğunu anladım. Matt ne olacak? Evlenmem gereken adam mı? Sonra tekrar, Matt

Benim için de aynısı.

Şimdi ödeştik.

Ama yapamam. Ben o tip bir insan değilim.

"Cole," diyorum boynumu öperken. "Duralım artık. Hadi-"

"Hayır," diye fısıldıyor kulağıma ve usulca ısırtıyor.

İşareti beni daha fazlasını istemeye iterken, onu durmaya çağırıyorum. Dinlemediğinde, onu kendimden uzaklaştırıyorum. Cole yerine, kırmızı gözlü karanlık bir gölge bana bakıyor.

"Hayır," diye fısıldıyor.

Uzaklardan bir ses duyduğumda bir adım geri çekiliyorum. "Sidney!"

Gözlerimi açıyorum, ağır nefes alıyorum, yüzüm yastığa gömülmüş. Yuvarlanıyorum ve odanın ne kadar aydınlık olduğunu düşünürken nefesimi tutuyorum. Başımı çevirdiğimde Matt'in yatakta benimle birlikte olmadığını ve yatak odasının kapısının tamamen açık olduğunu fark ediyorum.

Yastığın üzerinde yarattığım tükürük havuzunu da fark ediyorum ve tiksintiyle ağzımı battaniyeye siliyorum.

Matt her zaman erken kalkar. Onun bu kadar sabah insanı olmasına dayanamazdım, özellikle de birlikte çalıştığımız zamanlarda. Ben

uyandığında Matt çoktan güne hazırlanmış ve internetten haberleri okumaya başlamış olurdu. Beni her zaman daha hızlı hazırlanmam için uyarırdı yoksa

İşe ayrı arabalarla giderdik. Bir yazar olarak evde çalışmaya başladığımda, beni beklemek zorunda kalmamaktan hoşlanacağını düşünmüştüm, ama bana bunu özlediğini söyledi.

Koridorda gıcırdayan ayak sesleri duydum. Çabucak yataktan kalktım ve yüzlerini göremeden yatak odasının kapısını kapattı. Matt'in kapıyı neden o şekilde açık bıraktığından bile emin değilim. Birinin içeri girip beni uyurken görebileceğini bilmek beni korkutuyor.

Cole'u tanıyor olsam da, onu bir yetişkin olarak tanıdıkça, onunla ne kadar rahat olduğumdan emin değilim. Rüyamda kesinlikle rahattım. Cole ama.

Dr. Cole sizi görmeye hazır. Cole'u hastane ortamında üstsüz bir şekilde beni muayene odasına sokarken hayal ediyorum.

Kendi fantezilerimin ne kadar iğrenç olduğuna gülümsüyorum. Matt'in tarayıcı geçmişinde görebileceğim adi pornografik filmlerden birinin kurgusu gibi.

Üzerimi değiştirip yatak odasının kapısını açıyorum. Elimden geleni yapsam da kapı gürültüyle gıcırıyor. Koridorda yürürken alt kattan tanıdık bir kahkaha sesi geliyor. Az sonra bir kahkaha daha patlıyor ve biri ellerini çırpıyor.

Aşağıya indiğimde Cole ve Matt beni yemek masasında otururken karşılıyor.

Cole tabağındaki pastırmadan bir parça yerken, "Bu gerçek bir hikâye," diyor. Matt bana bakıyor. "Sidney'imın böyle biri olduğunu hiç bilmiyordum."

Cole başını sallar ve bir parça daha domuz pastırması yer. "Senin Sidney eskiden bambaşka biriydi."

Eski erkek arkadaşım ve nişanlımın benim hakkımda konuştuğu fikri beni kahvenin uyandırabileceğinden daha hızlı uyandırıyor. "Ben ne yaptım ki?" İnce bir gülümsemeyle soruyorum.

Cole Matt'e gülümser. "Önemli bir şey değil," der. "Ben sadece nişanlına geçmişindeki bütün karanlık sırlarını anlatıyorum." Matt güler.

Nişanlımın yanına oturuyorum. "Günaydın aşkım," diyor ve beni yanağımdan öpüyor.

"Kahvaltı mı?" Cole soruyor. Ben daha cevap veremeden ayağa kalkıyor ve mutfak tezgahından bir tabak yemek alıp önüme koyuyor. İki yumurta, ortasında dilimlenmiş bir domates ve gülümseme gibi görünen bir parça domuz pastırması.

Matt gülüyor. "Bana da aynısını yaptı."

"Aç değil misin?" Cole soruyor. "Ya da yemek sunumumu beğenmediniz mi? O zaman bu gülümsemeyi senin için kaş çatmaya dönüştürebilirim." Tabağı ters çevirir ve pastırma ağzı kaş çatmaya dönüşür.

Matt şakaya güler. "İçecek bir şey ister misin?" diye sorar. "Cole taze sıkılmış portakal suyu." Pastırmasından bir ısırık alırken yüzünde memnuniyet ifadesi beliriyor. "Burada ne güzel bir hayat yaşıyorsun Cole. Taze meyve suyu, kahvaltı gülümsemeleri ve tüm bunlar." Dışarıdaki göle el sallıyor. Birkaç tekne suyun çok uzağında. Güneş sakın yüzeyde parılıyor. "Burada her gün kendini kral gibi hissediyor olmalısın."

Cole başını sallar. "Burası bambaşka bir yer." "Tess nerede?" diye soruyorum.

Cole iç çekiyor. "Hâlâ kalkıyorum." Parmaklarıyla hava atıyor. "Yemin ederim, izin versem bu kadın öğlen uyanır."

Matt gülüyor ve beni işaret ediyor. "Sidney çok daha kötü." "Ben değilim," diyorum.

Matt ince bir ipucu alarak sırtımı okşuyor. "Biliyorum. Siz yaratıcıları anlamıyorum. Kestiriyorsun ve sana göre bu bir iş çünkü bir sahne ya da her neyse onu düşünüyorsun."

Tabağımdaki domatesli burundan sessizce bir ısırık alıyorum.

"Yazmıyorsan bütün gün ne yapıyorsun?" Matt'in en popüler sorularından biri. Ya da "Belki de düzenli bir iş bulmalısın." Ona ne kadar zorlandığımı söylediğimde bunu söylemeyi seviyor.

Cole gerginliği bozar. "Bu akşamki yemeğe bayılacaksınız. Istakoz sever misiniz?"

Matt kaşlarını kaldırır. "Evet. Istakozu severim."

"Akşam yemeği mi?" Domates parçamı yutarak söylüyorum. Matt dün geceki ipucunu anlamadı mı? Bir gece daha kalmak istemiyorum. Planımız gitmekti. Nişanlıma bakıyorum. Gitmek istediğimde ona bir bakış atmamı istediğini söylemişti ama Cole'la konuştukları başka bir konuya gülerken bakışlarım onun kafasının üzerinden geçiyor gibi görünüyor.

"Cole?" diye sesleniyor küçük bir ses merdivenlerden. "Buraya gelebilir misin?"

Cole da kaşlarını kaldırır. "Kraliçe beni çağırıyor. Masadan kalkar ve üst kata, Tess'e doğru yürür.

Bu fırsatı nişanlımla konuşmak için değerlendiriyorum. "Bugün ayrılmak istiyordum," diye hatırlatıyorum ona.

Matt pastırmasından bir ısırık daha alır ve başını sallar. "Doğru.

Yapacağız.

Yemekten sonra."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

Matt başını sallar. "Doğru. Yaptık. Hadi Sidney. Adam bizi yemeğe davet etti. Ne diyecektim ki?"

"Özür dile ama gitmek zorundayız."

Matt gözlerini devirir. "Hiçbir otelde check-in öğleden sonra dörde kadar yapılmaz. O zamana kadar bir havaalanı otelinde ne yapacağız?" Dışarıyı işaret etti. "Şuna bir bakın. Cole öğle yemeği için barbekü yapacağını söylüyor. Kasabaya gidip öğle ve akşam yemeği için bir şeyler almak istiyor. Yemekten sonra Tess'ten bir bikini ödünç alabilirsin."

"Başkasının bikinisini ödünç almak istemiyorum. Cole'un iç çamaşırını ödünç almak ister misin?"

Matt derin bir nefes alır. "Onun bir çift yüzme şortunu ödünç alıyorum. İnsanların seyahate çıktıklarında yaptıkları şeyi yapalım. Bilirsiniz, keyfimize bakalım. Ayrıca Cole yemekten sonra bizi havaalanına götüreceğini söyledi."

"Öyle mi?" Matt'in ona sorma zahmetine katlanmasına yarı

Çağkın bir ifadeyle, "Öyle mi?" diyorum. Matt başını

salladı. "Öyleyse bugünün tadını çıkaralım, tamam mı?"

Ona cevap vermiyorum. Onun yerine domatesli burundan bir ısırık daha alıyorum. "Tess'le her şey yolunda mı?"

Matt bir yudum daha alırken omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum. Onu bugün hiç görmedim."

"Dün gece odasında ağladığını duydum."

Ben daha tek kelime edemedim Cole, Tess'in elini tutarak masaya doğru yürüdü. Cole'u yukarı çağırırkenki ses tonundan ve dün gece boğuk boğuk ağladığını duyduktan sonra, üzgün olduğunu tahmin etmişim, ama Tess Matt'le bana gülümsüyor.

"Günaydın," diyor.

BÖLÜM 14

Yine Cole'un arabasına doluştuk. Bize yakınlarda küçük bir kasaba olduğunu söyledi. Arka koltukta Tess ile oturuyorum. Camdan dışarı bakıyor ve bugün pek konuşkan bir havası yok. Dün de biraz çekingendi ama bugün çok daha kötü. Dün gece neden üzgün olduğundan emin değilim.

Cole'la ayrılmadan önce konuşmuşlardı ama her neyse, çok düşünüyor olmalı.

Yanında oturduğumu bile fark etmedi.

Arabanın ön tarafının havası farklı. Matt ve Cole neredeyse tüm yolculuk boyunca şakalaşıp gülustüler. Aralarındaki "kankalık" gelişmeye devam ediyor.

Matt dışa dönük bir adamdır. Onunla tanıştığımda bunu hemen anladım. Her zaman neşelidir ve benim gibi konuşkan olmayan insanlarla bile sohbet etmek ister. İçine kapanık biri olmama rağmen bir şekilde ilişkimizi yürütmeyi başardık.

Cole bu yönden Matt'e benziyor, sadece yüzle çarpılmış hali. Cole tanıdığım en esrarengiz adam olmalı. Gençken de böyleydi, ama şimdi büyüdü ve daha yakışıklı oldu, bulaşıcı bir enerjisi var. Bazen iğrenç olabilse de, bakışları bunu aşmanıza yardımcı oluyor.

Matt'in eğlendiğini söyleyebilirim. Ama ben gitmeye hazırım. Cole misafirperver ve çekici olsa da, dün gece yüzeyin altında kaynayan şeyin bir anlık görüntüsünü gördüm. Biraz gergin görünüyordu. Matt bunu sarhoş olmasına bağladı ama ben emin değilim.

Bugün göl evindeki son günümüz olduğu için mutluyum. Gerçi ne zaman ayrılacağımızı henüz konuşmadık. Matt akşam yemeğinden sonra olacağını söyledi ama saat kaçta olacak? Bazı insanlar gece dokuza kadar yemek yiyor. Ne?

Cole bizi götüremeyecek kadar yorgun ve tok olduğunu iddia ederse ne olacak? O zaman bir gece daha beklemek zorunda kalırız. Bunu istemezdim.

Cole ve Matt, Cole'un söylediği bir şey üzerine kahkahalarla patlıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. Tess'e bakıyorum ve o hâlâ pencereden dışarı bakıyor. Sanırım artık Cole'u görmezden gelmeye alışmış.

Matt önünden geçen evlere bakar. "Bu kasabanın adı ne bu arada?"

Cole yüzünü buruşturur. "Aslında pek kasaba sayılmaz. Daha çok taşrada küçük bir mezra gibi."

Cole küçük bir marketin otoparkına girer. Park eder ve başını çevirir. "İçki dükkânı caddenin hemen karşısında," diyor. "Matt, sanırım bira senden."

Yanıt olarak başını sallar. "Ben sözüne sadık bir adamım."

"Mükemmel," diyor Cole. Sürücü koltuğuna yaslanıyor ve kot pantolonunun cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp bana uzatıyor. "İşte öğle ve akşam yemeği için ihtiyacımız olanların listesi." Tess'e baktı. "Yanında nakit var mı?"

Tess cevap vermez ama hâlâ dışarı bakarken başını sallar.

Cole iç çeker. "Tamam." Cüzdanını kapar ve ona birkaç banknot uzatır. "Bu idare eder. Tess ve Sidney yemek alacak. Matt ve ben de gerekli şeyleri alacağız." İkisi kapılarını açıp dışarı çıkarken Matt bu bayat şakaya güler.

"Her şey yolunda mı?" Tess'e soruyorum. Cevap vermek yerine arabanın kapısını açıyor ve beni arabada yalnız bırakıyor.

Ben çıkıp kapıyı kapattığımda Matt ve Cole çoktan içki dükkanına doğru yürüyor, içlerinden birinin söylediği şeye gülüyorlardı. İki yetişkinin nasıl bu kadar çabuk anlaşılabildiğini merak ederek başımı sallıyorum. İkisi de bayat şakaların akraba ruhları.

Tess elini uzatır. "İşte, listeyi alıyorum."

Kâğıt parçasını ona uzatıyorum ve teşekkür ediyorum. Küçük dükkâna girdiğimizde kapının üstündeki zil çalıyor. İçerideki birkaç sıra sıkı sıkıya dolu.

Bir araba aldım ve ilk koridora doğru ilerledik. Tess bir paket sosisli çörek aldı ve arabaya bıraktı.

Tess'i iyi tanımıyorum ama bir şekilde bana karşı kaba olmaya çalışmadığını biliyorum. Sadece derin düşüncelere dalmış biri gibi geliyor.

Tess listeden bir ürün daha alıp sepete atıyor ama ben onu takip etmeyi bırakıyorum. "Tess, Matt ve ben duygularını incitecek bir şey mi yaptık? Yanlış bir şey mi yaptık? Her şey yolunda mı?"

Bana göre, kızgın ya da üzgün hissettiği için onu hedef almadan neler olduğunu öğrenmenin en iyi yolu bu. Belki konuyu kendimle ilgili hale getirirsem, öyle olmadığını teyit edecek ve daha fazla şey paylaşacaktır. Eğer sadece "neyin var?" diye sorarsam muhtemelen susacaktır.

Belki de Cole'un eski kız arkadaşının onun evinde kalmasından pek memnun değildir. Sadece üç haftalık bir ilişki olsa bile

neredeyse on beş yaşındaydı, belki de bu onun için önemli değildir. Bu, neden kabul ettiğimden tam olarak emin olmadığım garip bir durum.

Tess iç çeker ve başını sallar. "Özür dilerim, gerçekten. Bunu istemediğini biliyorum.

Beni tanıyorsun. Benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Sorun sen değilsin. İkiniz de harikasınız. Sizinle tanıştığım için mutluyum. Cole ve ben dün gece iyi bir patlamaya girdik. Senin yaptığın bir şeyle ilgili değil. Biz... kavga etmeyi severiz."

Tess bir paket sosisli sandviç alır ve arabaya atar. "Aslında bu konuda gerçekten iyiyiz. Kavga etmek ilişkimizde ikimizin de çok hoşuna giden bir şey. İkimiz de birbirimizi tetikliyoruz... her zaman. Ama sonra barışıyoruz." İnce bir gülümseme veriyor. "Makyaj kısmı en iyisi, gerçi bunu sana söylememe gerek yok."

Utangaç bir şekilde gülüyorum. "Şey, hiç tanışmadık, bilirsin. Onunla tanıştığımda daha çocuktum."

Tess başını sallamadan önce bir süre daha beni izliyor. "Doğru."

Dönüp başka bir koridora gidiyoruz. "Bu sabah moralimi bozduğum için özür dilerim. Toparlanmayı planlıyorum. Sanırım Cole ve ben zaten iyileşiyoruz, en azından boks eldivenlerimizi tekrar giyene kadar."

"Güzel. Umarım bu gece ayrılana kadar hep birlikte geçireceğimiz zamanın tadını çıkarabiliriz."

"Bu gece mi gidiyorsun?" diye soruyor şaşırarak. "Cole birkaç gün sonraki uçuşuna kadar kalacağını falan söylemişti."

Yakındaki rafa bakıyorum ve bir kavanoz turşu görüyorum. Cole'un bana verdiği listede olduğunu hatırlayarak onu alıp arabaya koyuyorum.

"Şey, emin değiliz, sanırım."

Tess bir nefes verir. "Umarım Cole ya da benim söylediğim ya da yaptığım bir şey değildir."

Başımı salladım. "Hayır, tabii ki değil. Sadece çok yoruldu. kongre." Tess'in ifadesinden bunu kişisel olarak algıladığını görebiliyorum. Yüzü tıpkı merdivenlerde Cole'la konuşurken olduğu gibi görünüyor. Konuyu değiştirmek ve yaptıkları güzel bir şeyi vurgulamak için elimden geleni yapıyorum. "Yine de sizinle kalmamıza izin verdiğiniz için çok minnettarım.

Otel odamızdaki hırsızlıktan sonra, enkaz halindeydim. Matt'in beni sakinleştirmesi çok uzun sürdü. Bize kalmamız için güzel evinizin kapısını açtığınız için çok mutluyum."

Tess bana el salladı. "Benim için zevkti. Ayrıca, şimdi insanlara ünlü bir yazarın bir hafta sonu için misafirim olduğunu söyleyebileceğim."

Aslında sadece bir geceliğine olacak ama onu düzeltmeyeceğim.
Bunun yerine, Cole ve onun bizim için yaptığı şeyleri övmeye çalışıyorum.

Bu gece ayrılıyor. "Cole'un dün gece otele kadar arabayla gelip bizi almasını ve sonra da senin evine kadar gitmesini hâlâ unutamıyorum."

Tess başını çevirir ve tekrar sessizleşir. "Cole seni almaya gittiğinde evde değildi. Hâlâ Toronto'daydı."

"Öyle miydi?" Kafam karışmış bir şekilde söyledim. Cole'un farklı bir şey söylediğinden eminim.

"Cole ve ben önceki gece de o meşhur kavgalarımızdan birine tutuştuk," diyor. Raftaki teneke kutulara bakıyor. İstedğini buluyor ve arabaya yerleştiriyor. Bir an için gözlerimiz buluşuyor. "Sizinle akşam yemeğinden sonra kötü bir kavga ettik. O kadar kötüydü ki eve Uber ile döndüm. Cole Kaldı ve ne yaptığını bilmiyorum.... muhtemelen içiyordur" diyor başını eğerek.

Şimdi mantıklı geliyor. Dün gece Cole'un davranışlarından gerginliği hissedebiliyordum. Kavga yüzünden hâlâ gergin olmalı. Yine de ikilinin kavga etmesine şaşırdım. Yemekte ikisi de çok mutluydu. Birbirlerine çok aşık görünüyorlardı. Kendime karşı dürüst olursam, kıskandım. Kabinin aynı tarafında oturuyorlardı. Elleri birbirlerinin üzerindeydi. İkisi de eve gidip birbirlerini parçalamak için sabırsızlanıyor gibiydiler. diğerrinin kıyafetlerini çıkarıyor.

Birden aklıma otel odam geldi. Kitaplarımın parçalanmış sayfalarının üzerinden geçmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

"Yani Cole bizi alana kadar eve hiç gelmedi mi?" diye sordum.

Tess başını sallar. "Geleceğinizi öğrendiğimde çok mutlu oldum. Harika bir çifte benziyorsunuz ve çok fazla misafirimiz yok."

"Cole'un restorandan sonra nerede olduğunu bilmiyor musunuz?"

Tess tekrar başını sallar. "Kavgamızdan sonra hışım ile sokağa fırladı. Eve nasıl gideceğim umurunda değilmiş gibi görünüyordu." İç çekiyor. "Üzgünüm, bunu düşünmek bile beni hâlâ sinirlendiriyor. Dün gece de kavga ettik, umarım bizi duymamışsındır."

Başımı salladım. Gerçekten tek kelime bile duymadım. İkisi kavga ediyorsa bile bunu çok sessiz bir şekilde yapıyorlardı.

"Cole üzgün olduğunda çok gürültücü olabiliyor," diyor Tess. "Ama ben?" Gülüyor. "Ben bir fare gibiyim. Beni hiç duymazsın bile." Alt dudağını sıkıyor. "Yani beni duymayacağını biliyorum, ama Cole'u duysaydın,

Özür dilerim." Derin bir nefes alıyor. "İşte bu yüzden evimizde çok fazla insan yatmıyor."

Tess başını çeviriyor ama yanağını sildiğini görebiliyorum. Bu anda onda beni etkileyen bir şey var. O kadar savunmasız ki ve bunu gizlemeye çalışması beni daha da etkiliyor.

Onda ironik bir şey var. Cole ve Tess çok farklılar. Cole çok gürültülü ve iğrençken, Tess daha narin ve içsel düşünen biri. Bu çift bir kitapta harika karakterler olabilir.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Beynimin çalışma şeklinden nefret ediyorum. Trajik bir olaya tanıklık ediyor ve bunun ne kadar harika bir sahne olacağını düşünüyor olabilirim.

Tess'in sırtını sıvazlıyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Yanlış bir şey yapmadın," diyor.

"Biliyorum ama sanki senin alanını işgal ediyormuşuz gibi hissediyorum. Kendimi kötü hissediyorum. Muhtemelen seninle kalmaya geleceğimizi bile bilmiyordun. Ve yaptığınız kavgadan sonra, Cole'la barışmak için o zamanı tercih edeceğinden eminim."

Tess başını sallar. "Bunların hiçbiri benim fikrim değildi, bu doğru." Nefes verir. "Ve olacaklar için üzgünüm." Sözleri nefesimi tutmama neden oldu. Onu doğru mu duydum? Ne demek istedi? Ona soramadan koridorda aceleyle ilerliyor.

BÖLÜM 15

Tess hızlı adımlarla koridorda ilerler ve dergi standının önünde durur. Yanındaki rafta bazı kitaplar var. Hemen tanıdığım bir tanesini alıyor.

"Bu senin, değil mi?" diyor gülümseyerek ve bana en çok satan kitabım olan *Katil Olarak Hayatım*'ı gösteriyor. Tabii ki öyle olduğunu biliyor ama ben utangaç bir şekilde başımı sallıyorum.

"Evet, o benim," diyorum.

Başını öne eğiyor. "Bana bu onuru bahşetmeli ve bir kopyasını imzalamalısın. Dediğim gibi, ünlü bir yazarın evimde kaldığını göstermek için kanıtı ihtiyacım var. Ailem evlerinde ünlüleri ağırladığım için daha da heyecanlanacaktır."

Tekrar güldüm. "Tamam, o kadar da önemli biri değilim. Bir yerlere gittiğimde tanınacak bir tip değilim. Pek ünlü sayılmam." Kitabı ondan aldım. "Tabii ki bir kopyasını imzalayacağım. Yanımda kalemim yok." Kasiyere doğru marketin etrafına bakıyorum.

Muhtemelen bir tane vardır. Ben sormadan Tess çantasına uzanıyor ve mavi bir kalem çıkarıyor. "İmza için her zaman hazırlıklıyım." Kitabı imzalamaya başladığımda Tess ellerini çırpıyor. "Teşekkürler."

Kitabı ona geri veriyorum. "Şimdi parasını ödemek zorundasın."

Gülüyorum. O da gülümsüyor. "Şimdi ben de okumak zorundayım."

Ona el salladım. "Okumazsan endişelenme. Kendi ailem bile kitaplarımı okumuyor."

Göz ucuyla Tess'in arkasında bir kadının bize baktığını görüyorum. Ona bakıyorum ama göz teması kurmamaya çalışıyorum. Kadının ifadesi çok yoğun. Ona bakarsam bana yönelteceğinden endişeleniyorum.

Kadın yavaşça bize doğru yürümeye başlıyor ve yüzünü doğrudan bana doğru çevirdiğini fark ediyorum.

"Bu ne cüret?" diyor kadın.

Beynim bağlantıyı kurduğunda yıldırım çarpmış gibi hissediyorum. Otel lobisindeki kadın. İmza isteyen ama vermek yerine sanki bir canavarmış gibi kaçtığım kadın.

Ağzımı açıyorum ama kelimeleri bulamıyorum.

Lobideki kadın onları kolayca bulur. "Senden bir imza istedim ve sen kaçtın, beni bir ucube gibi hissettirdin! Şimdi de

Burada onlara veriyorum."

"Uh..." Söylemeyi başardım.

"Özür dilerim ama siz kimsiniz?" Tess soruyor.

"Siktir git," der kadın. "İmzanı aldın."

"O benim arkadaşım," diyor Tess. Parmağıyla kadının yüzünü işaret ediyor. "Lütfen bizi yalnız bırakın. Bizi taciz etmeyi bırakın."

Kadın bir adım geri çekilmeden önce bir an Tess'e bakıyor. "Her neyse," dedi. Bana bakıyor. "Okuyucularınıza böyle davranıyorsunuz." Alay ediyor. "Ben senin en büyük hayranındım."

O bunları söylerken ben içimden ağlıyorum. IWriteAlone'un bana gönderdiği ilk e-postayı düşünmeden edemiyorum. Ardından gelen birçok e-postayı düşünmekten kendimi alamıyorum.

Kadın hışımınla uzaklaşıyor ama marketten çıkmadan önce bize bir kez daha bakıyor.

Tess başını sallayarak, "Ne kaçık ama," diyor.

Acaba bu kasabadan mı? "Onu tanıyor musun?" diye soruyorum.

"Onu daha önce hiç görmedim," diye onaylıyor Tess. Bana bakmak için dönüyor. Ellerimin titrediğini hissedebiliyorum. Tess elimi tutarken sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "İyi misin?" diye soruyor. "Çok solgunsun."

Cevap veremedim ama başımı sallamayı başardım. O kadının yanında alışveriş arabası ya da yiyecek bir şeyler var mıydı?

BÖLÜM 16

Şimdi göl evine dönerken arabada sessiz olan benim. Benim Ellerim artık titremiyor ve artık o kadar solgun görünmüyor olmalıyım çünkü Matt bile bana iyi olup olmadığımı sormuyor.

Gerçi hala solgun ve kötü görünüyor olsaydım, şu anda Cole'la yaptığı sohbe ne kadar daldığı göz önüne alındığında muhtemelen fark etmezdi. İkisi ön koltukta aptallar gibi gülüyorlar.

Tess'in arada bir bana baktığını fark ediyorum. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Konuşmak istemiyorum. Nasıl hissettiğimi söylemek istemiyorum. Sadece bu duyguların gitmesini istiyorum. Gitmek istiyorum.

Sadece eve gitmek istiyorum. Havaalanı otele gitmek istiyorum, bir yolunu bulup

Uçuşlarımızı değiştirip eve gidelim. Ne kadara mal olacağı umurumda değil. Matt'in ne dediği umurumda değil.

Benden bu kadar. Ben bıraktım.

O kadınla tekrar karşılaşma şansım nedir? Gerçekten o küçük kasabada mı yaşıyor? Orada kaç kişi yaşıyor?

Lobideki gizemli kadınla karşılaşmamdan kısa bir süre sonra otel odam yerle bir oldu. Sapığım olabilir miydi?

Neden IWriteAlone'un otel odamla bir ilgisi olduğunu düşünüp duruyorum?

Hepsi tesadüf olabilir. Hepsi. Elbette, kadın bu küçük kasabada yaşıyor ve benim hayranım olabilir. Muhtemelen artık hayranım değil.

Bir el benimkini tuttu. Bakıyorum ve Tess'in yüzünde endişeli bir ifade var. "Sorun yok," diye fısıldıyor bana.

O anki şefkatinde beni sakinleştiren bir şey var.

Başımı sallıyorum ama tek kelime etmiyorum.

Elini bırakıyorum ve pencereden dışarıya, ağaçlara ve sık çalılıklara bakmaya devam ediyorum. Arada sırada göle bir göz atıyorum.

Cole göl evine giden çakıllı yola sapanaya kadar düşüncelerim çılgınca akmaya devam ediyor. Yaklaştıkça cep telefonumu çıkarıyorum.

Telefonum çekmiyor. Wi-fi yok. Hiçbir şey çekmiyor.

Gitmek istiyorum. Yemekten sonraya kadar kalabileceğimden emin değilim. İçimden bir ses eve kaçmam için bağılıyor. Evimde saklanmamı.

Kongre bir hataydı. Hiç gelmemeliydim.

Matt haklıydı. Dersimi zor yoldan öğrendim. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıştım ama çıkamıyorum.

Ben araya girmeye çalışırken Matt ve Cole birbirleriyle konuşurken gülümsüyorlar. "Matt," diyorum sakince. Cevap vermeyince sesimi yükseltiyorum. "Matt!" Bana şok içinde bakıyor. "Ne?"

"Telefonunuzda hiç çubuk var mı? Kullanabilir miyim? Bir şeye bakmak istiyorum."

Cole onun yerine cevap veriyor. "Telefonunuzla burada interneti kullanamazsınız," diyor. "Üst kattaki ofiste internet var. İstersen bilgisayarı kullanabilirsin. Misafir profiliyle giriş yapmak için şifre yok."

"Teşekkürler," diyorum. Ellerimi sıkıca bir arada tuttuğum için ellerim nemli.

Cole evin önüne park ettiğinde herkes arabadan inmek için acele etmiyor. Ben endişeyle içeri girmeyi bekliyorum. Cole bagajı açtı ve bir kasa bira aldı. Tess birkaç market poşeti aldı.

Matt bana baktı. "Hey, iyi misin?"

Sonunda nişanlım *iyi* olmadığımı fark etmeyi başardı. Hiç iyi değildim ama bunu ona söylemedim. Cole ve Tess'in önünde olmaz.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim. "Odada dinleneceğim."

Matt bana endişeli bir ifade veriyor. "Dinlenmek mi? Burada uzun süre kalmayacağız."

Cole barbekü yapacak ve biz de yüzmeye gideceğiz. Hadi, bilirsin, eğlenelim."

"Kendini iyi hissetmiyor," diyor Tess, benim yerime konuşarak.

"Markette kendini kötü hissettiğini söyledi."

Matt bana döndü. "Hasta mısınız?" Kontrol etmek için elini alnıma götürüyor.

Neyse ki Tess yine imdadımıza yetişiyor. "Devam et Sidney," diyor. "Dinlen ve umarım öğle yemeğinde kendini daha iyi hissedersin."

Ona teşekkür ediyorum. Ben göl evine girerken Matt dönüp Cole'la konuşmaya başlıyor. Normalde manzaranın güzelliği dikkatimi çekerdi ama şu anda sadece bilgisayarlarını kullanmak istiyorum.

Buradan bir sonraki uçuşu aramak istiyorum. Mümkün olduğunca çabuk evime dönmek istiyorum.

Merdivenleri aceleyle çıkarken nabzımın hızlandığını hissedebiliyorum. Koridorda yürürken kapılardan birini açıyorum ve aceleyle girdiğim odanın ofis değil Cole ve Tess'in odası olduğunu fark ediyorum.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum. Sakinleşmem lazım. Benim yaşımda kalp krizi geçirmem mümkün mü? Kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Neden bu kadar heyecanlıyım?

Ne için? Ne olmuş yani? Otel lobisindeki kadınla tekrar karşılaştım. Neden kaybediyorum? Elim tekrar titremeye başladı.

Vanessa'yı düşünüyorum, editörümü. Uzun zaman önce bana terapi önermişti. Kabul etmeliydim. En ufak bir duruma böyle tepki vermem doğal değil. Bunu biliyorum, ama ne zaman bu konuda bir şey yapacağım?

Daha derin nefesler alırken nabzımın yavaşladığını hissedebiliyorum. Yatak odasının kapısını kapatmak üzereyken komodinin üzerinde bir yığın kitap fark ediyorum. Hepsini tanıyorum.

Dört ya da beş kitap bir araya yığılmış olmalı ve hepsi de benim. Odaya bir adım atıyorum ve yavaşça onlara doğru yürüyüp başlıklarına bakıyorum.

Cole ve Tess'le restoranda tanıştığımda, yazar olduğuma dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Şimdi de yatak odalarında bir yığın kitabımı mı buldum?

Bir tanesini aldım. *Bir Katil Olarak Hayatım*. Kitabın dörtte birinde sayfalarda bir katlanma var. Kitaplarımı mı okuyorlarmış? Komodinin üzerinde bir erkek saati ve güneş gözlüğü var.

Cole kitaplarımı mı okuyor? Onunla tanıştığımda, yazar olduğuma dair hiçbir fikri olmadığını söylemişti. Söylediklerini yanlış mı anladım?

Tess'in markette söylediklerini ben de düşünüyorum. Cole söylediği gibi eve gitti. Matt ve bana, bizi almak için evine ve otele kadar nasıl araba kullandığını anlatarak büyük bir anlaşma yaptı. Ama bu doğru değildi.

Otel odamı nasıl bulduğumu düşünüyorum. Davetsiz misafir eşyalarımı dağıtmış ve kırmıştı. Kitaplarım parçalara ayrılmıştı. Dizüstü bilgisayarım tamir edilemeyecek şekilde kırılmıştı. Bunların hepsi tesadüf olamaz.

Yatak odasından çıkıyorum ve kapıyı sessizce kapatıyorum. Tüm çabama rağmen kapı gıcırdıyor. Ofisin kapısını açarken nefesimi tutuyorum.

Hemen masaya oturuyorum. Bilgisayar zaten oturum açma ekranında. Bir yönetici ve misafir profili var. Misafir profiline tıklıyorum ve yavaşça yükleniyor.

Bu bilgisayar şimdiye kadar gördüğüm en yavaş bilgisayar olmalı. Dizüstü bilgisayarım olsaydı, çoktan uçuşları arıyor olurum. İstedikimi bulmamın ne kadar süreceğini hayal bile edemiyorum.

Profil yüklendiğinde zaten açık bir tarayıcı var. Üzerine tıklıyorum.

Tıkladım.

sayfanın görünmesi sonsuza kadar sürüyor. Bu bir Google araması. Tam aramayı silip uçuşlara bakmak üzereydim ki ekrandaki kelimeler beni durdurdu.

Birisi adımı aramış. Yazar profil resmim bana bakıyor. Konferanstaki afiş için kullanılan resimle aynı. Yanında ikinci bir sekme var. Ona tıklıyorum ve başka bir Google araması çıkıyor. Bu seferki arama "Yazar Sidney Meyers sapığı."

Vurgulanmış bir forum sohbeti var. Üzerine tıklıyorum. Ekran, IWriteAlone'a ne olduğuyla ilgili çevrimiçi bir başlık yüklüyor. Her nasılsa İnternetteki hayranlar bunu biliyordu. IWriteAlone'un e-postasından bahsetmediler ama takipçiden bahsettiler.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve adımı ve takipçimi kimin aradığını merak ediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Bu gece Alberta'ya son dakika uçuşu var. Havaalanına gitmenin bir yolunu bulmalıyım. Cole'un bizi götürmesi ya da Tess gibi Toronto'ya Uber'le dönmem umurumda değil ama ben gidiyorum.

Cole'un komodininin üzerinde kitaplarımı ve bilgisayarda aramalarımı bulduktan sonra sinirlerimi tekrar yatıştırmam biraz zaman aldı.

Şimdi Matt'le konuşmam gerek. Gitmemiz gerek. Cole'a güvenmiyorum. Burada bildiğimden daha fazlası var.

Tüm bunlar tesadüf olamaz. İçimde, midem dönüyor. İçimden bir ses sadece bağırarak kalmıyor, aynı zamanda buradan derhal ayrılmamı talep ediyor.

Merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri duyuyorum. Matt kafasını ofise uzatıp bana gülümseyene kadar kalbim duracak gibi oluyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"Konuşmamız gerek," diyorum kısık bir sesle.

"Ne?" dedi, kafası karışmış bir halde. Ben daha açıklayamadan Cole Matt'in arkasından yaklaşıp omuzlarının üstünü ovuyor.

Cole yanımdan geçerken, "Mayolarım odamda," diyor.

Matt bana baktı. "Öğle yemeğinden sonra yüzmeye gideceğiz. Sen de gelmek ister misin?"

Derin bir nefes alıyorum. Ona ne söylemek istediğimi fısıldamayı düşünüyorum ama Cole Matt'e bağırıyor ve o da gidiyor.

Ofisin kapısını kapatıp hızla misafir odasına dönüyorum. Umarım Matt ipucunu alır ve daha fazla konuşmak için yatak odasına gelir.

Konuşmamız gerek, dedim açıkça. Alçak sesle ama yine de. O konuşacak.

Yatak odasına girdiğinde ona hemen gitmemiz gerektiğini söyleyeceğim. En iyi yeni arkadaşı Cole ile eğlenceli yüzmeye zamanı yok. Bu evde bir dakika daha takılmak yok.

Eve dönüş uçağım var ve havaalanına gitmek için birkaç saatim var. Uçak bugün kalkacak ve ben de orada olmak istiyorum.

Ne yazık ki Matt ipucunu anlamadı. Cole ve nişanlımın misafir odasının önünden geçip merdivenlerden inerken konuştuklarını duyabiliyorum, gıcırtilar giderek uzaklaşıyor.

Yenilgiyle yüzümü kapatıyorum. Anlamaya çalışırken kalbim hala çarpıyor

Nişanlıma ayrılmak istediğimi belli etmeden nasıl söyleyeceğimi.

Derin bir nefes alırken, şu anda neden bu kadar gergin ve korkmuş olduğumu soruyorum. Ne olmuş yani? Komodinin üzerinde bir yığın

kitabımı buldum. Tam olarak

korkacak bir şey.

Sonra bilgisayarda hakkımda yapılan aramalar vardı. Gördüğümde çılgına dönmüştüm ama Cole ya da Tess kariyerimi merak ediyor olabilirler miydi?

Yazar mı?

Cole'un bana yazar olduğumu hiç bilmediğini söylediğini ve dün gece bizi otelden almak için eve gidip geldiğini kendime hatırlatıyorum. İkisi de yalandı.

Bir de otel odamdaki davetsiz misafir vardı.

Gerçekten odamızı mahvedenin Cole olduğunu mu düşünüyorum? Neden yapsın ki? Ne amacı olabilir ki?

Göl evine gelmem için beni zorlayan oydu. Neden? Beni en savunmasız olabileceğim uzak bir yerde mi tutmak istiyordu?

IWriteAlone2009'un hep bir kadın olduğunu düşünmüşümdür. Kafamda öyleydi. Ya yanılıyorsam? Ya başından beri Cole'sa?

Kalbim öyle kontrolsüz atıyor ki nabzımı dudaklarımda hissedebiliyorum. Birkaç derin nefes alıyorum.

Tüm düşüncelerim çok tuhaf görünüyor. Gerçek dışı. Artık mantıklı düşünmek için kendime güvenemiyorum. Nasıl bu hale geldim?

Cevabı biliyorum. IWriteAlone.

Birkaç uzun nefes daha aldıktan sonra yataktan kalkıp misafir odasından çıkıyorum. Merdivenlerden yavaşça iniyorum ve Cole ile Matt'in arka bahçedeki verandada konuştuklarını duyuyorum. Veranda kapısından geçiyorum ve Matt bana gülümsüyor. Cole'a yakın bir masada oturmuş barbeküyü hazırlıyor. Cole bir paket sosisli sandviçi açıp ızgaranın üzerine atarken ikisi bir şeye gülüyorlar.

Tess masanın diğer ucunda oturmuş, göle bakıyor ve çayını yudumluyor.

"Kaç tane istiyorsun?"

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum ama kalbimin tekrar daha hızlı attığını hissediyorum. Gölün güzel manzarası bile artık beni durduramıyor.

"Kaç tane istiyorsun?" Matt gülüyor.

Ben de ona dönüyorum. "O da neydi?"

Şimdi Cole da kahkahaya katılıyor. "Kaç tane sosisli sandviç? İki olduğunu varsayıyorum. Yani sen sıska birisin Sidney, ama Tess gibiysen, o kabul etmese bile birden fazla olacaktır."

"İki kişi iyidir," diyorum sertçe. Matt'in yanına oturuyorum. Ellerimi birleştiriyorum ve tıpkı markette olduğu gibi yine nemli oluyorlar.

"Ee," diyor Cole, maşasını alıp mangaldaki sosislileri çevirirken, "Tess bize bakkaldaki çılgın kadından bahsetti.

mağaza." Bana baktı. "Bu çok yoğun. Tüm okuyucularınız deli mi?" Bana bakıyor, dik dik bakıyor ve cevabımı bekliyor. Dün açık mavi gözleri büyüleyiciydi. Eğer yapabilseydim, bütün gün bakmak için parmaklarımı şıklatır ve nişanlımın gözlerini kendi rengine çevirirdim.

Şimdi farklı. Yalanlarını keşfettiğimi bilmek beni ürpertiyor.

Matt bana, "Daha önce de başka delileri oldu," dedi.

"Gerçekten mi?" Cole bir sosisli daha çevirerek, "Gerçekten mi?" diyor. "Ne yapmışlar?" Cevap almak için Matt'e bakmak yerine yine bana bakıyor.

O anda, elimde değil. Doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyorum. Cole dün bizi otelden aldığından beri içgüdülerim bana bunu söylemeye çalışıyor gibiydi.

"Bilmen gerekirdi," diyorum soğuk bir şekilde.

Cole onunla konuştuğumu fark edince yüzündeki kalıcı gülümseme kayboluyor. "Pardon, ne dedin?"

"Otel odamızı mahveden sendin, değil mi?" Sesimi yükselterek söylüyorum.

Cole bir Matt'e bir bana bakıyor. "Otel odana zorla girdiğimi mi düşünüyorsun?" Güneş gözlüklerini çıkarıp bana bakan Tess'in dikkatini şimdi ben çekiyorum.

Masadan kalktım. "Bana kitaplarımdan hiçbirini okumadığınızı söylemiştin ama okumuşsun. Odanda bir yığın var."

"Yatak odama mı girdin?" Cole şaşırdığını söylüyor.

Yorumunu görmezden geliyorum. "Bilgisayarında benim sapığımı aramışsın." Cole bana bir kaşını kaldırıyor ve ben devam ederken tekrar Matt'e bakıyor. "Matt'le beni almak için evinize kadar gidip oradan otele döndüğünüzü söylediniz ama bu bir yalandı. Otelde kaldın, değil mi? Sen?"

Cole neden ona odaklandığımı anlamak istercesine etrafına bakınıyor. "Ben yaptım."

Haklı olduğumu bilerek başımı sallıyorum. "Burada kalma teklifini geri çevirdikten sonra odamıza girdin."

Cole gergin bir şekilde güler. Matt'e tekrar bakar. "Bu ne? Bir eşek şakası falan mı?"

Matt cevap vermiyor. Nişanlımın yüzünde eliyle gizlemeye çalıştığı tiksinti ifadesi beliriyor. "Ben... Ben çok üzgünüm, çocuklar."

"Ona neden yalan söylediğini sor, Matt," diye ısrar ediyorum. "Sor ona." Tess eğildi. "Anlamıyorum."

Cole yine gülüyor. "Otel odasını mahvettiğimizi düşünüyor." Omuz silkiyor. "Hangi nedenle, henüz anlamıyorum."

"Beni buraya getirmek için" diye cevap verdim.

Cole başını sallar. "Tamam, beni yakaladın. Planım ikinizin de buraya gelip-" maşayla bir sosisli sandviç alıp bana doğru salladı, "-sizi yağlı yiyeceklerle beslemek ve güzel manzaranın tadını çıkarmaktı." Eliyle gölü işaret etti.

"IWriteAlone2009," diyorum alçak bir sesle. Cole bana bakıyor. "Ne?"

"IWriteAlone2009@gmail.com. Bu da sensin, değil mi?" Matt'in elini tuttum. "Artık gitmemiz gerekiyor."

Matt elini benden çekip başını sallıyor. Bana bakıyor ve yüzünü tekrar kapatıyor. "Şu anda bunu yaptığına inanamıyorum. Tek istediğim güzel bir hafta sonuydu."

Ne yaptığımı görmeyeceğinin farkındayım.

"Zor bir gün geçirdi," diyor Tess. "Marketteki o kadın onu sorguya çekti. Eve dönerken bütün araba yolculuğu boyunca korktu." Bana baktı. "Sorun yok Sidney."

Kendi kinimi yutuyorum ve üçü de bana bakarken kendimi ilgi odağı olarak buluyorum.

"Neden yalan söyledin?" Her şeyi anlamlandırmaya çalışırken Cole'a "Neden yalan söyledin?" diye soruyorum. Omuz silkiyor. "Kitaplarım neden sende?"

"Onları kongreden aldım," diyor. "Yemekten sonra oraya gittim ve birkaç tane aldım. Bana yazar olduğunu söyledikten sonra merak ettim. Restoranın yakınındaki bir ilanda açılış konuşmacısı olduğunuzu söyleyen yüzünüzü gördüm. Kitaplarınızdan birkaçını almak istedim." Tess'e bakar. "Sen

bilirsin, bir yazar arkadaşını desteklemek. Eski dostum." Matt'e bakar.

"Belki artık bir arkadaş değil, sanırım. Sidney... Ben... Ve aramalar. Matt bana takipçiden bahsetti. Daha fazlasını öğrenmek istedim. Bu konuda hiçbir bilgi yoktu.

online olsa da. Matt, takipçiniz sizi rahatsız etmeye başladıktan sonra yazmakta zorlandığınızı söyledi."

Cole gülmeyi bıraktı. Üzerine kazanmış olan mutlu yüzü şimdi nazikti. Viraj. Neden bahsettiğimi merak ediyor ve ben de

onun haklı olduğunu fark ederek.

Matt de aynı şekilde bakıyor, durmam için yalvarıyor ama ben devam ediyorum.

"Biz restorandan ayrıldıktan sonra ne yaptın?" Cole'a sordum. "Tess'le eve gitmediğini biliyorum. Ne oldu?"

Cole ezilmiş görünüyor. Kimse ona dokunmasa da fiziksel olarak incinmiş görünüyor. "Sidney, gerçekten otel odana zorla girdiğimi mi düşünüyorsun?" Cevap vermeyince tekrar Matt'e bakıyor. "Tamam, işte burada. Restorandan sonra Tess'le kavga ettik. O gitti. Ben otelin barında kaldım. Biraz içki içtim. Sonra da senin kitaplarından aldım," diyor beni göstererek. Kolunu tekrar yanına indiriyor. "Ve ben de yola koyuldum. mesajını aldığımda evdeydim."

Matt'e döndüm. Tamamen iğrenmiş görünüyordu. Bunun için daha sonra beni azarlayacağını biliyorum.

"Sorun yok Sidney," diyor Tess. Ayağa kalkıyor ve elini omzuma koyuyor.

Tekrar sandalyeye oturdum. Yüzümdeki bütün öfke kayboldu. Muhtemelen ben de Matt kadar kendimden iğrenmiş görünüyordum.

"Siz ikiniz neden kavga ettiniz?" diye sordum. Önce Cole'a sonra da Tess'e bakıyorum. Tess derin bir nefes alıyor. Cole başını sallıyor.

"Bu kimseyi ilgilendirmez," diyor sert bir şekilde.

Matt sonunda konuşmaya katılarak, "Çok utandım," dedi. "Ona inanamıyorum." Bana baktı. "Ciddi misin Sidney? Psikopat gibi görünüyorsun."

"Çok şey atlattı," diyor Tess, beni destekleyerek. "Sorun değil Sidney. Gerçekten. Anlıyorum."

"Hâlâ bilmiyorum," diyor Cole.

Matt masadan kalkar ve Cole'un elini sıkar. "Bu gece kalmamıza izin verdiğiniz ve planladığınız yemek için teşekkür ederim, ama sanırım artık gitmeliyiz."

Cole yüzünü buruşturur. "Gerçekten eğlenceli vakit geçirdiğimizi sanıyordum çocuklar. Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kendimden iğrendiğimi gizlemek umuduyla ellerimle yüzümü kapatıyorum. Birden Tess'in markette bana ne söylediğini hatırlıyorum.

"Neden bana yapacakların için üzgün olduğunu söyledin?" Ben konuşuyorum.

Matt iç geçirir. "Ve o hâlâ gidiyor. Sidney, gidelim. Beni ve bu insanları utandırmayı bırak!"

Nişanlımı görmezden gelip Tess'e bakıyorum, gözlerim sulanmaya başlıyor. Ben deli değilim. Tess'in ne dediğini duydum. "Markette bana başımıza gelecekler için üzgün olduğunu söylemiştin. Bu ne anlama geliyordu?"

Tess gözlerime bakmadan önce bir an yere bakıyor. "Bunu bir şaka olarak söyledim. Cole büyük bir aptal. Bir sürü aptalca şey söylemeye devam edeceğini biliyordum.

"İkinizi de etkilemek için şakalar yapıyorum."

Cole elindeki maşayı kaldırır. "Ben çekiciyim." Elini indirir ve Tess'e bakar. "Ve oldukça aptal."

Matt, "Bavullarımızı toplayalım," der. Cole'a döner. "Tekrar özür dilerim, dostum, gerçekten. Yine de merak etme. Seni bırakmamızı istemeyeceğiz. Çok şey yaptın. Bir yolunu buluruz."

Cole alay ediyor. "Çocuklar. Bunu yapmayalım."

Tess omzumu okşadı. "Sorun yok, gerçekten. Bu sadece-

" "Bir yanlış anlaşılma," diyor Cole, onun cümlesini bitirerek.

Matt'e bakıyorum ve bir an için gözlerimiz buluşuyor. Ne kadar üzgün olduğunu anlayabiliyorum. Üzgün yanlış kelime. Çok kızgın. Muhtemelen ne tür bir bunakla nişanlandığını merak ediyordur. Matt Cole'dan özür dilerken

elini tekrar sıkarak, ben de boğazımı temizlerim.

"Özür dilerim," diyorum. Elimini göğsüme koyuyorum. "Gerçekten. Bir anlık bir şey oldu.

Olanlardan sonra, bilirsiniz, hayat zorlaştı."

"*New York Times*'in en çok satan yazarı mı?" Cole eğlenerek söylüyor.

"Kulağa korkunç geliyor." Tess ona bir bakış atar.

"Ben de kendimden utanıyorum," diyorum.

"Sorun değil," diye beni rahatlatmaya çalışıyor Tess.

Başımı sallıyorum ve nişanlıma tekrar bakıyorum. Bu kez Matt bana sempatiyle bakıyor.

Cole'a "Gerçekten, özür dilerim," diyorum. "Bu sana yöneltilen bir suçlamaydı."

Cole elindeki maşayı tıkırdatıyor. "Ne yani, o sapıktan sonra travma mı geçirdin? Mantıklı. Ben de olurum."

Barbeküye ve benim yüzümden yanan kararmış sosisliye bakıyorum. Cole'a ince bir gülümseme veriyorum. "Aslında, üç sosisli alacağım köpekler."

BÖLÜM 18

Plaj sandalyesinde oturup manzarayı seyrediyorum. Burası çok güzel. Gerçekten nefes kesici. Suda birkaç yelkenli tekne daha var. Manzarayı bozan tek şey Cole ve Matt arasındaki eğlenceli şakalaşmalar. İkili sahilde futbol oynarken iğrenç bir şekilde gürültü yapıyorlar.

"Gol!" diye bağıyor Cole, futbol topunu derme çatma ağ olarak kullandıkları iki kayanın arasından geçirirken. İkili oynamaya devam ederken Matt hayal kırıklığı içinde başını sallar.

Tess yanımdaki sandalyeye uzanırken, "Ne kadar güzeller," dedi. Uyumaya gittiğini sanmıştım. Koyu renk güneş gözlükleri takılı olduğu için anlayamadım.

"Evet, öyle," diye itiraf ediyorum. Matt'in daha önce böyle bir bağ kurduğunu görmemiştim.

Bir süredir biriyle. Chestermere'de pek çok arkadaşı var ama Cole ile olduğu kadar biriyle eğlendiğini gördüğümü hiç sanmıyorum.

Tess sandalyede kayıyor, bikinisinin üstünü düzeltiyor. Bir top yanımdan uçarak geçiyor ve Tess bağıyor.

"Özür dilerim! Özür dilerim," diye yalvarıyor Matt yanımdan koşarak geçerken. Tess'in sandalyesinde kıpırdadığını fark edene kadar bir an bana gülümsüyor. Gözlerini kaçırmadan önce bakışları birkaç dakika daha Tess'in üzerinde kalıyor.

Erkekler gerçekten bir kızı süzdüklerinin belli olmadığını mı düşünüyorlar?

Matt bu konuda yeterince zararsızdı, ama tamamen açıktı ve tam önümdeydi.

Bu fıkre üzülmemeye çalışıyorum. Az önce Tess'in ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Benim gördüğümü gördüğü için nişanlımı suçlamalı mıyım? İşlevsel gözleri var.

Ben de gerçekten konuşacak biri miyim? Restoranda bize yaklaştığında Cole'un ne kadar yakışıklı olduğunu hemen fark ettim. Bugün de kesinlikle fark ettim.

Tişörtsüz mayosuyla etrafta koştururken bunu yapmamak çok zor. Vücudu tam da düşündüğüm gibi. Yontulmuş, gerçek bir six pack ile.

Dr. Cole'a çağrı. Sıradaki hastanız bekliyor.

Bu, korkunç şeyler yapmakla suçladığım adam. Hayal gücüm nasıl olur da baharatlı düşüncelerden bir canavara dönüşebilir?

Şimdi onu Matt'le birlikte sahilde koşarken, futbol topuna tekme atarken izliyorum. Yontulmuş vücudunda ter parlıyor.

Dr. Cole. Hastanız hazır.

Derin bir nefes alıyorum ve keşke şu anda beynimi bedenimden ayırabilseydim diyorum. Kendim bu kadar masum değilken Matt'in Tess'i süzmesi beni zihinsel olarak küçümsüyor.

Cole ve Matt birkaç gol daha attıktan sonra yoruluyor, Cole nişanlıma üstünlük sağlıyor ve birlikte kuma uzanıyorlar.

Onları izlemek çok garip. Neredeyse öncesi ve sonrası fotoğrafı gibi, sadece tersine çevrilmiş. Cole'la ilk tanıştığımdaya çok daha iriydi. Şimdi ince ve atletik bir yapısı var. Nişanlığımın hikayesi ise tam tersi. İlk çıkmaya başladığımızda zayıftı. Çok kaslı değildi ama çok yakışıklıydı. Bugün hala yakışıklı olsa da, ilk tanıştığımız zamanki kadar göz alıcı değil.

Bazen, şimdiki gibi görünseydi yıllar önce birlikte olur muyduk diye merak ediyorum.

"Bir bikini ödünç almak istemediğine emin misin?" Tess soruyor.

"Ben böyle iyiyim," diyorum. Üzerimde bir atlet ve şort var ve su güzel görünse de yine de her şey hakkında huzursuz hissediyorum.

Sadece birkaç saat önce, felaket bir şekilde günümüzü çok daha garip bir hale getirdim. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi sahilde takılıyoruz.

Öğle yemeği de ilk başta garipti ama kısa süre sonra Cole grubu güldürmeye başladı ve cazibesi yaptıklarımı unutmamda gerçekten harikalar yarattı. Tess yine de sessizdi. Neredeyse otuz dakikadır sahilde sandalyelerimizde oturuyoruz ama pek konuşmadık. İşleri daha iyi hale getirmek için ne söyleyebileceğimden emin değilim.

Yaptığım şeyden sonra nasıl sohbet edebilirim ki?

Ona döndüm. "Hey, bugün olanlar için gerçekten çok üzgünüm." Tess başını sallıyor. "Sorun değil."

"Kendimi çok aptal hissediyorum. Hâlâ utanıyorum."

Tess bir kahkaha atar. "Ben de olurum ama umarım kalırsın." Bana bakmak için güneş gözlüklerini indiriyor. "Eğer ben de senin yaşadıklarını yaşasaydım, ben de aynısını yapardım. Gerçekten. Muhtemelen çok daha kötü olurum."

Başımı salladım. "Belki de yayıncım haklıydı. Terapiye ihtiyacım var."

Tess bana ince bir gülümseme veriyor. "Yabancılarla kişisel şeyler hakkında konuşmak kolay değil. Bir keresinde terapiyi denemiştin. Bana pek yardımcı olmadı. Belki de tekrar denemeliyim."

"Terapi anlaşması yapalım mı?" Şaka yapıyorum. "Sen gidersen, ben de giderim."

Tess gülüyor. "Elbette. Seans ayarladığınızda bana haber verin, ben de aynısını yapacağım." Güneş gözlüklerini kaldırıyor ve gözlerini suya diyor. "Ben yaparım

İtiraf etmeliyim ki çok cesur olduğumu düşünüyorum. Gerçek bir baş belası." "Ben öyle miyim?" Gülüyorum.

Başını sallıyor. "Yani, Cole'un içine ettin. Onu izlemek ve kıvranışını görmek çok komikti. Ben onu hiç öyle görmedim. Sanırım senden bir şeyler öğrenmeliyim. Onu böyle azarlayabilmeyi çok isterdim. Tüm tartışmalarımızı benim ağlamamla bittiği için kazandığını düşünmeye başladı."

"Ne hakkında kavga ediyorsunuz?"

"Tüm normal şeyler," diyor. "Ben biraz kıskanç bir tipim. Birini kesiyorsa kırmızı görüyorum. Artık birlikte yaşadığımıza göre, onun temizliği konusunda çok kavga ediyoruz. Adam tam anlamıyla bir domuz. Ona kalsa ev ahır olurdu. Sen ve Matt sık sık kavga eder misiniz?"

Başımı eğiyorum. "Bazen, evet. Son zamanlarda daha çok yapıyoruz."

"Neden?" Tess soruyor.

Bir an için cevap vermek istedim. Nereden başlasam ki? Yazarlık kariyerim ilişkiyi mahvetti. Matt'in ofisteki bir sürtükle öpüşmesi ilişkimizi mahvetti. Sapığın peşinden deli gibi koşmam sadece hayatımı değil, ilişkimizi de mahvetti.

"Aramızda çok şey var. Açılması gereken çok fazla tarih var."

"Belki de bunu terapistle saklamalısın," diye şaka yapıyor Tess.

"Ofisinde bir kadın vardı. Eskiden benim ofisimdi.

Yazar olmadan önce. Ama bu kadını tanı mıyordum. Matt bana onu bir iş partisinde öptüğünü söyledi. Bu konuda çok üzülmüştüm. Hâlâ da öyleyim."

"Bu korkunç," diyor. Bana bakıyor ve ben hızla arkamı dönüyorum.

"Belki de çift terapisine ihtiyacımız vardır." Derin bir nefes alıyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Sanırım bu konuda konuşmaya alışık değilim. Matt harika bir adam. Biliyorum.

beni de seviyor, ama bir süre sonra birbirimizle iletişim kurmayı bıraktık." Nişanım ve Cole'u sahilde konuşurken izliyorum. "Bilmiyorum, sanki bugünlerde artık birbirimizi tanı mıyoruz bile."

"Bunu anlıyorum," diyor Tess. "Cole harika bir adam. Ama bazen işleri biraz fazla ileri götürüyor. Bazen çok sıcak ve eğlenceli biri olurken, bazen de beni korkutuyor."

Tess'e bakıyorum ama başka bir şey söylemiyor. Bir yanım ne demek istediğini sormak istiyor ama bu konuşmayı ne kadar ileri götürmem gerektiğini merak ediyorum. Söyleyebileceklerinden korkuyorum.

Sadede gelen açık uçlu bir soruyla yetiniyorum. "Güvende misin? Cole'un etrafında yani."

Tess bana bakıyor. Koyu renk güneş gözlüklerinin ardındaki kocaman gözlerini görebiliyorum. "Evet," diyor. Yan tarafına dönüyor. "Ben biraz daha güneşleneceğim."

"Tamam," diye cevap veriyorum o tamamen dönerken.

Gözlerimi göle dikmiş, sudaki tekneleri izliyorum. Bir jet ski vızıldayarak geçiyor. Cole kollarını kaldırıp gol diye bağırıyor, hemen ardından tekrar oynamaya başlıyorlar.

Göl evine dönüp bakıyorum. Gerçekten çok güzel. Tam sahilde yer alıyor. Nefes kesici.

Sanırım bir kitap için mükemmel bir ortam olurdu. Bu fikir sanki benden gelmiyormuş gibi müdahaleciydi. Gülümsedim. Bu benim ilham perim, benimle konuşuyor. Bazen rastgele şeyler düşündüğümde, ilham perim bana ilginç bir şey haykırır.

Uzun zamandır tek bir kelime yazmamış olmama rağmen, hala içimde onu duyuyorum. Bazen yüksek sesle ve varlığını bilmemi istiyor. Diğer zamanlarda sessiz.

Bugün uzun zamandır olmadığı kadar gürültülü.

Uzak bir göl evi gerilim için harika bir ortam olurdu, katılıyorum. Tess'e bakıyorum. Hakkında yazmak için harika bir karakter olurdu. Tacizci erkek arkadaşına karşı durmayı öğrenen genç bir kadın.

Her nasılsa, hayal gücümde Cole'u anında antagonist yaptım, hem de kötü niyetli bir antagonist. Bir kadının sesini bulmak için çıktığı yolculuk hakkında yazma fikrini seviyorum. Bunu yapmak için korkutucu bir ortam olurdu. A

uzak göl evi. Kaçacak yer yok. Gölü çevreleyen ağaçları fark ettim.

Görünürde başka bir ev göremiyorum. Ormanda kaçmaya çalışan birini hayal ediyorum. Adrenalin devreye girecektir, eminim, ama sık çalılıklar arasında ne kadar koşabilirsin?

Cole'un Tess'i göl evinin dışındaki sahilde kovaladığı sahneyi zihnimde canlandırmaya başladım bile. Cole onu kovalarken çılglık attığını ve kaçmadan önce onu yakalamaya çalıştığını görebiliyorum.

Ama böyle ıssız bir yerde ondan nasıl kaçabilir? Neredeyse imkansız olurdu. Özellikle de cep telefonu çekmiyorsa. Cole'u bir şekilde alt etmesi gerekecekti.

Sahnenin karanlık görüntüleri kafamda canlanırken beynimde yaratıcılık sularının aktığını hissedebiliyorum. Tess harika bir karakter olurdu. Kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenen bir kadın. Korkularıyla yüzleşecek cesareti buluyor ve Cole'u alt etmeyi başarıyor.

Bu fikir karşısında başımı salladım. Ben kimim ki cesaret hakkında yazayım? İmza isteyen hayranların korkusuyla titriyorum. Çok uzun zamandır korkuyorum. Ne kadar korktuğum için artık yazar olmak bile istemiyorum. Ben kimim ki

Tess için yarattığım gibi bir karakter yayını yazabilir misin?

Onun hakkında yazacak olsaydım, gerçek adını kullanamazdım. Cole'unkini de kullanamazdım. Başka isimler kullanmak zorundaydım. Kot pantolonumun cebine uzandım ve cep telefonumda bir Word belgesi açtım. Kafamdaki fikirler için birkaç not yazdım. Uzak bir göl evi. Tess ve Cole. Korkunun üstesinden gelmek.

Aklımdan geçenler hakkında bir fikri olup olmadığını merak ederek Tess'e bakıyorum.

Telefonuma bakarken içime bir şey doğuyor. Bir cümle yazıyorum. Sonra bir tane daha. Çok geçmeden koca bir paragraf yazdım. Bu bir kitabın başlangıcı. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Kelimeler şu anda çok kolay geliyor, ama cep telefonuma dokunan parmaklarım düşüncelerime ayak uyduramıyor.

Plaj sandalyesinden kalkıyorum. Tess fark etmemiş gibi görünüyor ve futbol oynamaya devam eden çocuklar da fark etmiyor.

Aceleyle içeri girip üst kattaki ofise çıkıyorum. Misafir profiline giriş yapıyorum ve bir Word belgesi açıyorum. Her şeyin açılması birkaç dakika sürüyor ama açıldığında parmaklarım hiç olmadığı kadar hızlı yazmaya başlıyor.

Kelime kelime yazıyorum. Cümle üstüne cümle. Ve hepsini saklıyorum. Hiçbir şeyi silmiyorum. İçimden bir hikaye çıkmaya başlıyor. Uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissediyorum.

BÖLÜM 19

Hikayemdeki bir sonraki sahneyi düşünürken, üzerine not alabileceğim bir şey bulmak için güçlü bir dürtü hissediyorum. Ayrı bir not defteri ya da kağıt parçası.

Bir şeyler. Yaratıcı sürecimin bir parçası. Yazarken not alabileceğim ya da fikirlerimi yazabileceğim bir şey olması hoşuma gidiyor.

Masanın çekmecelerini karıştırıyorum ama çoğu boş. Bileğime yakın en büyük çekmeceyi açtığımda, keşfim karşısında gözlerim açılıyor. Bir yığın kâğıdın üstünde gümüş bir tabanca duruyordu.

Ona bakarken inanamayarak başımı sallıyorum. Neden bir silah ofis çekmecesinde olsun ki? Bunu kim yapar ki?

Kanada'da tetik kilidi olmayan bir silah bulundurmak yasa dışıdır. Geçmişte yaptığım araştırmalara göre, özel bir izniniz olmadığı sürece tabancalar genellikle kısıtlanıyor ve izniniz olsa bile ofisinizde bu şekilde saklayabileceğinizi sanmıyorum.

Bu Cole'un silahı mıydı? Tess'in mi? Ya da belki babasının?

Koridordan gelen gıcırtiları duyunca çekmeceyi hızla kapatıyorum. Bir an sonra Matt ofise bakıyor ve bana gülümsüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar şüpheyle. "Sana endişelenmemeni söylemiştim. Yemekten sonra gideceğiz. Şu anda uçuşlar hakkında endişelenmene gerek yok. Cole hâlâ bizi götürecekt."

Ciddi bir yüz ifadesiyle nişanlıma bakıyorum. "Üç binden fazla kelime," diyorum kısık bir sesle.

"Ne?"

"Üç binden fazla kelime! Şimdi yazdım. İnanamıyorum! Yani ne kadar oldu?" Saate baktım. "Neredeyse iki saat oldu ve şimdiden bu kadar yazdım. Hatta bir kısmını düzenlemeyi bile başardım."

"Yine mi yazıyorsun?" diye soruyor.

Başımı salladım ve sandalyeden kalktım. "Evet! Buna inanamıyorum. Hikaye içimden akıp gidiyor. Zapt edemiyorum. Sanki bu kitap sayfadan dışarı fırlıyor. Geçen yıldan beri hiç böyle yazmamıştım." Gülümsüyorum ve bilgisayara bakıyorum. "Tamam, bunu kaydetmem gerek. Kaydetmeyerek çalışmamı kaybettiğimi düşünsene! O kadar uzun zamandır tek kelime yazmadım ve çalışmalarımı yedeklemeyerek kelimelerimi kaybediyorum. Ha!" Bu bir kabus olsa da fikir bir şekilde eğlenceliydi.

"Çok heyecanlısın," dedi Matt şaşkınlıkla. "Geçen gece bana yazarlığı bıraktığını söylemiştin."

"Öyleydim... bugüne kadar." Ona doğru yürüyorum ve elini tutuyorum. "Bir daha asla böyle hissedemeyeceğimden endişeleniyordum. Bu yolculuğa ihtiyacım vardı."

"Bu harika," diyor. "Peki ne hakkında? Senin hikayen mi?"

Ona bunun ev sahiplerimizle ilgili olduğunu söylemeye cesaret edemiyorum. "Biliyorsun," diyorum. "İnsanlar öldürülüyor ve yadda yadda."

"Yadda?" Matt gülüyor. Bana baktığında gülümsemesi genişliyor. "Seni uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim. Bu harika bir şey. Şimdi ev sahiplerimize teşekkür etmeliyiz."

Evet, sanırım öyle. Birden fazla şekilde. Onlar aslında kitabımın ana karakterleri. Hikaye benden çıkıyor olsa da, ben hala nasıl biteceği ya da içinde ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bir tür ters köşe istiyorum. Okuyucuların ağzını açık bırakacak büyük bir şey. Henüz aklıma bir şey gelmedi ama geleceğini biliyorum. Her zaman gelir. Sadece hikayenin kafamda biraz dallanıp budaklanmasına izin vermem gerekiyor, o zaman bir şey aklıma gelecektir.

"Bir gece daha kalalım," dedim. "Belki birkaç gece. Uçuş günümüz geldiğinde birkaç gün içinde ayrılabiliriz. Bu ilhamı kullanabilirim."

Tabii ev sahiplerimiz izin verirse. Kısa bir süre önce onları ve kendimi utandırdım. Artık burada kalmam gerekiyor. İlham perim yanıyor ve hikâye sürekli zihnimde dönüyor. Bu hızla birkaç gün içinde kitabımın dörtte birini rahatlıkla yazabilirim.

Matt, "Cole'un kalmamıza izin vereceğini biliyorum," dedi. "Bugün plajda bana bundan söz etti bile."

"Mükemmel!" Şu anda ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.

"Yadda kitabın bize daha da fazla para kazandırırorsa, evliliğimizi bir yıl daha ertelemekten mutluluk duyarım, böylece göl kenarında böyle bir ev alabiliriz. Her gün ilham alırsın."

Derin bir nefes aldım. Bir anda mutluluk balonum onun yorumuyla patladı. "Neden bunu söylemek zorundaydın ki? Düşünümüzü daha fazla ertelemeyeceğiz, tamam mı? Bunu bir daha yapmayacağım."

"Sadece şaka yapıyorum," diyor gülümseyerek. Eğiliyor ve beni alnımdan öpüyor. "Senin adına mutluyum. Sevindim. Tebrik ederim. Birkaç cümleden fazlasını yazmışsın!" Bir *woo* sesi çıkardı. Bilgisayara bakıyor. "Sanırım bir süre ofiste olacaksın?"

Bilgisayara geri dönüyorum ve belgemi tekrar kaydediyorum, böylece geri döndüğümde orada olacağından emin oluyorum. "Hayır," diyorum ona. "Hadi biraz eğlenelim."

BÖLÜM 20

"Tavuk dövüşü!" Cole bağıyor.

Tess bana gülümsüyor, Cole'un omuzlarına otururken yumruklarını yavaşça daireler çiziyor. Cole gölün içinden yürüyerek bize yaklaşıyor ve göğsünü bir maymun gibi yumruklayarak bağıyor.

Matt, Cole'a doğru ilerlerken beni üstünde tutmak için elinden geleni yapıyor. "Düşüyorsun, Matthew!" Cole bağıyor.

"Yakalayın onu!" Matt bana bağıyor.

Erkekler yavaşça suyun içinden birbirlerine doğru yürüyorlar, kadınlar da omuzlarında. Hem Tess hem de ben birbirimize şakacı bir şekilde bağıırken, diğerini partnerinin sırtından düşürmek amacıyla birbirimizi itmeye çalışıyoruz.

"Daha sert it!" Tess'i itmeye başladığımda Cole bağıyor ve neredeyse düşüyor. "Kaybediyoruz!" Cole acıyla çığlık atıyor. "Kabul edilemez!" Tess'i sırtında tutmaya çalışırken Matt'i yakalıyor ve onu sarasmaya çalışıyor.

Matt onu itiyor ama bu sırada dengemi kaybedip suya düşüyorum. Yukarı çıktığımda herkes gülüyordu ve ben de onlara katıldım.

"Hileci!" Matt çığlık atıyor.

"Hayır!" Cole sırtarak söylüyor. "Kazanan!" Tess onun sırtından suya atlıyor ve ikisi beşlik çakıyor. "Göbek beşliği!" Cole karnını dışarı çıkararak Tess'in üzerine atlar ve Tess'e çarpar, o da suya düşer.

Yukarı çıktığında, onun maskaralıklarını komik bulmaz. "Ne oluyor be!" "Göbek beşliği," diye açıklıyor Cole. "Bunu anladığınızı sanıyordum." O da gülüyor

Tess'in elinden tutar ve onu kaldırır. Tess şakacı bir şekilde onu itmeden önce ikisi hızlıca öpüşür.

"Pislik," diyor.

"Pekâlâ," der Cole, Matt'in sırtını sıvazlayarak. "Görünüşe göre son üç rauntta tavuk dövüşünü biz kazandık."

"İki kez!" Matt karşı çıkıyor. "Son raundu saymıyorum."

"Tamam," der Cole aptal bir ses tonuyla. "Tamam. İki kez biz kazandık. Belli ki Cole-ess takımı daha üstün."

"Cole-ess?" Gülüyorum.

"Bu doğru," diye onaylıyor Cole. "Kulağa havalı gibi geliyor, ki öyleyiz." Tess'e döner. "Göbek beş!" diye bağıır. Bu kez Tess onun için hazırdır; Cole göbeğiyle ona doğru zıplarken, Tess de karnını dışarı çıkararak onu karşılar.

"Bir tur daha mı?" Matt sorar.

Cole karnını ovuşturur. "Ben yeni takımlar diyorum." Bana şakacı bir şekilde bakıyor.

Cole'un önerisi karşısında Matt'in yüzündeki ifadeye dikkat etmeden edemiyorum. Tess'in Matt'in sırtına tırmanması fikri de hoşuma gitmedi.

Tess bile sessiz.

Büyütülecek bir şey olmamalı. Fikrinde yanlış bir şey yok gibi.

"Haydi!" Cole bağırıyor. "Eşleri değiştirin."

Üçümüz de gölde hareketsiz duruyoruz. Tek rahatsız olanın ben olmadığımı sevindim.

Cole tekrar güler ve Matt'e döner. "Sırtıma bin! Kızları yok edeceğiz."

Matt gülerek gerginliği bozar. Cole başını yukarıda tutarak suyun içinde dört ayak üzerinde dururken, Matt onun sırtına ve omuzlarına tırmanır. Cole ayağa kalkarken neredeyse dengesini kaybediyordu.

"Vay canına!" diye bağırıyor. "Göründüğünden çok daha ağırsın."

"Kapa çeneni!" Matt alay ediyor. "Daha başlamadan kaybedeceğiz. Neşelen!"

Tess ve ben, daha ince ve hafif olduğu için sırtımda onun olması gerektiği konusunda hemfikiriz. Erkeklerin düşünmediği anlaşılan temel bir strateji. Cole bize yaklaştırmaya çalışırken bir goril gibi bağırıyor ve neredeyse suya düşüyordu.

Tess güler ve Matt'le temas kurarken ellerini havaya kaldırır. Matt onu itmeye çalışırken, Tess yana doğru hareket eder ve tüm gücüyle Matt'i iterek dengesini kaybetmesine neden olur. Ona yardım etmek için Cole'un gözlerine su sıçrattım. Çılgılık atıyor ve ikisi de suya düşüyor.

"Kadınlar yenilmez!" Ben bağırıyorum. Erkekler sudan çıkarken, ikisi de şakacı bir şekilde bize surat asıyor.

"Haklısın Matt," diyor Cole. "Hile yapmak yanlıştır. Nişanlının tavuk dövüşü kurallarını alenen ihlal ettiğini gördüğümünden beri bunu anlıyorum."

Adamlar yenilgiyi kabul ettikten sonra, dördümüz sahilde sandalyelerimizde dinlenip içki içiyoruz. Güneş üzerimize vuruyor. Kumsalın ve mavi suyun kokusunu içime çekiyorum.

Hayat iyi hissettiriyor. Özellikle de kaybolan yazma yeteneğimi yeniden keşfetmişken.

İlk sandalyeye ben oturuyorum, Cole yanımda, sonra Tess ve Matt. Dördümüz rastgele şeyler hakkında konuşurken gülüyoruz.

Cole oturuyor. Bana doğru bakıyor. Güneş gözlükleri takılı olsa bile gözlerinin vücudumda gezindiğini görebiliyorum. Bakışlarını fark etmemeye çalışıyorum ve sandalyede hareket ediyorum, arkamdan havluyu alıp battaniye olarak kullanıyorum.

"Üşüyorum," diyorum.

Cole başını sallar. "Biraz daha biraya ihtiyacım var. Bir içki daha ister misin?" I

Başımı sallıyorum. Matt bir bira daha istediğini söylerken Tess iyi olduğunu söylüyor. Cole kısa süre sonra iki birayla geri gelir ve sahilde tökezler. Neredeyse düşerken gülüyor.

Kaç kadeh içtiğini merak ediyorum. Matt de en az onun kadar kıkırdıyor. Cole ona bir bira uzatıyor ve tekrar yanımdaki plaj sandalyesine oturuyor.

"Sormak zorundayım," diyor bana bakarak, "Bu şeyleri nasıl buluyorsun?"

Gülüyorum. "Hikayelerimi mi kastediyorsun?"

Cole Tess'e bakar. "Onun kitabını okuyordum ve adamım, bu sadece delilik. Seri katil ana karakter kız. İnsanları olabilecek en berbat şekillerde öldürüyor. Sadece bir düzine kadar bölüm okudum ve birisini kaynar şeker dolu bir tencereyi üzerine atarak öldürdü." Bana dönüyor ve gülümsüyor. "Yani, böyle şeyleri nasıl buluyorsun?"

Gülüyorum. "Biz gizem yazarları hepimiz berbat insanlarız." Parmağımınla onu işaret ediyorum. "O yüzden bize bulaşma."

Matt gülüyor. "Bir keresinde bir şey aramak için onun dizüstü bilgisayarını kullanmak zorunda kalmıştım.

Google'a yazarken tarayıcı geçmişini keşfettim. Cinayetten nasıl kurtulurum. Bir cesedi saklamak için en iyi yer... Eğer başıma bir şey gelirse, lütfen Sidney'in bununla bir ilgisi olduğunu farz edin."

Gülüyorum. "Şu anda kesinlikle polis tarafından işaretlenmiş durumdayım."

Cole başını sallar. "Olman gerektiği gibi. Yine de senin aklını almam gerekecek."

"Ne demek istiyorsun?"

Cole bira şişesini açar ve kapağını suya atar. "Sana yazar olmak istediğimi söylemiştim."

"İşte yine başlıyoruz," diyor Tess şakacı bir şekilde.

Cole hızla ona bakıyor ve o da plaj sandalyesinde dönüyor.

"Ciddiyim," diyor bana dönerek. "Ana hatlarıyla bazı fikirlerim var. Sadece hepsini birbirine bağlamaya çalışıyorum ve bu... değil. Sanırım yıllarımı bu hikâyeyi nasıl yürüteceğimi bulmaya çalışarak geçirdim."

"Hangi tür?" Ne söyleyeceğini merak ederek soruyorum.

"Şey, seninki," diyor gülümseyerek. "Gerilim filmleri. Karanlık olanlar. Şimdiye kadar okuduklarımdan hikayenizi çok sevdim. Neden bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyorum. Gerçekten doğal bir yeteneğin var."

Gülümseyorum. "Sanırım sana teşekkür etmeliyim. Okuma aşkımı başlatan kişi sensin. Sanırım hakkını vermeliyim."

Cole sırtıyor. "Romanımda bana yardım ederek borcunu ödeyebilirsin."

"Ne zaman istersen" diyorum. Plaj sandalyemde doğruldum, havlumu üzerime attım.

Karın.

Matt sandalyesinde doğrulur ve birasından bir yudum alır. "Sidney yine yazıyor," der gülümseyerek. "Biraz uzun bir ara verdi."

"Yazar tıkanıklığı mı?" Tess soruyor.

Öyle olduğunu düşünmüyorum ama onlarla bu konuya girmek istemiyorum. "Sanırım, evet."

"Ne hakkında?" Cole soruyor.

"Şey," diyorum gülerek. "Burası hakkında." Elimle gölü ve evi gösteriyorum. "Gözlerden uzak bir göl evinin harika bir ortam olduğunu düşünüyorum."

"Peki ya karakterleriniz?" Cole söylüyor. Tess sandalyesinde doğruluyor ve cevabımı bekliyor.

"Ah," diyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. "Göl evinde yaşayan bir çift hakkında. Kız arkadaşı nişanlısının bir şeylerin peşinde olduğundan şüpheleniyor.

Onu destekleyen ve bir şeylerin yanlış olduğunu neden bu kadar güçlü hissettiğini gösteren pek çok yanlış anlama ve ipucu olacak. Ayrıca kendini sorgulamasına neden olan olaylar da olacak. Sonunda haklı olduğu ortaya çıkacak."

"Erkek arkadaş kötü adam mı?" Cole gülümseyerek söylüyor.

Başımı yavaşça sallıyorum. "Bu doğru. Bir hayatta kalma gerilimi olacak." "Karakterin adı ne?" Cole soruyor. Tess'e döner. "Ben her zaman

yazarların bunları nasıl bulduklarını merak ediyorum."

Onlara tüm gerçeği söylemesem de "Henüz elimde değil," diye itiraf ediyorum.

"Oh," diyor Cole. "Bu kitabı bir süredir yazıyorsun ve karakterlerin için isimlerin yok mu?"

Gülümseyip göle bakıyorum, keşke bu konuşmadan kurtulabilsem diyorum ama bir yol göremiyorum. "Daha iyi bir şey bulana kadar şimdilik onlara isim veriyorum."

"Peki onlara geçici olarak ne diyorsunuz?" Cole soruyor.

Ne söyleyeceğimi düşünerek sandalyemde kıpırdandım. Berbat bir yalancıyım. "Şey, bu sadece şimdilik, ama onlara Tess ve Cole diyeceğim."

Tess bana bakıyor ve Cole gülümsüyor.

"Dur bir dakika," diyor. "Hikâyedeki kötü adam ben miyim?" Sırıttığı daha da büyüyor. "Müthiş. Bu beni çok kötü hissettiriyor. Ve beni öldürmen için sana izin veriyorum. Okuduğum hikâyedeki gibi çılgın, berbat yöntemlerinden birini kullan."

"Benim hakkımda mı yazıyorsun?" Tess kafası karışmış bir şekilde. "Kötü bir şey mi? Bunu neden yapasın ki?"

Başımı salladım. "Hayır, hayır. Sadece ilham vermek için. Aklıma bir şey gelmiyor ve bazen aklıma gelene kadar tanıdığım insanların isimlerini kullanıyorum."

"Daha önce bazı kitaplarında benim adımı kullanmıştı," diye söze karışıyor Matt. "Taslaklarından birinde kocası bendim. Trajik bir şekilde ölen kocası bu arada." Güneş gözlüklerini indiriyor ve bana sırtlıyor.

Başımı salladım. "İkinizi de aşağılamak için söylemedim." Tess cevap vermeyince ben de başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim. duygular."

"Biz iyiyiz," diyor Cole. "Onur duydum, gerçekten. Kötü adam olacağım." Yüksek sesle geçiriyor. "Beni harika biri yap."

BÖLÜM 21

Cole akşam yemeği için sahilde deniz ürünleri kaynatıyor. İnanılmazdı! Istakoz, karides, patates, tuzlanmış ve ateşte tereyağında haşlanmış. Sonra tıka basa doydum.

Ateşin yanında, içine düşmeden yemek pişirebilmesine şaşırdım. Dördümüz de içkiyi fazla kaçırmıştık. Uzun zamandır kayıp kardeşler gibi kıkırdayanlar sadece Cole ve Matt değildi; Tess ve ben de öyleydik.

Güneş batarken, eğlencelerimizi kamp ateşine taşımaya karar veriyoruz. Dördümüz biraz daha içiyoruz ve smores için marshmallow eritiyoruz. Cole Tess'in burnuna biraz marshmallow bulaştırarak onunla dalga geçiyor ama yapışkanlığı yalayarak düzeltiyor. Matt ve ben bağırarak onlara tezahürat yapıyoruz.

Matt bir an için bana bakıyor ve ben de onun bakışlarını yakalıyorum. Beni öpmek istediğini anlayabiliyorum ve bir değişiklik yapıp harekete geçiyor. Sandalyesinden kalkıp beni yakalıyor ve sertçe öpüyor. Bu kez Cole ve Tess bize tezahürat yapıyorlar.

Toplum içinde sevgi gösterilerinden hoşlanan biri değilim, özellikle de bu kadar cüretkâr olanlardan, ama o anda bunu seviyorum.

Tess bana "Yeni hikayen için tekrar tebrikler," dedi.

Cole şişinde bir lokum eritiyor. Onu ateşe atıyor. Birasından uzun bir yudum alırken. "Şeref! Sidney'in yeni kitabına ve onun ana karakteri olarak bana!"

Dördümüz birlikte içkilerimizi tokuşturduk. Hepsine teşekkür ediyorum.

Her ne kadar eğleniyor olsam da, itiraf etmeliyim ki tam olarak anın içinde değilim. Ne zaman yeni bir hikayeye dalsam, aklım sürekli kitabımdaki karakterlerin ne yaptığıyla ilgili dolaşıyor.

Sanırım düşüncelerimi serbest bırakmamda bir sakınca yok, özellikle de gerçek Cole ve Tess'ten ilham aldığım için. Yine de sık sık ofis penceresinden göl evine bakıp bir şeyler yazma isteği duyuyorum. Belki bu gece gizlice birkaç kelime yazarım. Nasıl yapacağımdan emin değilim. Şu anki halimle, yazdığım hiçbir şeyin ertesi gün baktığımda işe yarayacağını düşünmüyorum.

"Peki, ne iş yapıyorsun, Tess?" Matt sorar. "Daha önce sorduğumu sanmıyorum."

Tess saçlarını omzunun arkasına atıp birasından bir yudum alarak, "Bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum," diyor.

"Demek ki hiçbir fikri yok." Cole güler. Tess gözlerini devirir. "Ne? Yapamazsın," diyerek kendini savunuyor.

"Bilmiyorum," diyor Tess. "Senin gibi insanları çok kıskanıyorum Sidney." İnce bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Yani, ne yapmak istediğini biliyorsun ve şu haline bak. Bir yazarsın ve harika işler yapıyorsun."

Başımı salladım. "Bu doğru, ama buraya gelmek çok zaman aldı. Sanmayın ki bir gecede olur. Sadece neyi yapmaktan hoşlandığınızı bulmalı ve onun peşinden gitmelisiniz. İlginizi çeken bir şey var mı?"

Cole yine gülüyor. "Ailenin parasını harcıyorsun." Bu kez bacağının alt kısmına tekme atıyorum. Tess'in bunu yapmaktan korktuğunu biliyorum ama elimde değil.

"Kes şunu Cole," diyorum ona. "Sarhoş gibi davranıyorsun."

"Hey! Vurmak yok." Cole marshmallow'unun bir kısmını bana doğru fırlatıyor ama bilerek ıskalıyor. "Tess'in bizim gibi endişelenmesine gerek yok; ailesi zengin." Eliyle evi işaret ediyor. "Şuraya bir bakın. Kaç tane Acres mi? Hepsi ailesine ait. Özellikle de babasının. Senin yerinde olsaydım, Tess, umurumda olmazdı. Profesyonel bir örucü olabilir ve hayatının geri kalanında gayet iyi yaşayabilirsin."

Tess alay ediyor. "Kendim için bir şey istiyorum Cole."

Cole başını sallar. "Ailen sana bakacaktır. Sen onların tek çocuğusun. Zamanı geldiğinde tüm bunların kime miras kalacağını sanıyorsun? Bunların hepsi senin. Babanın sahip olduğu para senin. Endişelenmene gerek yok.

Tüm miras size kaldığında, yatırımcı olabilir ya da bazı mülklere sahip olabilirsiniz. Size yardımcı olabilirim."

Tess birasından uzun bir yudum alır ama cevap vermez. Matt, "O hayata beni de yaz," diye şaka yapar.

"Doğru mu?" Cole güler. Tess'in sohbete mutlu bir şekilde katılmadığını görünce iç geçiriyor. "Kaba davranmıyorum. Sadece sana nasıl olduğunu söylüyorum. Endişelenmene gerek yok. Benim gibi insanlar endişelenmek zorunda."

Tess ona sertçe bakar. "Gerçekten endişelenmenize gerek var mı Doktor Cole?" diyor komik bir ses tonuyla.

Cole parmağıyla onu işaret ediyor. "Kes şunu artık."

Tess hızla sandalyesinden kalkar ve sahile doğru koşar. "Tess!" Ona sesleniyorum ama durmuyor. Vücudunu izliyorum ateşin parıltısını geçip gecenin içinde kayboluyor.

"Tess!" Cole daha sert bir sesle bağırır. "Haydi. Geri gel." O şimdi ayağa kalkıyor. Şişeyi alevlerin içine atmadan önce birasını bitiriyor. "Sanırım prenses prense kızgın. Şimdi majestelerine kur yapmalıyım."

Karanlığa doğru yürüyor, Tess'i yavaşça takip ediyor, yol boyunca tökezliyor.

Matt'e bakıyorum, o da en az benim kadar sinirli görünüyor.

"Hep böyle mi kavga ederler?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Tess öyle olduğunu söylüyor. Bana bunun kavga, barışma ve daha fazla kavgadan oluşan kısır bir döngü olduğunu söylüyor."

Matt birasından bir yudum alarak, "Tanrım," dedi. "Öyle olmadığımıza sevindim." Bana gülümsüyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum tereddüt etmeden. Bir süredir inişli çıkışlı bir yolumuz vardı ama burada, göl evindeyken sanki her şey değişiyor gibi geliyor. Sanki Matt'i neden sevdiğimi ve yazmaya olan aşkımı yeniden keşfediyorum.

"Gidip onları bulalım mı?" diye sorar. Birasını bitiriyor ve Cole gibi ateşe atıyor. Etkilenmediğimi belli eden bir bakış atıyorum, o da özür diliyor.

"Bu işe karışmamamızın daha iyi olacağına eminim," diye cevap veriyorum.

Matt başını sallar. "Hikâyenizde Cole'un onu öldürmeye çalıştığı bölüm bu mu?" O gülüyor ama ben gülmüyorum. Onun yerine, hayal gücüm çiftin ne yaptığına dair fikirlerle dolup taşmaya başladı bile.

BÖLÜM 22

Sessizce oturup ateşin tadını çıkarırken başımı Matt'in göğsüne yaslıyorum.

Matt, "Bir süredir yoklar," dedi. "Sadece şaka yapıyordum ama belki de onları kontrol etmeliyiz."

Şişemi bitiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Eminim iyidirler."

Matt ateşin ve benim sıcaklığımın tadını çıkarırken, ben zihnimde başka bir yerde. Yazmakta olduğum kitaptaki Cole ve Tess karakterlerini düşünmeden edemiyorum. Bu noktada Cole gerçek yüzünü gösterse ne olurdu? Tess nasıl hayatta kalırdı? Sadece birkaç bin kelime yazdım. Bu kadar büyük bir açıklamayı bu kadar erken yapamam, yoksa yapabilir miyim?

Kafamda Cole'un cazibesini kullanarak Tess'in karakterini güvende olduğunu düşünmesi için silahsızlandırdığı bir sahne hayal ediyorum. Kendi sonunun yaklaştığını göremeyeceği bir noktaya kadar onu savunmasız bırakıyor.

Göl evine ve üst kattaki ofise bakıyorum. Düşüncelerimi yazmam gerekiyor. Bir hikaye yazarken, aklıma bir şey gelirse diye her zaman üzerine not alabileceğim bir şeyim olur. Eğer ofise gidebilirim, hızlıca bazı maddeler oluşturabilirim. Deneyimlerimden biliyorum ki, sahneler için fikirlerim olduğunda not almadığım zamanlarda, daha sonra onları nasıl hayal ettiğimi tamamen unutmuşumdur.

Matt kolunu bana dolayarak, "Bu arada seninle gurur duyuyorum," diyor. Başımın yan tarafını öpüyor. "Yazmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama şu yaptığına bir bak."

"Teşekkürler," diyorum ateşe bakarak.

"Belki de burada geçireceğimiz zamanın geri kalanında yazmaya ara vermelisin. Bilirsin, böyle zamanın tadını çıkar. Ne de olsa bu bizim tatilimiz." Başımın yan tarafını tekrar öpüyor.

Derin bir nefes alıyorum. Onunla tekrar kavga etmek istemiyorum. Uzun zamandır böyle yazmamıştım ve o benden durmamı mı istiyor? Yapamam. Bırakırsam eski halime döneceğimden endişeleniyorum. Burada ilham alıyorum ve bunu kullanmam gerek.

"Bugün eğlendin, değil mi?" diye sordum. Başını sallıyor.

"Bayıldım."

"Bugün çok şey yazdım ve harika vakit geçirdik. Bazen ikisini de yapabiliriz."

İç çekiyor. "Tamam. Bu doğru."

"Gitmeden önce çok fazla yazmamaya ve buradaki günlerimizden çalmamaya çalışacağım. Eve döndüğümüzde yetişirim. Yazacak çok şeyim var.

Yayıncının bana verdiği son teslim tarihine yetişmek için. Sanırım Vanessa ile konuşabilir ve ona ne yaptığımı anlatabilirim. Konuştuğumuz şey bu değildi ama sanırım şu ana kadar yaptıklarımı sevecektir." Kısıtlı cep telefonu hizmetimi düşünerek iç geçiriyorum. "Yine de ona e-posta göndermem gerekecek."

Matt bana baktı. "Bundan emin misin? Ya seni üzecek bir şey görürsen?" Ona cevap vermiyorum. Ben de endişeliyim. Bir e-posta seli hayal ediyorum.

IWriteAlone e-postalarımı son kontrol ettiğimden beri bana göndermiş olabilir. Eğer göndermişlerse, onlara bakmam bile. Her şeyi hemen silerim.

Matt, "Senin için e-postalarını kontrol edebilirim," diye önerdi. "Sadece üzülmeni istemiyorum, canım."

"Biliyorum," diyorum onun geniş göğsüne sokulurken. Bu düşünceleri aklımdan çıkarıyorum ve tekrar hikâyemi düşünüyorum.

Matt'e birlikte dinlendiğimiz neredeyse tüm süre boyunca aklımın başka bir yerde olduğunu söylemiyorum. Bunu yapmamdan nefret eder. Bana hep anın içinde olmadığımı söylerdi. Bu doğru. Değilim. Yine de benim için zor. Aynı anda iki gerçeklikte yaşamak gibi. Biri kurgusal, diğeri gerçekten oluyor.

Ayrıca avansımı geri vermediğim için imza günlerine yeniden başlamak zorunda kalacağımı da söylemedim. Dediği gibi, bu ayrıldıktan sonra konuşulacak bir konu.

Cole ve Tess'in sahnesi hâlâ zihnimde canlanmaya devam ediyor. Tekrar göl evine bakıyorum. Matt'e kitap için bazı notlar almam gerektiğini söyleyemem. Bunun onu üzeceğini biliyorum.

Biramı bitirdim. "Bir içki daha alacağım. Sen bir şey ister misin?"

"Ben iyiyim."

Ben sandalyeden kalkıyorum, ama Matt de kalkıyor. "Hayır, sorun değil," diyorum. "Ateşin tadını çıkar."

Matt gülümser ve tekrar sandalyesine oturur.

Göl evine doğru yürürüm. İçeri girdiğimde, ofisten hızlıca bir not defteri ya da kağıt parçası alırım ve hala aklımda olan sahne için notlarımı alırım.

Matt'in görüş alanından çıktığımı hissettiğimde eve doğru acele ediyorum. Avlu kapısına yaklaştığımda boğuk bir çığlık duyuyorum. Beni olduğum yerde durduruyor ve karanlık verandanın etrafına ve sahile bakıyorum. Tek gördüğüm Matt'in ateşin yanında oturduğu.

Sonra bir çığlık duyuyorum. Kesinlikle bir kadındı. "Tess?" Karanlığa doğru syluyorum.

Sonra sahilde gölgeli bir Çekil görüyorum. Bir kadın silueti görene kadar boğuk seslere doğru yaklaşıyorum. Başını ve sırtının st kısmını büyük bir ağaca yaslamış. Bir bacağını kaldırmış ve yanındaki başka bir ağaca dayamış. Kadının altında bir başka gölgeli erkek figürü var.

Tess'in kalçalarının arasına yerleşmiş Cole'un başının hızla hareket ettiğini görüyorum. Sarhoş sersemliğimle neye tanık olduğumu anlamam bir an alıyor. Tess'ten gelen boğuk zevk sesleri bunu doğruluyor.

Tess, Cole ile kavga ettikten sonra barışmaktan hoşlandığını söylemişti.

Sanırım ben

Nedenini biliyorum. Gölgelerin devam ettiğini gördükçe donup kalıyorum. Sonunda kendime geliyorum, geriye doğru bir adım atıyorum ve hızla ateşe doğru ilerliyorum.

"Hey," diyor Matt ben yaklaşırken. "İkini mi unuttun?" Gülüyor.

Ona ince bir glmsemi verdim. "Fikrimi değiştirdim."

BÖLÜM 23

Tess ve Cole tekrar kamp ateşinin başına geliyorlar. Tess'in yüzünde şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha geniş bir sırıtma var. Cole her zamanki gibi sırıtıyor.

"İşte buradasınız," diye şaka yapar Matt. "Endişelenmeye başlamıştım ve sizin için bir arama ekibi göndermek üzereydim." Cole ve Tess gülerler.

Matt ayağa kalkarken esniyor. "Yorgunum çocuklar. Yatmaya gidiyorum." "Ben de geleceğim," diyorum.

Cole bizi göstererek, "İkinizin ne yapacağını biliyorum," diye şaka yapıyor. "Cole!" Tess şakacı bir şekilde "Cole!" diyor. "Kesin şunu."

Matt gülüyor. "İyi geceler çocuklar." Eve doğru yürürken elimi tutuyor. Merdivenlerden çıkarken sessizdik.

Misafir yatak odasına girdiğimizde Matt kapıyı arkasından kapatıyor. Kapıya bakarken yüzünü buruşturdu. "Kilit yok. Mükemmel." Yanıma geliyor ve beni tutkuyla öpüyor. Öpücükleri dudaklarımdan boynuma doğru ilerlerken, tek düşünebildiğim kafamdaki hikâye oluyor.

Cole'un karakterini düşünüyorum. Tess'e hükmetmek için cinselliğini nasıl kullandığını. Yoksa tam tersi mi?

Keşke sahneyi yazmaya başlayabilsem. Mükemmel yapabileceğimi biliyorum.

Şimdi. Kafamda bir ton var. Durduramadığım bir filmin makarası gibi. Eğer şimdi yazmazsam, gösteri bitecek.

Matt'e, "Yapmayalım," diye fısıldadım.

"Ne?" diyor omzumu öperken.

"Bilmiyorum. Burası bizim evimiz değil. Garip hissettiriyor. Sanırım ben de çok içtim."

Matt alay eder ve yatağa oturur. "Bugün iyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum." Yanına oturdum. "Geçirdik. Çok eğlendik. Sadece yorgunum."

Matt beni öpüyor, birkaç dakika önceki tutkusu artık yok ve yüzünde yeni bir yenilgi ifadesi var. "Tamam." Tekrar öpüştükten sonra Geceliklerimizi giyip çarşafların içine giriyoruz.

Uykuya dalarken derin nefes alışını duymam uzun sürmüyor. Planım mükemmel işliyor. Belki on dakika kadar sonra ofise gidip yapmam gerekenleri yapabilirim.

Sahneyi kafamdan çıkarıp sayfaya dökmem gerekiyor.

Her nasılsa, sabırla Matt'in tamamen uykuya dalmasını beklerken, ben de yorulmaya başladım. Bugün çok fazla yedim.

Matt onun yanına gidiyor ve düşündüğüm kadar yorgun olmadığını fark ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kendim uyuyana kadar bekliyorum.

Bir gıcırta duyduğumda gözlerim açılıyor. Tekrar duydum, daha yüksek sesle. Matt'in yataktan çıktığını görmeyi umarak birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Tuvalet gitmiş olmalı, ama yanıma döndüğümde huzur içinde uyuyordu.

Koridorda da ayak sesi duymuyorum. Yatak odasının kapısı kapalı.

Rüya mı görüyordum?

Matt'e baktım ve uyuduğunu teyit ettim. Nişanlım kesinlikle rüya aleminde.

Yataktan kalkıp ofise gizlice giriyorum ve döşeme tahtalarını mümkün olan en az sayıda gıcırdatıyorum. Ofisin dışına baktığımda Pencereden baktığımda, bu gece bulunduğumuz yerde için için yanan bir ateş gördüm. Yanlarından geçerken Tess ve Cole'un yatak odasının kapısının kapalı olduğunu fark ettim. Onlar da uyuyor olmalı.

Derin bir nefes alıyorum ve gülümsüyorum. Bütün evin size ait olduğunu bilmek yaratıcılığınızı ortaya çıkarmanıza yardımcı oluyor. Hayır kimse sözümü kesemez. Kimse kafamdaki filmin oynamasını engelleyemez. Tüm dikkatimi hikayeme verebilirim.

Yazarken sahneleri atlama eğiliminde değilim. Bir kitabı başından sonuna kadar yazmayı ve atlamamayı severim, ancak bu gece gördüklerimden sonra, karakterlerimle biraz baharatlı bir sahne yazmak için harekete geçtim. Ayrıca cinsel sahneler yazma eğiliminde de değilim ama bu gece farklı hissediyorum.

Misafir profiline giriş yapıyorum ve yazmaya başlamak için heyecanla bekliyorum.

Bilgisayar yavaş çalışıyor. Beklerken, olayları kafamda canlandırıyorum. Cole ve Tess ile baharatlı bir sahne. Birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını gösterecek bir şey ama aynı zamanda bir şeylerin ters gidebileceğine dair bir ipucu.

Kamp ateşinde kafamda mükemmel bir şekilde canlandırmıştım ama yazmak için bu kadar uzun süre bekledikten ve hiçbir not almadan uyuyakaldıktan sonra kendimi şimdiden kaybolmuş hissediyorum. Kelimeler aklıma gelmediği için neredeyse tekrar uyumak isteyecektim ama sahneyi tekrar oynatmayı denedim.

Onun yerine, tek gördüğüm Cole, Tess'e yaptığını yapıyor, sadece zihnimde o benim. Derin nefes alıyorum ve kafamı gerçek hikâyeye geri döndürmeye çalışıyorum.

Ofis kapısının gıcırtısı beni ürkütüyor. Yavaşça açılıyor ama kimse yok.

Birinin odaya girmesini bekliyorum ama tek gördüğüm karanlık koridor.
"Alo?" Sesleniyorum. Kimse cevap vermeyince elimi göğsüme
götürüyorum.

Kapı durana kadar yavaşça gıcırdayarak açılmaya devam ediyor. Karanlık koridoru görebiliyorum ama kimseyi duymuyorum ya da bir şey görmüyorum.

"Alo?" Tekrar söylüyorum.

Bir el kapının pervazına dolanıyor ve bana el sallıyor. Bir an sonra Cole kendi kendine kıkırdayarak odaya giriyor.

Sonunda nefesimi tuttum. "Ne yapıyorsun?"

"Senin işini bitirmeye geldim," diyor, parmaklarını oynatarak hayalet sesi çıkarıyor. "Kötülüğüm üzerinde çalışıyorum... Geç saatlere kadar ayaktasın. Yazıyor musun?"

Başımı salladım. "Deniyorum. Yine de sahne benden kaçmayı başardı."

"Yardım edebilirim," diyor Cole. "Tıpkı eski günlerdeki gibi olacak.

Sana özel ders verebilirim.

Sana öğreteceğim." Cevabımı beklerken dudaklarını büzüyor.

"Sorun değil. Ben iyiyim. Sanırım uyumaya devam edebilirim."

Cole başını sallar. "Hayal kırıklığı." Koridora doğru bakar. "Tess uyuyor. Matt de mi?"

Başımı salladım. "Evet, sanırım hepimiz çok fazla içtik."

Gözlerini kaçırmadan önce bir anlığına benimle göz göze geliyor. "İlk öpüşmemizi hatırlıyor musun?" Ellerimi klavyeden çekiyorum.

"Hatırlıyorum," diye devam ediyor. "Senin evindeydi. Sana özel ders veriyor olmam gerekiyordu. Kitap raporunun üzerinden geçiyorduk-"

"Çavdar Tarlasında Çocuklar" diyorum.

Gülümsüyor. "Bu doğru. Elinizdeki rapor da tamamen çöptü." "O kadar da kötü değildi."

Başını sallıyor. "Hiçbir içgörü yok. Sadece hikâyenin tekrarından ibaretti. Daha iyisini yapabileceğini biliyordum ve benim yardımımıyla yaptın."

Derin bir nefes alıyorum. Bana bakışında beni korkutan bir şey var. Ne deneyebileceğinden değil, ne olmasına izin verebileceğimden.

Cole bana yaklaştı. "Öpüşmemizden sonra yerel bir fuara gitmiştik, hatırladın mı? Kurdukları stantta bir sürü fotoğraf çektirmiştik. Kulağa garip geliyor ama o fotoğrafları sakladım. Hâlâ saklıyorum."

Masadan kalkıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Uyumaya devam etmeliyim.

İyi geceler Cole."

Ayrılmadan önce bileğimi sertçe kavradı. "Söyle bana," diyor bana şeytani bir bakış atarak, "ben olmasaydım bu kadar iyi bir yazar olur muydun?"

Ne zaman bırakacağını merak ederek endişeyle gülüyorum.

"Bilmiyorum. Muhtemelen İngilizce'den kalırdım."

Sonunda kolumu bıraktı. "Ama yine de takdir yok. Benimle ilgili hiçbir şey yok."

"Ne?"

"Bana bir yerde kredi verip vermediğinizi merak ederek araştırdım. Bir röportaj ya da başka bir şey. Herhangi bir şey. Sizin için yaptıklarımın dolayısı bana bir şey ithaf edip etmediğinizi görmek için defterlerinizi bile kontrol ettim."

Şaka yapıyor olmalı diye düşünerek bir an bekliyorum. Birazdan yüzünde o aptal sırıtışı göreceğimi biliyorum. Onun yerine bana dikkatle bakıyor.

"Ben kitaplarımda asla ithafta bulunmam," diyorum, ruh halindeki değişiklikten dolayı kafam karışmış bir halde. "Katil kocalar ve aldaticılar hakkında yazıp sevdiğim birine ya da herhangi birine ithaf etmek garip geliyor."

Başını sallıyor. "Belki bir sonraki hikayeni bana ithaf edersin. İyi edersin." Gözlerini bana kilitledi. "Yani, doğru olan bu. Hikâye benimle ve bu evle ilgili. Bu kez yaptığım bir şey için övgü almalıyım."

Bana bakmaya devam ediyor. Gözleri çok kızgın bakıyor. Yine de onu nasıl üzdüğümü anlamıyorum.

Ben daha tek kelime edemeden Cole yanımdan geçip ofisten çıkıyor. Koridordan yatak odasına doğru yürürken ayak seslerini duyuyorum.

BÖLÜM 24

Cole'un yazı seansımı yarıda kesmesinin ardından kendimi toparlamam birkaç dakikamı aldı.

Niyeti tam olarak neydi? İlk başta, bana bir hamle yapacağından endişelendim, sonra kısa bir an için beni korkuttu.

Nasıl hissedeceğimden tam olarak emin değilim, ama şimdi yalnız kaldım, tamamen rahatsızım.

Bilgisayara bakıyorum ve bir yanım, kişiliğimin yaratıcı asker yanı, oturup onu kullanarak müthiş bir sahne yazmak istiyor. Diğer yanım ise oradan ayrılıp Matt'le birlikte misafir odasına dönmek istiyor.

İçimden bir ses gitmeyi düşünüyor. Sadece bu ofisi değil, bu evi de. Bir gece daha kalmamız gerekiyordu ama Cole'la karşılaştıktan sonra kalmalı mıyız diye merak ediyorum.

Birkaç dakika öncesine kadar bugün gerçekten harika vakit geçirdim. Burada kaldıkça kendim için daha çok endişeleniyorum. Cole benim için giderek daha cazip hale geliyor, ama diğer yandan da daha değişken.

Kendime sadece sarhoş olduğunu söylüyorum. Ve bu doğru olsa da, onun etrafında olmak istemiyorum. Burada sadece bir gecemiz daha var.

Yine de bir parçam bu göl evinde yeniden doğdu. Bir gecede o kadar çok şey yazdım ki, bir gecedenden fazla kalsaydım daha ne kadar yazabilirdim merak ediyorum.

On bin kelime daha yazmak için uçağımı değiştirmeye ve daha uzun kalmaya değmez miydi? Bunun değeri ne kadar olurdu? Kitap iyi giderse çok fazla olabilir.

Burada ilham aldım. Aynı ilhamı bizim evimizde de bulabilecek miyim? Chestermere? Yoksa eski yöntemlerime geri mi döneceğim? Kendi gölgemden korkuyorum. Tek bir kelime bile yazmaktan korkuyorum.

Döşeme tahtalarının gıcırdadığını duyuyorum ve hemen kararımı veriyorum. Bu gece daha fazla yazmak yok. Bilgisayarı kapatmadan önce belgemi kaydediyorum.

Çok geç kalmıştım. Bir kapının açıldığını ve ayak seslerinin ofise doğru geldiğini duyuyorum. Cole bana yaklaştığında ne yapacağından endişeleniyorum. Gençliğimizdeki aşkımızı biraz daha anımsayacak mı? Bana karşı bir hamle yapacak mı? Yoksa gitmeden önce olduğu gibi mi davranacak?

Her şey çok kafa karıştırıcı. Ne olmasını istediğimi bile bilmiyorum. Bir parçam onun ofise geri dönmesini istiyor. Aklımdaki sahneyi gerçek hayatta oynamasını. Bu sadece bir fantezi. Hayal kurmak iyidir, değil mi?

Ya sadece düşüncelerin ötesine geçseydi?

Matt beni aldattı. Ondan intikamımı böyle mi alacağım?

Gıcırtilar ofisin hemen dışında kesiliyor. Nefesimi tutup Cole'un odaya girmesini bekliyorum. Onun yerine Tess kapıyı çalıyor ve bana ince bir gülümseme veriyor.

"Selam," diyor.

"Selam."

"Hâlâ yazıyor musun?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hepsi bitti. Yoruldum. Sanırım biraz dinleneceğim, belki yarın tekrar denerim."

Başını sallıyor ve kapının yan tarafını okşuyor. "Burada eğleniyor musun? Cole ve benimle?"

Ben de başımı sallıyorum. "Bugün harikaydı. Matt ve benim tam da ihtiyacımız olan şeydi."

Sırıttırıyor. "Güzel." Koridordan odasına doğru bakıyor ve tekrar bana dönüyor. "Yorgun olduğuna emin misin? Biraz daha içmek ister misin? İçki?"

"Genelde bugün yaptığım gibi içmem. Yarın bunun bedelini ödeyeceğimi biliyorum. Sanırım bu gece işim bitti."

"Tamam," diyor. Gözlerimle buluşuyor ve başka tarafa bakıyor. "Cole ile yatağıma geri döneceğim."

Odaya baktım. "Peki, tamam. İyi geceler." Başını salladı.

"Bize katılmak ister misin?"

"Sana katılmak mı?" Tekrar ediyorum.

Gözlerime bakıyor ve gülümsüyor. "Cole sormamı istedi."

Yere bakıyorum, ağzım bir karış açık. Karşılığında nasıl göründüğümü ancak hayal edebiliyorum.

"Üzgünüm," diyor Tess elini sallayarak. "Unut gitsin." Tess başını öne eğiyor. "İyi geceler." Aceleyle odadan çıkıyor ve ben onun koridorda yürüdüğünü duyuyorum.

Tess'in sorduğu şeyi yanlış anladığımı umarak başımı örtüyor, yüzümü gizliyorum.

Bu gece daha fazla yazmak yok. Misafir odasına kaçıp Matt'le birlikte yorganın altına saklanma isteği duyuyorum.

Matt. Ona bu geceden bahsetmeli miyim? Uyumam lazım. Tüm bunların saçmalığı üzerine tek bir kahkaha attım.

Ofisten çıktığımda Tess ve Cole'un yatak odasının kapısı ardına kadar açıktı. Loş bir ışık koridora giriyor ve misafir odasını aydınlatıyor.

Kısa bir an için odalarına girmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Girsem ne olurdu? Sahilde Cole ve Tess'in karanlıktaki siluetleri gözümün önüne geliyor. Derin bir nefes alıyorum ve odalarından gelen ışığın Matt'in uyuduğu kapıya düşürdüğü gölgeye bakıyorum.

Cole'un yatak odasına tekrar bakıyorum, ama bu sefer kapının girişinde duruyor. Dar Calvin Klein boxer külotunun içinde gömleksiz, bana dikkatle bakıyor.

Hızla kararımı veriyorum ve misafir yatak odasının kapısını açıp arkamdan nazikçe kapatıyorum. Cole'un kapısını kapatırken çıkardığı gürültüyü duyuyorum.

Yatakta yatan Matt'e bakıyorum. Kapının çarparak kapanma sesi dönmesine neden oldu ama hâlâ derin uykuda. Korktuğumdan mı yoksa heyecanlandığımdan mı emin değilim ama kapıyı kilitlemeye çalışıyorum. Odaya kimsenin girmesini istemediğim için mi, yoksa onların yanına gitmek için çıkmaya çalışacağımdan korktuğum için mi?

Kapıda kilit olmadığını fark ettiğimde iç çekiyorum. Yavaşça yorganın içine girerken derin bir nefes alıyorum. Yatağa uzanıp tavana bakıyorum ve arkamı dönüyorum. Matt derin derin nefes alıyor, horlamanın eşiğinde. Bir an için, onun

Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve bana bakıyor. Esnemedi ve diğer tarafa dönmeden önce bakışlarımız kısa bir an için buluşuyor.

BÖLÜM 25

Gece boyunca dönüp duruyorum, uyumakta zorlanıyorum. Zihnim durmadan çalışıyor.

Tess'in teklifini kabul etseydim nasıl olurdu? Kendi yatak odam yerine onun yatak odasına girseydim Cole ne yapardı? Bir yanımda bu fikrin heyecanını hissederken, diğer yanımda bunun Matt'i mahvedeceğini biliyordum. Sevdiğim bir adama bunu nasıl yapabildim? Planladığım bir adama Evlenmek mi?

Matt başka bir kadınla öpüştükten sonra yıkıldım. Hâlâ atlatamadım. Cole'un odasına gitmek aramızdaki ilişkiyi hiçbir şekilde düzeltmezdi.

Bunu biliyorum.

Uyandığımda Matt yatakta değildi. Sabahın güçlü ışığı pencereden içeri süzülürken kollarımı uzatıyorum. Ne kadar zamandır uyuduğumu merak ediyorum.

Başımı çeviriyorum ve yatak odasının kapısının ardına kadar açık olduğunu fark ediyorum. Matt bunu neden yapıyor? Dün sabah kapıyı açık bırakmıştı. Bugün de aynısını yaptı. Aklıma bir fikir geldi.

Cole uyurken beni izledi mi? Bu fikir beni huzursuz ediyor.

Hoş geldin demenin tam tersi nedir? Sanırım ben hazırım.

Göl evini terk et. Burada bir gece daha geçirmemiz gerekiyordu ama artık bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum. Dün gece olanlardan sonra olmaz.

Matt'le konuşmam gerek. Gitme zamanının geldiğini kabul etmesi gerekiyor. Merak ettiğim soru, ona ne kadarını söyleyeceğim? Dün gece olan her şeyi anlatmalı mıyım? Garip davranışları. Yatak odalarına davet edilmelerini.

Matt'in üzüleceği kesin. Dün gün boyunca ne kadar eğlenmiş olursak olalım, gece olanlar ağızımda ekşi bir tat bıraktı.

Yataktan kalkıyorum, kapıyı kapatıyorum ve hızla üstümü değiştiriyorum. Bir parçam

Kapı tekrar açılacak ve ben soyunurken Cole orada olacak.

Yatak odasının kapısını açıp koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Bu sabah Cole ve Matt'in alt katta histerik kahkahalarını duymuyorum. Garip bir sessizlik var ama belki de zihnimdeki gerilimden kaynaklanıyordur.

Ofis kapısına bakıyorum ve hızla içeri girip arkamdan kapatıyorum. Neyse ki bu odanın bir kilidi var ve onu kullanıyorum, bu sefer istenmeyen misafirlerim olmayacağından emin oluyorum.

Bilgisayara gidip oturum açtım.

Yayıncımla işleri yoluna koymalıyım. İyi bir roman başlangıcım var ve eve döndüğümde hikayeyi genişletebilirim, ama Vanessa ile konuşmam gerekiyor. İşleri düzeltebileceğime eminim. Son görüşmemiz berbattı ama umarım tekrar konuşmaya açık olur.

Yine de onu arayamıyorum. Burada telefon çekmiyor. Ona ulaşmanın tek bir yolu var. E-posta. Çok uzun zamandır benimkine giriş yapmamıştım. Geçen sefer gözyaşları içinde sürekli IWriteAlone'un bana gönderdiği çok sayıda e-posta. Matt'in omzunda ağlarken hesabımı silmem için bana yalvardığını hâlâ hatırlıyorum.

Silmedim ama kullanmayı tamamen bıraktım. Ta ki bugüne kadar.

Bir tarayıcı açıyorum ve sonsuza kadar sürüyor. "Ünlü bir yazar" olmama rağmen iletişimim için hala çoğunlukla Gmail hesabı kullanıyorum. Hesap adımlarını ve şifremi girip enter tuşuna basıyorum. Sayfa beyaza dönüyor ve isteğimi düşünüyor, e-postama erişmesi sonsuza kadar sürüyor.

Bir yanımda bunu yapıp yapamayacağımı merak ediyor. Bu hesabı bir yıldan uzun süredir kullanmadıysam, hala kullanabilecek miyim?

Bilgisayar isteğimi düşünürken ekran beyaz kalıyor. Hesabım nihayet açıldığında bu fikirden vazgeçmek üzereydim.

Vanessa'ya hemen bir e-posta göndermeye başlarken gülümsüyorum. Word belgemi açıyorum ve e-postaya eklemekten önce birkaç şeyi düzeltiyorum. İlk olarak, birkaç gün önceki toplantıda nasıl davrandığımı için ondan içten bir özür yazıyorum. Ona hikayemden ve onu götürmeyi düşündüğüm yönlerden biraz bahsediyorum. Karakterlerim Cole ve Tess hakkında da biraz bilgi veriyorum. Hikayeyi yayıncının son teslim tarihine yetiştirilecek şekilde zamanında bitirebileceğime inandığımı söyledim. Ne kadar motive olduğumu açıkladım ve e-postayı bir özürle daha bitirdim.

Ben daha gönder tuşuna basmadan biri kapıyı usulca çalıyor.

"Alo?" Sesleniyorum. Kapıyı açmak istemiyorum. Açmamayı tercih ederim. Cole'la bir daha konuşsam da olur. Bizi havaalanına götürmek istediği aklıma geliyor ve onunla ve Matt'le aynı arabada olma fikri beni korkutuyor.

Kapı çalmaya devam ediyor.

Boğazımı temizledim ve ona doğru yürüdüm.

"Kim o?" "Benim, Tess," diyor sakın bir sesle.

"Oh, hey," diyorum kapıdan. "Sadece biraz iş yapıyorum. Bunu ofiste yapmamın bir sakıncası var mı?"

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor. "Şey, neredeyse

bitirdim."

"Lütfen." Burnunu çektiğini duyabiliyorum.

Kapının kilidini açıp yavaşça içeri girerken derin bir nefes alıyorum. Tess koridorda duruyor, gözleri sulanmış ve elleri kot pantolonunun ceplerinde.

"Hey," diyor usulca.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Sadece çok utandım. Dün gece. Sarhoştum. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Cole beni aptalca bir şey yapmaya ikna etti. Her şey için çok üzgünüm."

Başımı salladım. "Anlıyorum ama ben iyiyim. Ben sadece... Matt ile birlikteyim, bu yüzden benim için garipti."

O da başını sallıyor. "Tabii ki. Aptalcaydı. Cole'a hayır demeliydim ama dün gece garip bir tavrı vardı."

Cole'un ofisten ayrılmadan önce benimle nasıl olduğunu düşünüyorum. Beni aynı anda hem korkuttu hem de heyecanlandırdı.

"Sorun yok," diyorum ona. "Gerçekten. Ertelemiştim ama bugün benimle bu konu hakkında konuştuğun için minnettarım."

İçini çekti. "Şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim."

Gülümsüyorum. "Dün biraz raydan çıktım. O yüzden sanırım ödeştik."

Gülümsüyor. "Tamam. İşine dönmene izin vereceğim."

"Teşekkürler," dedim. "Ve ofisinizi kullanmama izin verdiğiniz için de teşekkürler. Bu hafta sonu buraya geldiğim için gerçekten minnettarım. Hikaye gerçekten bir araya geliyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Tess. Koridordan merdivenlere doğru gitmeden önce geriye doğru birkaç adım atıyor.

Kapıyı yavaşça kapatıyorum ve kapandıktan sonra hızla kilitliyorum. Ofis koltuğuma oturup Vanessa'ya gönderdiğim e-postayı tekrar okumayı bitiriyorum. Ondan dilediğim özürden tatmin olmuş bir şekilde sandalyede arkama yaslanıyorum ve fareyi gönder düğmesinin üzerine getiriyorum.

Eğer e-posta ona giderse, bu iş biter. Ben kararlıyım. Hikayemi bitirmek zorundayım. Artık oyalanmak yok. Tamamlamak için sadece birkaç ayım var. Göl evinde olduğumdan beri yazma hızım yarı yarıya düşse bile, kitabı son teslim tarihinden çok önce bitireceğim.

Tabii Vanessa benimle çalışmaya devam etmeyi kabul ederse.

Çok şey yaşadım ve o da bunu biliyor. Vanessa zaman zaman anlayışsız olabiliyor ama benim durumumu anlıyor. Ne zaman takipçiden gelen e-postalar ilk başladığında bir saatten fazla konuşurduk.

telefonda endişelerimi anlattım. Vanessa'nın o zamanlar üzerimde çok sakinleştirici bir etkisi vardı.

Ama bunun bir önemi yoktu.

Hâlâ terapi önermek istiyorsa, kabul etmeliyim.

Hâlâ olmak istediğim yazar olabilirim. Sadece olan her şeyin üstesinden gelmem gerekiyor. Tıpkı hikayemdeki karakterim Tess gibi, korkularıyla yüzleşmem gerekiyor.

Gönder tuşuna bastım ve e-postam hızla kayboldu. Vanessa'nın bunu gördüğünde nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

Hesabımda ne kadar çok açılmamış e-posta olduğunu fark ettiğimde gülümsüyorum. Acaba kaç tanesi işle ilgili önemli e-postalardı ve kaç tanesi beni iş için rahatsız eden pazarlamacılardan ya da yazar servislerinden geliyordu?

Kaç tanesi taraftarlardan geldi?

İlk e-postaya baktığımda cevabımı alıyorum. Kimin gönderdiğini okuduğumda gülümsemem hızla kayboluyor. Konu satırında "Hâlâ en büyük hayranınızım." yazıyor.

IWriteAlone yeni bir e-posta gönderdi.

Üzerine tıklıyorum ve dün gittiğimiz marketin bir görüntüsü ekleniyor. Altına da IWriteAlone "Görüşmek üzere" yazmış.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Kendimi sakın tutmaya çalışarak merdivenlerden iniyorum. Tam Tess dakikalar önceydi, gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeydim. Bir basamakta neredeyse ayağım takılıyor ve ancak tırabzana tutunarak düşmekten kurtuluyorum.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak birkaç derin nefes alıyorum ama bunun umutsuz olduğunu biliyorum. Tırabzanı bırakıyorum ve ellerimin kontrolsüzce titrediğini hissediyorum.

Matt'i bulma isteğim olmasa top gibi kıvrılıp merdivenlerde ağlayabilirdim. Yatakta değildi. Muhtemelen Cole'la bir yerdedir. Eminim Cole üzerinde aptal bir surat olan başka bir kahvaltı hazırlıyordur.

Merdivenlerin dibine güvenli bir şekilde indiğimde, Tess ve Cole'u birlikte yemek masasında sessizce konuşuyorlardı. Yanlarına gittiğimde Cole kahvesinden bir yudum alıyor. Tess bana ince bir gülümseme veriyor ama Cole varlığını tamamen görmezden geliyor.

"Matt nerede?" Ben soruyorum.

"Size de günaydın," diyor Cole, kupasına üfleyerek ve bir yudum daha alarak.

"Nerede o?" Çılgınca tekrarlıyorum.

Kafası karışmış bir şekilde bana döndü. "Bilmiyorum.

Uyuyor mu?" "Yatakta değil," diyorum. "Nereye gitti?"

Cole gülüyor. "Emin değilim. Rahatla. Çok fazla olabilirsin, bunu biliyor musun?" "Cole," der Tess sessizce.

"Bana böyle davranma," diyor ona. "Asıl korkan o." Tess ona bir bakış atıyor ve birden yüz hatları yumuşayarak bana tekrar bakıyor. "Özür dilerim. Dün gecedен biraz akşamdan kalmayım. Huysuz bir adam oldum. Kahvaltı ister misin?" Kahve fincanını işaret ediyor. "Bir sabah İçecek?"

Bir adım geri atıyorum. "Matt'i bulmam gerek. Onu görmedin mi?"

Cole, "Hayır," diyor. Tess sessizce bana bakıyor.

"Nereye gitmiş olabilir?" Çılgınca söylüyorum. "Hiçbir yerin ortasındayız."

Cole bir yudum alırken gülerek, "Destansı bir saklambaç oyunu sanırım," diyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Onu bulmam gerek. Onunla konuşmalıyım."

Cole bir yudum daha alarak, "Pekâlâ, rahatla," diyor. "Eminim bir yerlerdedir." Tess'e gülümsüyor.

Onun tepkisinde beni etkileyen bir şey var. Sinirlerimden mi emin değilim ama vücudumdaki her şey bana bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyor. Çok yanlış.

IWriteAlone'dan gelen bir e-postayla uyandım ve şimdi Matt'i bulamıyorum. Evde değil. Nereye gitmiş olabilir?

Veranda kapısını açtım ve sahile doğru baktım. Onu göremiyorum. Kimseyi görmüyorum. Bu sabah gölde tekne bile yok. Baktım. ama tek gördüğüm yanmış kütükler ve etrafa saçılmış birkaç bira şişesi.

Cole kapı çerçevesine yaslanıp kahvesinden bir yudum daha alıyor. O Bir kısmını kırmızı gömleğine döktü ve yüzünü buruşturarak eliyle sildi. "Bugün biraz keyifsiz görünüyorsun Sidney." Bir yudum daha alırken bana gülümsüyor. Mavi gözleri beni süzerken sırtışı yüzünde sabit kalıyor.

Bundan zevk alıyor. Benim korkmam onu eğlendiriyor.

Sahile ve göle doğru bakıyorum, onu görmeyi umuyorum, dua ediyorum. "Matt!" diye bağıyorum. Arkama bakıyorum ve Cole'un sırtışı bir sırtışa dönüşüyor. Ondan uzaklaşıyorum. "Matt! Neredesin!"

BÖLÜM 27

"Matt!" Tekrar bağıyorum.

"Matthew!" Cole benimle alay ederek bağıyor.

Ona dönüyorum, gözlerim öfke ve şaşkınlıkla dolu. "Nerede o?"

Bağıyorum.

"Ben nereden bileyim?" diyor kahkahalar arasında. "Dostum, bunun için çok akşamdan kalmayım. Çılgınlıklarını dün bıraktın sanıyordum."

"Cole!" Tess arkasından bağıır.

Başını sallar ve kahvesini içer. "Bu çok saçma, Tess." "Onu bulmasına yardım et," diyor Tess. "Korkuyor."

"Neden bu kadar korktu? Biz ne yaptık?"

Ellerim yanımda ve kontrolsüzce titriyor. Cole eğlenerek beni izliyor.

"IWriteAlone," diyorum tekrar.

Cole kaşlarını kaldırır. "İşte başlıyoruz. Yine takipçi oldum. Kötü adam." Gülümsüyor. "Peki." Tess'e kahve fincanını verir. "Hadi gidip *sevgili* nişanlını bulalım."

Bana doğru bir adım atıyor, ben de onu işaret ediyorum. "Dur. Beni yalnız bırak. Benimle ne tür oyunlar oynadığını bilmiyorum ama onlarla işim bitti."

Tess onun önünde yürüyor. "Sidney. Ne-"

"İkiniz de durun," diyorum. Sahile doğru ilerlemeye başlıyorum, bunu yaparken sık sık arkama bakıyorum. Hem Cole hem de Tess ben giderken beni izliyorlar.

Çalılarının arasından dönüyorum ama sahilde kalıyorum. Neyse ki çift gözden kayboldu ve ben de hızımı artırdım.

"Matt!" Tekrar

bağıyorum. Nerede o?

Geçen gece yangında Matt, Cole'un Tess'e korkunç bir şey yaptığına dair şaka yaptı. Bu sabah uyandığımda, Cole'dan bir e-posta buldum.

IWriteAlone. Matt'e bir şey mi oldu?

Eve gitmek istiyorum. Buradan ayrılmak istiyorum.

Cole ve Tess'i bir daha asla görmek istemiyorum.

"Matt!" Sahilde ilerlemeye devam ederken kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyorum. Duruyorum ve onu görmeyi umarak başladığım yere dönüp bakıyorum. Bunun yerine sahilin diğer tarafına gitmeyi denemeli miyim? Her yerde olabilir.

Ya ona bir şey olduysa? Bu bölgenin bir cesedi saklamak için mükemmel olduğuna dair şaka yaptım. Hayal gücüm böyle çalışıyor ama ya artık sadece düşünce değilse?

Sahilde yürüdüğümü ve onu bulduğumu hayal ediyorum. Matt'in öldüğünü kendim de teyit ederken dalgalar cesedine çarpıyor. Neden hayal gücüm olabilecek en kötü durumlara atlıyor?

"Neredesin sen?" diye bağırdım. Sahile dönüp bakıyorum ve bu kez Cole'un ayakta durup beni izlediğini görüyorum.

İkimiz birbirimize bakmaya devam ediyoruz. Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum ve korkudan başımın döndüğünü hissediyorum. Cole yürümeye başladı.

Bana doğru. Dönüyorum ve kumsalın ötesindeki sık ağaçlara doğru koşuyorum.

Arkama bakmıyorum. Nişanlıma bağırmıyorum. Şimdi sadece koşuyorum. Koşarken bir kayaya takılıp öne doğru düşüyorum. Düştüğüm yeri tutmak için kollarımı uzatıyorum ve sağ kolumda bir sancı hissediyorum. Acı içinde çığlık atıyorum. Arkama baktım Ormanın içine girdiğim yol.

Cole beni duyardı. Bana yetişmesi uzun sürmez. Hızla ayağa kalkıyorum ve sağ dizimi de çarptığımı fark ediyorum. Dizim acıyla ağrırken ormanda olabildiğince hızlı ilerlemeye devam ediyorum.

Birden arkamdaki ağaçların arasından bir hareket görüyorum. Hızla yürüyen bir adam yakalıyorum. Kırmızı bir gömlek görüyorum.

"Beni rahat bırak!" Cole'a bağıriyorum.

Dehşet içinde çalıların hareket etmeye başlamasını izliyorum ve onun bana doğru yürüdüğünü görebiliyorum. Kim olduğunu anladığımda nefesimi bırakıyorum.

"Sidney?" Matt elini sık bir çalının yanından geçerken çırpı. "Sen kime bağıriyorsun?" Morarmış koluma ve dizimdeki sıyrığa bakıyor. "Ne oldu?"

Ona doğru koşup sarılıyorum. Gözlerimden yaşlar serbestçe dökülüyor; onu bulduğuma inanamıyorum.

Onu bıraktım ve iki yanını salladım. "Hangi cehennemdeydin?"

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Yürüyüşe çıktım."

"Yürüyüş mü?" Tekrar ediyorum.

Matt ince bir gülümsemeyle, "Herkes hâlâ uyuyordu," dedi. "Manzarayı seyredeyim dedim. Sizin daha çok uyuyacağınızı sanıyordum." Arkasını döndü. "Burası bambaşka bir yer. Tess'in ne kadar parası olduğunu merak ediyorum.

Ebeveynlerin var. Buralarda cidden hiçbir şey yok. Kırk dakika kadar yürüdüm ve biraz uçurumdan yukarı çıktım ve sadece bir ev gördüm, ama

çok uzakta."

"Matt," diyorum dikkatini çekmeye çalışarak. "Buradan gitmemiz gerek." "Ne? Neden?"

Cole aniden çalıkların arasından belirir, yüzünde geniş bir sırıtış vardır. Matt'e, "İşte buradasın," der. Ona doğru yürür ve sırtını sıvazlar. "Hepimizi endişelendirdin." Cole bir an bana baktı. "Bir arama ekibi göndermek zorunda kaldık."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

Elini Matt'in omzuna dolamış olan Cole'un arkasında yavaşça yürüyorum. İkisi sahilde yürüyorlar, her ne hakkında gülüyorlarsa konuşuyorlar.

Zihnim saatte yüz mil hızla koşuyor.

Matt'i bulamadığımda ne düşündüğümünden emin değilim. Bir şekilde hayal gücüm çılgına döndü. En kötüsü oldu sanmıştım. Düşündüm ki.

Emin bile değilim.

Hepsi IWriteAlone'un suçu. Bana e-posta göndermeye başladılar ve ben yine kendimi kaybettim. Bir yabancıнын beni kontrol etmesine daha ne kadar izin vereceğim? Bu yabancı nerede olduğumu biliyor. Bu nasıl olabilir? Nerede olduğumu nasıl bilebilirler? Otel lobisinde, kasabanın bakkalında tekrar gördüğüm kızı düşünüyorum. IWriteAlone o olabilir mi?

Ya tanıdığım biriye? Kaldığım evdeki biri? Cole'u, Tess'i ve hatta kendi nişanlımı düşünüyorum. Delirecekmişim gibi hissediyorum. Cole'un görüntüsü ve ben Matt'ten korkarken yüzüne yapışan ukala sırtışı. Beni izlemekten içtenlikle zevk alıyor gibiydi.

İçgüdülerim Cole'la ilgili daha fazla şey olduğunu söylüyor. Belki Tess'le bile. Onunla rahatça gülerken nişanlıma bakıyorum.

IWriteAlone'un kim olduğunu bilmiyorum ama beni korkuttular. Nerede olduğumu biliyorlar ve artık burada olamam. Gitme vakti geldi.

Cole'un nişanlımın omzunu sıkıca kavrayışını izliyorum, Cole eğiliyor ve kısık sesle konuşmaya başlıyorlar. Bu ikisi şimdi ne hakkında konuşuyor? Matt bir an için bana bakıyor.

Cole Matt'e ne diyor?

Matt aniden olduğu yerde durur. "Gerçekten topallıyorsun," dedi. Bana doğru yürüdü ve elimi tuttu. "Şu bacağına bir bakalım." Yürümeye başlamadan önce de bakmıştı ama ben bu kadar geride kaldığıma göre endişelenmiş olmalı. Bunun asıl nedeninin Cole ile aramda olabildiğince mesafe olmasını istemem olduğunu bilmiyor.

Ona güvenmiyorum. Kimseye güvenilebileceğimden emin değilim.

Matt ıslık çalar ve Cole'a el sallar. "Bir doktorumuzun olması iyi bir şey. Cole, şuna hızlıca bir bak. Bir şeye ihtiyacı var mı? Bandaj mı? Eminim evinizde biraz vardır."

Cole bana birkaç adım daha yaklaşıyor. Başını eğiyor. "Küçük bir yara. Önemli bir şey değil. İsterseniz yara bandı yapıştırın."

Matt gülüyor. "Yara bandı mı? Bu kadar mı?"

Cole başını sallar ve kaşlarını kaldırır. "Elbette. İnsanlar küçük şeylere aşırı tepki verirler. Çamur at izi kalsın. Atalarımız böyle yapardı." Gülüyor ve sahilde yürümeye başlıyor.

Matt şimdi benimle yürüyor, göl evine doğru giderken elimi tutuyor. Elimin titrediğini fark edince, "Titriyorsun," dedi. "Ne oldu?"

Cole bana bakıyor ve cevabımı bekliyor. "Ben iyiyim," diyorum ve Cole tekrar önüne bakıyor.

Şu anda hissettiklerimi nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Zihnim hala yarışıyor. Neye inanacağımdan ya da kime güveneceğimden emin değilim.

IWriteAlone nerede olduğumu nasıl biliyor?

Veranda kapısından içeri girdiğimizde Tess bizi bekliyor.

Matt, Tess ve Cole yemek masasına otururlar. Üçü bugün ne yapmaları gerektiğini planlamaya başlar. Cole gece bir ateş daha yakmaktan söz eder ve Matt de bunu kabul eder. Matt tekrar yüzmek ister.

"Belki bir tur daha tavuk dövüşü, hey Sidney?" Matt bana bakarak söylüyor. "Hilecileri yenmeliyiz." Gülümsemediğimde ya da onlarla birlikte masaya oturmadığımda, Matt'in gülümsemesi yavaş yavaş endişeye dönüşüyor. Şimdi Cole ve Tess ben merdivenlere doğru birkaç adım atarken beni izliyorlar.

"Biraz uzanacağım, tamam mı?" Ben de öyle dedim. Matt önce Tess ve Cole'a, sonra da bana bakıp yavaşça başını sallıyor.

"Tamam," diyor.

Merdivenlerden çıkarken Cole ve Matt'in kahkahalarını duyuyorum ve bunun benim yüzümden olup olmadığını merak ediyorum. *Çılgın yazar yine mi sinir krizi geçiriyor?*

Öyle miyim?

Artık burada kalamam. Matt her şeyi bilmiyor. Bilmiyor.

IWriteAlone'un bana e-posta gönderdiğini biliyorum. Ona söylersem ve gitmeyi kabul etmezse, onsuz gideceğim. Duygusal olarak tükendim.

İki adam yine sertçe gülüyor. Bu ses beni daha da sinirlendiriyor. Nasıl eğleniyor olabilirler?

Daha fazla rol yapamayacağımı anladığımda merdivenleri yarılamaştım. Gitme vakti geldi ve istediğimi elde etmek için başka bir olay çıkarmam gerekse bile umurumda değil.

"Matt," diye seslendim. Kahkahalar bir an için kesiliyor. "Bir dakikalığına yukarı gelebilir misin? Sadece konuşmak istiyorum."

Cole gülüyor. "Bunu daha önce de duymuştum. Başın belada dostum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

Matt yavaşça arkamdan merdivenleri çıkıyor. Misafir odasına girip kapı kapanana kadar konuşmak için bekliyoruz.

Matt'e döndüğümde elimi sıkıca tutuyor. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Cole yine onu korkuttuğunu söylüyor."

Derin bir nefes alıyorum. "Cole böyle mi dedi?"

Matt sesimi alçaltmam için eliyle işaret ediyor. "Olay çıkarmayı keser misin?" diye alay ediyor. "Dün harikaydı, yani büyük bir kısmı. Ama sen Cole ve Tess patladı, inanmadım. Şimdi... yine yapıyorsun. Neden? Yürüyüşe çıktım diye mi?"

"IWriteAlone bana yine e-posta gönderdi." Matt kaşını kaldırdı.

"Ne zaman?"

"Dün gece geç saatlerde. Dün gittiğimiz marketin bir görüntüsünü eklemişler. IWriteAlone yine beni takip ediyor. Nerede olduğumu biliyor." Yüzümü kapatıyorum. "Bunu tekrar yapamam. Yapamam."

Matt yanımda duruyor ve yatağa oturmam için bana rehberlik ediyor. "E-postalarına bakmayı bıraktığını sanıyordum. Kullanmayacağımızı konuşmuştuk."

Başımı salladım. "Vanessa'ya yazdığım kitap hakkında e-posta gönderdim. Bir kısmını ona göndermek istedim. Bu hikayeyi zamanında bitirebileceğimi bilmesini istedim. Avansı geri vermek zorunda kalmayacağım."

Matt dudaklarını büzüyor. "Ve IWriteAlone'un e-postasını o zaman mı gördün?" Tekrar başımı sallıyorum. "Bu... Özür dilerim. Nerede olduğumuzu nasıl bilebilirler? Yine de?"

Derin bir nefes daha alıyorum. "Bilmiyorum. E-postayı gördüğümde ve seni bulamadığımda, düşündüm ki... Bilmiyorum. Korkunç şeyler düşündüm."

"Ne? Sanki ölmüşüm gibi mi?" Gülüyor. "Hiç komik değil."

Durdu ve sırtımı okşadı. "Üzgünüm, aşkım. Gerçekten de hayal gücün çok geniş. Sadece yürüyüşe çıktım." Bana doğru eğildi. "Siz sarhoşlar hâlâ uyuyordunuz... Peki neden Cole'un üzerine çıldırdın?"

Başka tarafa bakıyorum. "Bilmiyorum. Ya IWriteAlone oysa? Ya da Tess? Sadece korkuyorum. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyorum. Düzgün düşünemiyorum. O e-postayı gördüm ve seni bulamadım... ve kaybettim."

"Peki ya bakkaldaki kadın? Otel lobisinde karşılaştığınızda ondan kötü bir elektrik aldığınızı söylemişsiniz."

"Artık bilmiyorum. Burada kalamam. Gitmek istiyorum, Matt. Açıkçası burada kalamam."

Matt başını sallar. "Onunla konuşacağım."

Gülümsüyorum ve onu öpüyorum.

"Teşekkür ederim." "Neden?"

Gülüyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Anlayışın için. Bir sebepten dolayı bunu zorlaştıracığını düşünmüştüm."

Matt alnımdan öperek, "Sanırım misafirliğimizi fazla uzattık," diyor. "Cole'la konuşacağım. Bir yolunu buluruz."

Başımı salladım. "Tamam. Teşekkürler."

"Bana teşekkür etmeyi bırak," diyor. "Ben senin müstakbel kocanım. Üzgünsün. Ben hallederim." Gülümsüyor.

"Ya tekrar e-posta gönderirlerse? Geçen sefer IWriteAlone birden fazla e-posta göndermişti. Son kontrol ettiğimden beri daha fazlası olabilir. Ya bir tane daha

Bu evin fotoğrafını mı? Ya da göl veya kumsal? Ya-"

Matt kısık bir sesle, "Dur Sidney," der. "Her Çey yoluna girecek. E-postalarını açma, tamam mı? Artık onları kontrol etmek zorunda değilsin."

Yavaşça nefes veriyorum. Daha fazla mesaj olup olmadığını bilmek istiyorum ama Matt'in haklı olduğunu biliyorum. Hesaba bakma. Sadece kendimi yıpratırım. Geçen yıl nasıl olduğumu hatırlıyorum, gece geç saatlerde e-postalarımı yeniliyor, takipçinin yakınlarda olup olmadığını merak ediyordum.

Vanessa'yı düşünüyorum.

"Belki benim için e-postalarımı kontrol etmeni isteyebilirim. Vanessa'nın bana mesaj atıp atmadığını bilmem gerekiyor."

Matt başını sallar. "Öyle olsa bile neden umurunda olsun ki?" Matt yine başını sallar. "Neden bunu kendine yapmaya devam ediyorsun?"

"İlerleme!" Bağırıyorum. "Kitabım. Bu sefer bitirebileceğimi biliyorum." "Peki ya seni tekrar kırarsa ne olacak?" Başımı çeviriyorum.

bir sonraki söyleyeceği sözleri duymamama yardımcı olacak. "Sidney, bundan vazgeçmeye karar verdiğinde çok mutlu olmuştum. Şimdi tekrar yapıyorsun ve şimdiden eskisi gibi davranmaya başladın." Devam etmeden önce duraklar. "Sakın bana kitabın üzerinde daha fazla çalışmak için buradan ayrılmak istediğini söyleme."

Başımı salladım. "Hayır, Matt! Korkuyorum, tamam mı?" Kollarını bana doluyor. "Korkuyorum," diye tekrarlıyorum.

"Tamam," diyor. "Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

Matt merdivenlerden inerken onu takip ediyorum. Cole ve Tess onu görene kadar masada kendi aralarında sessizce konuşuyorlar.

"Selam çocuklar," diyor Matt utangaç bir sesle. "Dinleyin, bizi otelden aldığınız ve güzel evinizde birkaç gece kalmamıza izin verdiğiniz için ikimiz de çok minnettarız, ama sanırım biz gidiyoruz."

"Gitmek mi?" Cole şaşırarak söyler. Tess'e bakar. "Size ne demiştim?"

Matt, "Sizler harika ev sahipliğinden başka bir şey yapmadınız," der. teslimiyet içinde. Dün gece ne olduğunu bilseydi, acaba o da aynı şekilde hisseder miydi? Ev sahipleri beni yatak odalarına davet etti.

"Ne yaptık biz?" Tess soruyor.

Matt ince bir gülümsemeyle, "Hiçbir şey," dedi. "Çok eğlendik. Çok eğlendik."

Bir ara bunu tekrar yapmamız gerekecek."

Cole ayağa kalkar ve alay eder. "Buna inandığımdan emin değilim, dostum." Buzdolabına doğru yürür ve bir bira çıkarır. "Bir tane ister misin?"

Konuşmamak için kendimi zor tutuyorum. Matt'te bu var. Bırak Cole'la konuşsun. Nasıl içiyor olabilir? Ben gitmek istiyorum ve Cole bira mı servis ediyor?

"Ben iyiyim." Matt onu başından savar. "Yine de teşekkürler. Dinle Cole, seni bırakmam için rahatsız etmek istemiyorum. Bir Uber çağırırız."

Cole kapağını kapatır ve birasından uzun bir yudum alır. Eliyle ağzını siler. "Neden ikiniz de aniden gitmek istiyorsunuz?" Kız arkadaşına bakar. "Sidney bizi yine bir şeyle suçlamak üzere, değil mi Tess?" Tess başını çevirip pencereden dışarı bakıyor, olaya karışmamaya çalışıyor.

Cole elini havada sallıyor. "Ne diyebilirim ki? Bunu tekrar yapacağını biliyordum. Ben aptal bir e-posta insanı değilim. Bir şey yaz. İnternet sapığı olsaydım çok daha havalı bir ismim olurdu. Daha uğursuz bir şey. IWriteAlone?" Etrafına bakınıyor ama şu anda kimse onun esprisini komik bulmuyor.

Matt durumu sakinleştirmeye çalışarak, "Hayır, hayır, dostum," der. "Öyle bir şey söylemiyoruz. Sapık Sidney'e yine e-posta göndermiş."

Birden sesimi buldum. "IWriteAlone bana gittiğimiz marketin resmini içeren bir e-posta gönderdi." Bunu söylerken ne düşündüğüne dair bir ipucu verip vermediğini görmek için Cole'un gözlerini izliyorum. Birasından bir yudum daha alıyor ve ben kendimi kaybolmuş hissediyorum. Tess hâlâ gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor.

"Korkutucu, değil mi?" Matt soruyor. Elbette retorik bir soru ama Cole yine de cevaplıyor.

"Elbette, ama neden gidiyorsun?" diyor. "Burada kal. Yanında iki büyük adam var. Kimse sana bulaşamaz Sidney."

"Zor zamanlar geçirdi," diyor Matt, benim yerime cevap vererek. "Otel odası.

Şimdi de e-posta. Çok fazla. Sadece gitmek istiyoruz, çocuklar."

Cole birasından bir yudum daha alır ve kız arkadaşına bakar. Tess, odada bizimle değilmiş gibi davranarak dışarıya bakmaya devam ediyor.

"Tamam! Her neyse. Sanırım seninle de bu eğlenceli hafta sonunu yeterince geçirdik," diyor alaycı bir şekilde.

"Cole!" Tess hâlâ pencereden dışarı bakıyor.

"Hayır, Tess," diyor. "Onlara iyilikten başka bir şey yapmadık ve aldığımız teşekkür bu." Bir parmağını kaldırıyor. "İstakoz yemeği." Bir tane daha kaldırıyor. "Evimizde bedava konaklama." Üçüncüyü kaldırıyor. "Özel plajımızı kullanın. Ne? Yoksa-"

"Cole," diyor Tess, şimdi erkek arkadaşına bakarak. "Hadi-"

"Hayır, Tess," diyor ve bira şişesini odanın diğer ucuna fırlatıyor. Bu duvara çarpıyor. Sıçradım ve çığlık attım. Tess ağzını kapatıyor, gözleri kocaman. Matt bile irkilmiş görünüyor. Ağzı açık kalıyor ve elleri önünde donup kalıyor.

"Hadi ama dostum," diye yalvarır Matt. "Bela istemiyoruz."

Cole başını sallar. "Eşyalarını topla. Evimden defolun."

BÖLÜM 31

Matt çantasının fermuarını çekti ve bana baktı. "Hiçbir şey unutmadığından emin ol. Buraya geri dönmeyeceğiz."

Sonunda aynı sayfadayız. Giysilerimi düzgünce katlayıp çantama koymaya devam ediyorum. Matt de onunkileri yerleştiriyor.

Hemen gitmek istediğini biliyorum ama olanlardan sonra Cole'la bir arabanın içinde olmaya hazır olduğumdan emin değilim. Matt, Cole'un bizi götürmemesini tercih edeceğini söyledi ama cep telefonu çekmediği ve Cole da zor biri olduğu için belki de en iyisi bunu zorlamamak.

Belki biz aşağı inene kadar sakinleşir.

Matt, "Banyolarında birkaç şey buldum," dedi. "Orada bir Geyin var mı? Saç maşası ya da her neyse?"

Başımı salladım. "Gitmeye hazırım."

Matt odadan çıkıyor ve ben koridora bakıyorum. Bir yanım arabaya atlayıp, direksiyonda Cole'un olması anlamına gelse bile, buradan hızla uzaklaşmak istiyor. Sonra ofisteki bilgisayarı düşünüyorum. Peki ya IWriteAlone yeni bir şey mi gönderdi? Ya göl evinin dışındalarsa Şimdi mi? Ya bana kim olabilecekleri hakkında daha fazla bilgi veren bir şey paylaşırlarsa? Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıyorum. Sık ağaçların arasından gölün mavisini görüyorum.

Ya IWriteAlone şu anda beni izliyorsa?

Bilmemeyi kaldıramam. Hızlıca koridordan geçip ofise gidiyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Her zamanki gibi bilgisayarın açılması sonsuza kadar sürüyor. Misafir profili altında oturum açıyorum ve e-postama giriş yapıyorum.

Ekrandaki pencere beyaza dönüyor ve yüklenmesi sonsuza kadar sürüyor. I

Nabzımı sakinleştirmek için derin nefes alıyorum. Ellerime baktım ve ikisi de titriyordu. Titrediklerini fark etmemiştim bile. Sanki vücudum artık kendi başına hareket ediyor.

Ekran sonunda yüklenir, ama ofisin kapısı açılır. Matt içeri girer ve yüzünü buruşturur.

"Ne yapıyorsunuz?" diye soruyor. "Gidiyoruz. Hadi gidelim."

"Bir e-posta gönderip göndermediklerini bilmem gerekiyor" diyorum.

"Ya başka bir fotoğraf göndermişlerse? Ya buradalarsa?"

Matt ağzını kapatıyor. Kontrol ettiğim için bana kızgın değil. Aslında şu anda kendisi de gözyaşlarının eşiğinde.

"Özür dilerim aşkım," diyor. Boğazını temizler. "Hadi gidelim. Ben de seninleyim.

Güvendesiniz."

Ekran yükleniyor. Bir e-posta görmediğimde nefes alıyorum IWriteAlone. Sadece bir tane göndermişler. Sadece bir tane. Onlara hiç benzemiyor. Normalde bana o kadar çok e-posta gönderirlerdi ki delirmenin eşiğine gelirdim. Şimdi, bana hiçbir şey göndermedikleri için daha paranoyak oldum.

Vanessa'dan gelen yeni bir e-posta var. Tıklayıp hızlıca okuyorum. Konuşmak istiyor ve bana ne zaman konuşabileceğimizi soruyor.

"Şey," diyor Matt. "Bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Sadece Vanessa'dan." Yanıtla'ya tıklıyorum ve ona mesaj göndermeye başlıyorum. Matt'in giderek daha sabırsızlandığını fark ediyorum.

"Gerçekten mi Sidney?" dedi. "Otelde tekrar wi-fi olduğunda ona e-posta gönderebilirsin."

Onu görmezden gelip hızlıca bir cevap yazıyorum. Birkaç saat içinde onu arayacağımı bildiriyorum.

Matt'e baktım. "Tamamdır."

Başını yavaşça sallar. "Ben hazırım. Her şeyi aldın mı?"

Yere bakıyorum ve düşünmeye çalışıyorum. Önemli olan her şey zaten bagajımda. Unuttuğum her şeyi bir daha görmesem de olur.

Çekmeceyi fark ettim. Bir yığın evrakın üstünde bir silah duruyordu. Onu yanımda götürebilirdim.

Mantıklı tarafım devreye giriyor. Bunu neden yapayım ki? Biz gidiyoruz.

Dolu bile olmayabilir. Arabaya silah sokarsam Matt aklımı kaçırdığımı düşünür.

Matt'e, "Ben hazırım," diyorum.

İkimiz merdivenlerden iniyoruz. Matt ikimizin de çantasını merdivenlerden aşağı taşıyor. Zemin kata vardığımızda Tess elinde bir süpürgeyle Cole'un bira şişesiyle yaptığı pisliği temizliyordu.

Bize dönüyor ve ayaklarına bakıyor. "Cole sizi dışarıda bekliyor," diyor.

"Teşekkürler, Tess," der Matt. "Peki... kendine iyi bak." Bavullarımızı yerde yuvarlıyor ve dışarı çıkıyor.

Kapıya doğru yürüyorum ve Tess'in kırık camları süpürmeye devam etmesini izliyorum. Bir yanım biz gittikten sonra ona ne olacağını merak ediyor. Cole'un hayal kırıklıkları ona yönelecek mi?

Biz gittikten sonra Tess, Cole'un öfkesi yüzünden daha kaç pisliğini temizlemek zorunda kalacak? Ya da daha kötüsü, kaç çürük?

Matt ve benim restoranda tanıştığımız eğlenceyi seven Cole'un Tess'e zarar verdiğini hayal etmek zor. Ama şimdiki Cole'un ne kadar agresif olduğunu da kabullenmeye başlıyorum. Sanki biri onun ruh halini değiştirmiş gibi.

O gerçekten hatırladığım adam değil.

Tess'e döndüğümde ön kapıdaydım ve çıkmak üzereydim. "Selam," dedim ona. Bana bakıyor. "Eğer benden bir şey istersen biliyorum." Bunu neden söylediğimden bile emin değilim. Sanırım yavaşça başını sallayan Tess'in de kafasını karıştırıyorum.

Hafta sonu için teşekkür edemem, ama aynı zamanda Onu.

Bana ince bir gülümseme veriyor. "Kendine iyi bak Sidney." Bir eliyle bana küçük bir el sallıyor.

Göl evinden ayrılırken derin bir nefes alıyorum, umarım sonsuza dek. Bir hafta sonu nasıl bu kadar berbat bitebilir?

Matt iki çantayı da bagaja koyar ve bagajı kapatır. Cole arabaya yaslanmıştı. Eliyle kıvrıkcık saçlarını geriye doğru tarıyor ve burnundaki koyu renk güneş gözlüklerini düzeltiyor. Eğer onun tam bir deli olduğunu düşünmeseydim, çok yakışıklı, hatta seksi görünürdü. Kişiliği bu yanılsamayı yok ediyor.

"Hazır mıyız?" Cole kötü bir ses tonuyla sorar. Harika. Hâlâ üzgün. Şimdi onunla birlikte bir saatten fazla arabada mahsur kalacağız. Belki yol üzerinde bir yerde durarsak, Matt ve ben havaalanına gidecek yeni bir araç buluruz. Umarım Cole toplum içinde bu kadar agresif olmaz.

Matt başını sallar. "Tekrar teşekkürler Cole. Darılmaca gücenmece yok, değil mi?" Matt onun elini sıkmaya gider, ama Cole elini uzatmaz. Bunun yerine Cole, Matt'in elinin havada kalmasına izin verir.

Güneş gözlüklerini indirir ve Matt'e bakar. "Darılmaca gücenmece yok." Elini bırakmadan önce sertçe sıkar. "Hadi gidelim."

Yolcu tarafındaki arka koltuğa oturdum. Matt ön yolcu kapısını açtı. Benimle arkada oturmasını tercih ederdim, ama şu anda içinde bulunduğumuz hassas ruh haliyle Cole'la önde oturması daha iyi olacak.

Gerçi ikisi az önce el sıkıştılar. Belki de önümüzdeki bir saatten fazla sürecek araba yolculuğu şüphelendiğim kadar kötü geçmez.

Cole arabanın sürücü tarafına doğru yürür ama içeri girmez. Bunun yerine, aşağı bakar ve gözden kaybolur.

"Ne yapıyor bu?" Soruyorum ama Matt cevap vermiyor, görmek için dışarıya da bakıyor.

Görmek için sürücü tarafındaki cama yaklaşıyorum ama emniyet kemerim beni engelliyor. Birden Cole geri sıçırıyor ve neredeyse çığlık atmama neden oluyor.

Cole yüz ifadem karşısında gülümsüyor ve güneş gözlüklerini çıkarıyor. Matt'e el sallıyor.

"Ne halt ediyor bu?" Matt öyle diyor. Kapıyı açıyor ve arabanın etrafında yürüyor. İkisini konuşurken görüyorum. Birkaç dakika oturup ikisinin de içeri girmesini bekliyorum. Bunun gerçekleşmediğini fark ettiğimde, bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Emniyet kemerimi çıkardım ve dışarı çıktım.

"Planlar değişti," diyor Cole, yüzünde bir sırıtışla. Etrafta dolaştığımda nedenini kendim görüyorum.

Sürücü tarafındaki iki lastik de tamamen patlak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

"Yedeğin yok mu?" Matt sorar. "Elbette var," diyor Cole. "Bir tane."

Başımı salladım. "Buna inanamıyorum."

Cole kendini beğenmiş bir bakışla bana döndü. "Neye inanamıyorum?"

Başımı tekrar sallıyorum. "Ayrılmak üzereydik ve birden lastikler patladı."

Cole bu kez başını sallar. "Düz değil. Kendin bak." Ona en yakın lastiği işaret ediyor.

Matt bakmak için eğildi. "Kesilmiş."

"İkisi de," diyor Cole, benimle göz temasını sürdürerek, boncuk gözleri sözlerine nasıl tepki verdiğimi görüyor.

Başka tarafa bakıyorum. "Bu nasıl olabilir?" Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve tekrar ona bakıyorum.

Cole homurdanıyor. "Yine başlama benimle. Bu hafta sonu beni her şey olmakla suçladın ve şimdi de bana bir şey yapmışım gibi bakıyorsun. Kes şunu!"

Matt durumu sakinleştirmeye çalışarak, "Herkes derin bir nefes alsın," dedi. "Bunu bir düşünelim."

Cole, "Birkaç saat ya da daha fazla yürüyüş yapmak istemiyorsanız, şu anda hepimiz biraz sıkışmış durumdayız," diyor.

Matt ona döner. "Bu konuda bir şeyler yapabilmeliyiz, değil mi?"

Cole ona gülümser. "Çocuklar, bir çekici çağıracağım. Kasabada bir adam var. Buralarda sadece bir tane çekici var ama kaç kişinin ihtiyacı olacak ki? Gelip lastiklerimi tamir edecek ya da yenilerini alacak ve yola çıkacağız."

Matt başını sallar. "Tamam. Teşekkürler." Bana bakıyor ve derin bir nefes alıyor. Tam bir panik atak geçirmenin eşiğinde olduğumu fark ettiğinden eminim. "Sorun yok Sidney," diyor. "Bunu halledeceğiz ve yakında gideceğiz." Değişiklik olsun diye Matt'in gözlerindeki korkuyu fark ediyorum. Olanlar karşısında solgun görünüyor.

Cole, "En fazla birkaç saat," der. Matt'e döner. "Yanında kredi kartı ya da nakit var mı?"

Matt şaşkınlıkla tek bir kahkaha atar. "Benim ödememi mi istiyorsun?"

Cole cevap olarak başını sallar. "Kaç tane kesik lastiğim olduğumu biliyor musun?"

Siz ikiniz bizimle kalmadan önce?" Beni işaret ediyor. "Bu senin küçük sapığın, değil mi? Bu çok açık. Bu senin yüzünden oldu."

"Beni işaret etme!" Bağırıyorum.

"Sakin ol!" Cole diyor ki.

Matt ellerini tekrar havaya kaldırarak hepimize iyi geçinmemiz için yalvarıyor. "ocuklar, hadi."

"Sen gel!" Cole bağırıyor. "Rahatlaması gereken kişi senin psikopat nişanlın."

Matt ellerini indirip Cole'a dikkatle bakarak, "Onunla böyle konuşma," der.

"Ne dedin sen?"

"Cole!" Tess n kapıdan ateş ediyor. "Sadece dur."

Cole önce bana, sonra Matt'e baktı. "Buna değmez." Eve doğru yürümeye başladı. "ekici yakında yola çıkacak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

Matt ve ben bavullarımızı alıp yukarı çıktık. Yatak odasına girdiğimizde kapıyı kapattı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor.

Sessizce odaya bakıyorum. "Bilmen gereken daha çok şey var." Nişanlıma bu hafta sonu olan biten her şeyi anlatma vakti geldi.

Matt parmağını dudaklarına götürür. "Burada olmaz," dedi kısık bir sesle. "Dışarıda."

"Dışarıda mı?" Tekrar ediyorum. "IWriteAlone'a ne dersin? Lastikler. Ya şimdi oradalarsa?"

Matt parmağını tekrar dudaklarına götürür. "Sadece beni takip et. Her şey yolunda."

Aynı fikirdeyim ve biz merdivenlerden inerken Cole ve Tess de birbirlerine fısıldıyorlar. Bizi gördüklerinde durdular.

Matt, "Yürüyüşe çıkacağız," der. Cole başını sallar. "İyi eğlenceler."

Matt elimi tutuyor ve beni ön kapıdan çıkarıyor. Biz çıkarken Cole'un bana ters ters baktığını fark ediyorum. Açık mavi gözleri benimkilere kilitleniyor.

Bir patikaya çıkana ve göl evi neredeyse gözden kaybolana kadar konuşmak için bekliyoruz. Yürürken, Matt ve benim dışımda herhangi bir yaşam izi var mı diye ormanı hızla tarıyorum.

"Üzgünüm," diyor. "Korktuğunu biliyorum ama o evde konuşmak istemiyorum. Sanki bizi duyabilirlermiş gibi geliyor."

"Ne yapacağız?" Matt,

"Bilmiyorum," dedi.

"Sence bir çekici ne kadar sürer?"

Matt bana bir bakış attı. "Çekici falan olmayacak Sidney. Bu o. Lastikleri o kesmiş."

"Cole? Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Şimdi de Cole'un IWriteAlone olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

Matt elimi tutarken en az benim kadar korkmuş görünüyor. Genelde beni sakinleştirmesi gereken Matt olurdu. Şimdi hayalet görmüş gibi görünen o.

"Bilmiyorum," diyor. "Burada neler olduğunu bilmiyorum ama bize her şeyi anlatmıyor. Bir sorun var."

Anlamlandırmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Otel odamızı dağıtan Cole olmalı," diyorum. "Tess göl evindeydi. Yine de anlamıyorum. Bütün bunlar onlarla kalmamızı sağlamak için miydi? Neden?"

Matt başını eğiyor. "Tek bildiğim gitmemiz gerektiği ve bize yardım etmeleri için Cole ya da Tess'e güvenemeyeceğimiz." Başını kaldırıp bana baktı. "Bana söyleyecek daha çok şeyin olduğunu söylemiştin."

Dudaklarımı büzüyorum. "Bunun ne kadar yardımcı olacağından emin değilim ama dün gece bilgisayarı kullanırken Cole beni ofiste köşeye sıkıştırdı. Tedirgin gibi görünüyordu."

Matt, "Adam tam bir deli," diyor.

"Sonra Tess ofise geldi ve Cole ile yatak odalarına gitmek isteyip istemediğimi sordu."

Matt'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne yaptı?"

Onu sakinleştirmek için ellerimi üzerine koydum. "Yine de yatak odamıza gittim. Tess çok özür dileyip durdu ve ona soranın Cole olduğunu söyledi. Ona inanıyorum."

"Dün gece seninle yatmak mı istedi?" Matt her şeyi anlamaya çalışarak, "Dün gece seninle yatmak istedi," der.

"Uyandığımda sana söylemek istedim. Buradan ayrılmak istedim. E-postalarımı kontrol ettim ve IWriteAlone'dan gelen e-postayı buldum. Marketin görüntüsünü gördüğümde korktum. IWriteAlone yine nerede olduğumuzu biliyor." Ormanda etrafıma bakındım. "Seni bulmaya çalıştım ama gitmiştin. En kötüsünü düşündüm. Çılgın gerilim beynim her zaman en kötü duruma atlar. senaryo."

Matt başını sallar. "Ben de aynı şeyi düşünmeye başlıyorum." Başımı sallıyorum. "Hadi gidelim."

"Nerede?" Matt etrafına bakınarak, "Nereye?" dedi. "Nereye gittiğimizi bilmiyoruz."

"Göl evine giden çakıllı yolu takip edin," diyorum. "Biz değil miydik Buraya gelmek için yoldan sağa mı döneceğiz? Yola vardığımızda sola dönüp o küçük kasabaya varana kadar yürüyeceğiz. Oraya varmak çok uzun sürmez. A birkaç saat."

"İnternetleri var," diyor Matt. "İnternette Uber çağırılmaz mısın?"

"Hiçbir fikrim yok Matt," diyorum. "Hadi gidelim."

Dizimi göstererek, "Her tarafın mahvolmuş," diyor. "Bu sabahki yürüyüş beni de yıprattı. Ya kaybolursak? Ya burada karanlıkta mahsur kalırsak?"

"Artık gitmeliyiz," diyorum ona.

Başını sallar. "Bilgisayara gir. Bir bahane uydur. Belki de aracımız gelmeden önce biraz daha yazacağını söylersin. Uber geldiğinde

buraya gelir, biz de çabalarız. Cole ne yapacak? Onların da mı lastiklerini kesecek?" "Cole'un lastikleri neden kestiğini düşünüyorsun? Ya haklıysa ve sapık burada mı?" Ben soruyorum.

Matt başını sallar. "Buna içgüdü de, ne dersin de. Benimki buradan mümkün olduğunca çabuk ve güvenli bir şekilde ayrılmam için bana bağırıyor."

Masayı düşünüyorum. "Ofisteki çekmecelerden birinde bir silah var."

"Ne?" Matt şaşırmış bir halde.

"Geçen gün bir not defteri ararken buldum. Cole'un olduğunu sanmıyorum. Tess'in babasının silahı olmalı. Burası onun ofisi."

Matt başını sallar. "Dolu mu?"

"Ben dokunmadım Matt," diyorum. "Sadece buldum."

Boğazını temizliyor. "Tamam. Döndüğümüzde bilgisayarını kullan. Bize taksi, Uber ya da başka bir şey çağır. İnternette ne bulabilirsen. Silahı al ve bana ver."

"Giderken yanımızda götürmek ister misin?" Ben soruyorum.

Matt, "Sadece bir güvenlik önlemi," dedi. "Belki de fazla düşünüyordumdur ve bütün bunlar sadece bir yanlış anlaşılma. Eğer değilse ve Cole gerçekten gitmemizi istemiyorsa, kendimizi koruyacak bir Çeyimiz olur. Bir şeylerin peşinde olduğuna dair güçlü hislerim var. Onu kullanmayacağım. Sadece beni zorlarsa... Gidelim."

Eve dönerken Cole ve Tess görüş alanımıza giriyor. Ne konuştuklarını duymadan, hararetle olduğunu söyleyebilirim. Tess yüzünü kapatıyor. Cole ellerini onun önünde sallıyor, konuşurken hareketleniyor.

"Şimdi ne yapıyorlar?" Matt soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "Ya Tess de bizimle gelseydi?"

BÖLÜM 34

Cole ağaçların arasında yürüdüğümüzü fark ediyor ve avlu kapısından geri dönüyor. Tess bize doğru bakıyor. Başını eğiyor ve Cole'u içeri kadar takip ediyor. "Planı unutma," diyor Matt. Merdivenlerden çıkarken başımı salladım. Ne zaman Veranda kapısından içeri girdiğimizde Cole buzdolabından bir bira daha alıyor.

Bugün kaç tane içti? Saat sabahın 10'unu bile geçmedi ve çoktan sarhoş olmuş olabilir. Araba çalışır durumda olsa bile bizi sürebilir miydi? Uzun bir içki içtikten sonra geçiriyor. Cevap çok açık.

Tess yemek masasında tek başına sessizce oturuyor ve bana ya da Matt'e bakmamak için elinden geleni yapıyor.

Biz yaklaşırken ikisinin ne konuştuğunu merak ediyorum. Cole'un ne kadar sinirli ve sarhoş olduğunu görünce, bugünün daha ne kadar kötüye gideceğinden endişeleniyorum.

Matt çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı ama ben durup Cole'la yüzleştim. "Çekme işi ne kadar sürecek?" diye soruyorum. Cevabının saçma olacağını biliyorum ama sadece ne diyeceğini görmek istiyorum. Matt bana onaylamayan bir bakış atıyor. Konuştuğumuz şey bu değildi.

Gösterişsiz ol. Bir araç çağır. Daha fazla kışkırtmadan buradan git.

Cole iç geçirir. "Bir yanıt bekliyorum."

"Sesli mesaj mı bıraktın?" diye soruyorum.

Gülümsüyor. "Hayır, bir e-posta."

"Çekiciye e-posta mı gönderdin?" Matt de en az benim kadar şaşkındı.

"Başka nasıl olacak?" diyor. "Burada sihirli bir şekilde cep telefonu çekmiyor. Hiçbirimizin yok."

"Sabit hattınız yok mu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Cole gülüyor. "Hayır, gülmüyoruz." Matt'le ben birbirimize bakarken yüzümüzdeki ifadeyi izliyor. "Çocuklar, ıssız bir yerde yaşıyoruz ve burası benim evim değil. Bence de burada internet var ama kablolu telefon yok, ama ne yapacaksınız? Burası benim evim değil." Gülüyor ve birasından bir yudum daha alıyor.

"Şey," diye konuşuyor Tess, "Babamın bir telefonu var. Nerede olduğundan emin değilim. Bazı tadilatlar yaptıklarını biliyorum."

"Kapa çeneni!" Cole bağırır. Tess omzunu kaldırır ve kendi içine saklanmaya çalışır. "Tess, bu insanlarla konuşma. Sana söyledim; ben hallederim."

Uzaklara ve pencereden dışarı bakıyor.

Matt'e bakıyorum ve işlerin yeniden kızışacağından endişeleniyorum, ama o bana doğru yürüyor ve kolunu omzuma doluyor. Ne düşündüğünü şimdiden anlayabiliyorum.

Plana sadık kalın.

"Tess," diyorum ona. Başını pencereden yana çeviriyor. "Bilgisayarını biraz kullanmamın sakıncası var mı? Çekiciyi beklerken hikâyemin bir kısmını daha yazabilirim diye düşündüm." Cole'a bakıyorum ve hemen Tess'e dönüyorum.

Tess bana ince bir gülümseme veriyor. "Tabii ki."

Cole buzdolabına yaslanarak, "Bana sormadın," diyor.

"Burası onun evi," diyorum meydan okurcasına. Tess'in gözleri büyüyor ve Cole'a bakıyor. Matt olduğu yerde donup kalmış gibi görünüyor.

Cole bana sırtlıyor. "Çekme işlemi biraz uzun sürebilir," diyor. "Bütün gün ve gece yazabilirsin. Belki hikâyeni daha sonra da paylaşabilirsin.

Tess buna bayılırdı." Birdenbire sanki tüm tavrı değişir ve yumuşar.

Yukarı çıkarken ikisine de gülümsüyorum, Matt de arkamdan geliyor.

BÖLÜM 35

Ofise girer girmez kapıyı arkamdan kilitliyorum. Emin değilim. bir yol bulmamın ne kadar süreceğini bilmiyorum ama Cole ya da Tess'in devreye girmesini istemiyorum.

Bilgisayara girdiğimde, neler olduğunu düşünmeden edemiyorum. Cole lastikleri kesti mi? Eğer öyleyse, neden? Eğer gerçekten bir şeyler planlıyorsa, neden bilgisayarını kullanmama izin verdi? Ya da Tess olabilir mi? Benim bilmediğim bir şey mi saklıyor?

Cole ve Tess birlikte mi çalışıyor? Ya IWriteAlone bir değil de iki kişiyse?

Cole, yazar olduğumu hiç bilmediğini söyledi. Bir yığın kitabım vardı. Odasında kitaplar vardı. Onları konferanstan aldığını söyledi ama Belki de bu bir yalandı. Cole onunla geçirdiğim kısa süre içinde çok fazla yalan söyledi.

Fırsatımız varken gitmeliydik. Matt erzaksız ya da plansız yürüyüş fikrinden hoşlanmadı. Çantalarımız umurumda değil. Eğer gerçekten tehlikedeyseniz, hemen gitmeliyiz. Birkaç şişe su ve biraz yiyecek alıp yola çıkmalıyız.

Cole daha önce yürüyüşe çıkmak istememizi umursamamıştı. Belki tekrar gidersek aynı şeyi hisseder, sadece bu sefer malzemelerle.

Ben de Matt'i düşünüyorum. Kesik lastikleri gördükten sonra nihayet kendine geldi ve endişelenmeye başladı. Neden bu kadar uzun sürdü? Takipçinin hayatımıza geri döndüğünü ve yakınlarda olduğunu biliyorduk. E-postadaki market fotoğrafı bunu kanıtlıyordu. Şimdi lastikler kesildiğine göre, üzgün olmak mantıklı.

Cole kesinlikle öyleydi. Takipçinin verdiği zarar için para talep etti.

Hiçbir şey mantıklı değil. En azından benim hala bu göl evinde olmam. Matt'in bir planı vardı ve tabii ki dinledim.

Sadece gitmeliydik. Gitmeliydik. Neden içeri gelmeyi kabul ettim ki?

Takipçiyi düşünüyorum. IWriteAlone. Ya her şeyi yanlış anladıysam? Ya bunu bana yapan gerçekten bir yabancıysa? Otel lobisindeki kadın ya da çıkış yaptıktan sonra nerede kaldığımı öğrenen bir yabancı?

Neyse ki bilgisayarın masaüstü nihayet yükleniyor. Bir tarayıcı açıyorum. Bizi götürecek bir araç bulmam lazım. Eğer bulamazsam, buradan gidiyoruz.

Hemen. Matt'in daha önce hiç gitmediğimiz bir yerde yürüyüş yapma fikrinden ne kadar nefret ettiği umurumda değil. Çok geç olmadan gitmeliyiz.

Öte yandan, eğer sapık bir yabancıysa ve bizi izliyorsa, bizi takip edecektir. Ve daha da kötüsü, bir silahları var. Lastikler Kalın lastiği kesecek kadar keskin bir şey. Ya gidersek ve sapık bizi takip ederse?

Kendime silahlı olacağımızı hatırlatıyorum. Masanın çekmecesini açıyorum ve silahın hâlâ orada olduğunu onaylıyorum. Çekmeceyi kapatıyorum ve plana devam ediyorum.

Uber'in sitesinin adresini yazmaya başlıyorum. Nasıl kullanacağımdan emin olmasam da, internetten bir araç ayarlamamanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyorum. Telefonda kullandığınız bir uygulama değil mi? Ne Matt ne de ben daha önce hiç kullanmadık.

Parmaklarım titremeye başladı. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama korktuğumu biliyorum. Ne kadar nefes egzersizi yaparsam yapayım, kontrol etmeye çalışsam bile vücudum tepki verecek.

Ya sapık şu anda beni izliyorsa? Ofis penceresi sonuna kadar açıktı. Dürbünü olan biri rahatlıkla odanın içine bakabilirdi... bana. Ayağa kalkıp perdeleri kapattım ve tekrar oturdum.

Artık kendime engel olamıyorum. Bilmem gerekiyor. IWriteAlone uzun süre sessiz kalacak biri değil. Daha fazla e-posta göndermiş olmalılar. Gönderip göndermediklerini bilmem gerek. Ne planladıklarını bilmem gerek.

E-posta hesabıma giriş yapıyorum ve sabırla ekranın yüklenmesini bekliyorum.

Geldiğinde, nefesimi bırakıyorum.

Hiçbir şey yok. Yeni e-posta yok. Sadece geçen gün gelen. Bu konuda mutlu olmam gerektiğini biliyorum ama daha çok gerginim.

Ya IWriteAlone burada, göl evinde olduğu için bana daha fazla e-posta gönderemezse? Burada wi-fi yok. Sapiğın da yok. E-posta göndermenin tek yolu bu bilgisayar.

Her düşüncede kalbimin daha hızlı attığını hissedebiliyorum. Sakinliğimi kaybedemem. Kendimi kaybetmemeliyim. Artık bir silahım var. Eğer bir şey olursa, Matt ve ben güvende olacağız.

Artık e-postalarımı bakmak yok. Matt haklı. Ne kadar çok yaparsam, o kadar çok endişeleniyorum. Oturumu kapatmak için profilime tıklıyorum. Bunu yaptığımda diğer kullanıcıların e-postalarını gösteren bir açılır menü beliriyor. Cole'un bir tane var: Colemurphy123. Ama benim dikkatimi

eken Cole'un kinin üstündeki e-posta.
IWriteAlone2009.

Sapık bu evin dışında değil. Geçen hafta sonu onlarla yaşıyordum. Tess mi?

Cole'un burada bir e-postası var ama Tess'in yok. Cole'un yarattığı ikinci bir profil de olabilir. Silahın olduğu çekmeceye bakıyorum. Bir yanım onu alıp aşağı koşturmak ve cevaplar istemek istiyor.

Matt'i düşünüyorum. Eğer bir araç ayarlamamın bir yolu varsa, buna ihtiyacımız var.

Araç gelene ve biz gidene kadar Matt silahı tutabilir. Kasabaya vardığımızda polisi ararız.

Buna inanamıyorum. Cole. Tess. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Cole'dan gelen göl evine gelme davetinin biraz fazla olduğunu düşündüm. Gençken çok yakın değildik. Bir aydan az çıktık. Sadece birkaç ay benim öğretmenimdi.

Evine gelmemi istedi. Uzak bir yer. Kaçmamın imkanı yok. Cole ve Tess ne planlıyor?

Cole beni korkutup gitmek istemem için otel odamızı mahvetmiş olmalı.

Elime bakıyorum ve artık titremediğini görünce şaşırıyorum. Korkmak için çok kızgıyım. Sapık yüzünden tüm hayatım mahvoldu. Şimdi kim olabileceğini biliyorum. Cole ya da Tess. Ya da ikisi birden. Yine silahı düşünüyorum. IWriteAlone'un beni korkuttuğu gibi ben de onları korkutmalıyım.

Takipçinin profiline tıklıyorum. Tabii ki hesaplarına girmeme izin vermiyor. Bir şifre gerekiyor. Rastgele birkaç tane deneyeceğim. Tess1234. Lakehouse456!

Hiçbir şey çalışmıyor. Hesap kendini kilitleyene kadar kaç deneme yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Matt'in sesini duyar gibiyim, plana sadık kalmamı istiyor. Bir araç bul. Silahı al. Burayı terk et.

Yine de kendimi durduramıyorum. Geçtiğimiz yıl IWriteAlone hayatımı tamamen kontrol altına aldı. Onlar yüzünden hayatım alt üst oldu. Şimdi, onlar bu evde ve benim silahım var.

Matt'i tekrar düşündüm. Lastikleri patladıktan sonra çok değişmişti. Ormanda yürüyüş yapmak konusunda pek endişeli görünmüyordu. IWriteAlone orada olabilir.

Dudaklarımı büzüyorum ve yavaşça başka bir şifre yazıyorum. Enter tuşuna bastığımda, yanılıyor olmak için dua ediyorum.

Ben değilim.

Hesap açılıyor ve artık IWriteAlone2009 e-posta hesabına erişimim var. Takipçimin bana gönderdiği e-postaların geçmişini gördüğümde gözlerim sulanmaya başlıyor. Hepsi, bu sabahki de dahil.

Çekmeceye bakıyorum ve silahı almayı düşünüyorum. Bunu yaparsam, gerçeği bildiğim için silahı onun üzerinde kullanmaktan korkuyorum.

Masadan kalkıp hışımınla koridoru geçerek misafir odasına giriyorum. Matt yatakta oturuyordu. Odaya girdiğimde bana gülümsüyor.

"Arabaya binmenin bir yolunu buldun mu?" diye soruyor.

Ona cevap vermiyorum. Kelimeleri bulmaya çalışıyorum. Ağlayacak mıyım yoksa çılgılık mı atacağımdan emin değilim. Onun yerine öfkeyle yetiniyorum.

"O sendin!" Bağırıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

"Buna inanamıyorum! Çılgılık atıyorum. "Sen!"

Matt yataktan kalktı, kollarını kaldırdı. "Ne diyorsun, aşkım?"

"Beni *sevmiyor* musun! Sen sapıksın!"

"Ne?" diyor, bana en iyi şaşkın yüz ifadesini takınarak. Bu adama bir Oscar verin. Son bir yıldır benimle bir keman gibi oynadı ve benim bundan hiç haberim yoktu.

"IWriteAlone'un profili bilgisayardaydı," dedim. "Onu bulduğumda, oturma açmaya çalıştım. Tahmin et hangi şifreyi kullandım? Her şey için hep aynı şifreyi kullanıyorsun Matt, sapık profillerin için bile."

Matt ellerini indirir ve yüzü düşer. "Açıklayabilirim. I-"

"Açıkla?" Bağırıyorum. "Beni mahvettin! Bir sapık gibi davranarak beni ölümüne korkuttun. Birinin beni takip ettiğine inandırdın. Beni yakalamak için. E-postalarınla beni taciz ettin, hayatım için endişelenmeme neden oldun. Ama lütfen, açıkla. Neden?"

Matt başını öne eğdi. "Böyle olmasını hiç istemedim." "Ne olmasını istiyordun Matt?"

Bana bakıyor ve tek görebildiği şeyin gözlerimdeki öfke olduğundan eminim. "Kariyerin bizi öldürüyordu. Neden göremedin? Yazılarını üstümde. Düğünü geri ittin. Artık umurunda değildi! Sana IWriteAlone olarak e-posta göndermeye başlayınca Bir şekilde ne yaptığınızı. Neye sahip olduğumuzu fark etmeni sağladı. Sonunda yazmayı bıraktın ve yeniden daha iyi olduk."

Alay ediyorum. "Yine mi daha iyisin? Evden zar zor çıkabildim."

Cole'un uzaktan gelen sesi alt kattaki koridorda yankılanıyor. "Yukarıda iyi misiniz?"

"Hayır, değiliz Cole!" Nişanlıma bakarken bağırıyorum. "Geçtiğimiz yıl benim için cehennem gibiydi. Bunu bana nasıl yapabildin? Seni terk edeceğimden korktuğun için mi?"

"Sen durduktan sonra daha iyi olduk."

"Daha iyi mi?" Şaşırarak söyledim. "İş yerindeki kızla öpüşmüşsün."

Matt başını tekrar eğdi. "O gece sana anlattım. Bunu senden bir sır olarak saklayamazdım."

"Ama takipçim olarak hayatımı mahvedenin sen olduğunu söylememekte hiç zorlanmadın? Madem her şeyi benim için yaptın, neden aldattın?"

"Her Őeye űzűlűyordum. Olanlardan sonra sen farklıydın. Yayıncının űnerdiđi danıřmanlık hizmetini alman için seni teřvik etmeye çalıřtım ama sen reddettin."

Tek bir *ha* sesi çıkardım. "Yani bana yařattıđın travma yűzűnden sinir krizi geçirmeme cevabın bařka biriyle űpűřmek mi oldu?"

Matt beni gűrmezden geliyor. "Seni seviyorum Sidney. Sadece seninle evlenmek istedim. Ŭnlű bir yazar olman umurumda deđil. Bunların hiçbiri benim için űnemli deđil. Birlikte ve mutlu olmamızı istiyorum. Yazmak seni periřan ediyordu. Uzun geceler. Yayıncıyla olan tűm o yeniden yazmalar. Turlar için yaptıkları tűm talepler. Bařka birine dűnűřűyordun."

Bařımı sallıyorum. "Yani beni yapabileceđin bir Őeye dűnűřtűrmeye çalıřtın.

Kontrol." Diřlerimi gıcırdatıyorum ve yumruđumu sıkıyorum. "Sana inanamıyorum. Beni kontrol etmek için IWriteAlone'u kullandın." Kelimeleri sűylerken kafama dank ediyor. "Ve beni tekrar kontrol etmek istedin. Tekrar yazmaya bařladıđımı gűrdűđűnde, aniden IWriteAlone bařka bir e-posta gűnderdi."

Matt bana bakmamak için elinden geleni yaparak odaya gűz gezdiriyor. "Bunun kontrolden çıkmasını istememiřtim."

"IWriteAlone'un beni ne kadar mahvettiđini umursamadın. Yaptıđın Őey yűzűnden neredeyse sevdiđim bir Őeyden vazgeiyordum. Takipçi fikrinden kontrolsűzce titrerdim. Senin yűzűnden bir insan olarak iřlevimi zar zor yerine getirebiliyordum. Neredeyse akıl sađlıđımı kaybediyordum ve bunların hepsi senin yűzűnden oldu. űnkű beni kontrol etmek istedin."

Matt bana doğru uzanarak, "Sadece beni sevmeni istedim," dedi.

Derin bir nefes alıyorum ve nişanlıma bakıyorum. Gűzleri sulanmıştı. Kolları bana uzanıyor. Normalde onun kucaklamasını hissetmekten daha çok istediğim bir Őey yoktur. Sıcaklığını içime çekmek. Sevgisini hissetmek.

Hepsi bir yalandı.

Bir adım űne çıkıyorum ve yűzűnű dűndűrecek kadar sert bir tokat atıyorum. Yanađını kapatıyor ve řok olmuř bir řekilde bana bakıyor. Yűzűđű parmađımdan çıkarıp ayaklarının dibine fırlatıyorum.

"İşimiz bitti."

BÖLÜM 37

"Burada neler oluyor?" Döndüm ve Cole'un kapıda durduğunu gördüm.

"Herkesle işim bitti." Cole'a doğru yürüyorum ama kımıldamıyor. "Getir Yolumdan çekil," diyorum soğuk bir şekilde.

Bu sefer dinliyor. Geri adım atıyor ve ben odadan çıkıp koridora doğru yürüyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Cole soruyor.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyorum merdivenlerden inerken.

Mutfakta Tess'in yanından geçiyorum. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

Derin bir nefes alıyorum. "Hayır, değil." Gözlerimin yaşardığını hissedebiliyorum. "Bir şişe şarap alsam sorun olur mu?" Tess şok olmuş bir şekilde bana bakıyor. Cevap vermiyor. Yüzümdeki öfke ve gözyaşı ifadesinin herkesi vazgeçirmeye yeteceğinden eminim.

Onun yanından geçip merdivenlerden aşağı iniyorum. Bitmemiş bodruma baktığımda hafif bir toz kokusu çarpıyor burnuma. Kutu yığınları şarap mahzenine giden bir yol oluşturuyor.

Kutulardan birinin yanından geçerken içinde kablosuz bir telefon olduğunu fark ediyorum. Gülümsedim. Tabii ki telefon alt kattaydı.

Artık bunun bir önemi yok. Ahşap kapıları itiyorum. şarap mahzeni. Oda, şişelerle dolu maun raflarla loş bir şekilde aydınlatılmıştır.

Tess ailesinin bazı tadilatlar yaptığını söyledi ve ben de ne demek istediğini merak ettim. Ev ne kadar güzel olsa da, göl kenarında lüks bir yeri olsa da, evin içindeki her şey biraz eskimişti: ahşap panelli duvarlar üst kattaki yatak odalarında ve duvar kağıdı kaplı mutfakta.

Yeni kurulan şarap mahzenine bakınca, ailesinin tadilata nereden başladığını görebiliyorum.

Kilerin kapısını açtığımda, pis bir koku çarpıyor yüzüme. Dayanılmaz bir koku. Gitmek istiyorum ama onun yerine bir şişe şarap arıyorum. İçecek bir şey almadan gitmeyeceğim.

Kilerin kapısı tekrar açıldı. Döndüm ve Matt'i gördüm. Yüzü solgun. İçeri adımını atar atmaz yüzünü kapattı.

"Kokuyor," diyor. Bana bakıyor. "Özür dilerim. Bunun yeterli olmadığını biliyorum.

Bana güvenmediğini biliyorum."

"Sana asla güvenmeyeceğim... bir daha asla."

Sözlerimi anlıyor. "Anlıyorum. Kasabaya döndüğümüzde bu konu hakkında daha fazla konuşmak istiyorum."

Alay ettim. "Konuşacak bir şey yok Matt. Her şey bitti." "Araba çağırdın mı?"

"Buyurun," diyorum ve bazı şişeleri inceliyorum. Üzerinde bir sürü toz olan bir tane buluyorum. Raftan çıkardım ve etiketine baktım. Bu eski, süslü görünüyor ve bu bir Cabernet Sauvignon. Mükemmel. "Bodrumdaki kutulardan birinde bir telefon var. Kendin ara."

"Peki ya silah?"

Tabii ki, şarap çevirip çıkarabileceğim bir şarap değil. Bir yanım onu kiler rafına vurup açmak ve tadına bakmak istiyor. Açabileceğim bir tane bulabileceğimi umarak diğer şişelere bakıyorum. Tess'in mutfağında açacak aramak istemiyorum.

"Silahı ben almadım Matt, ama nerede olduğunu biliyorsun." Matt bana doğru bir adım attı. "Buradan gitmemiz gerek."

"Ne yaptığın umurumda değil," diyorum. Raftan bir şişe çıkarıyorum ve rahatlıyorum, açabileceğim bir şişe. Hemen kapağını kapatıp bir yudum alıyorum.

Matt, "Burada yanlış giden bir şeyler var," dedi.

"Pek çok şey yanlış," diyorum. Ona dönüyorum. "Şimdi anlıyorum. IWriteAlone'un bizi ormanda bulmasından korkmamana şaşmamalı. Lastikleri kesmen biraz fazla olmuş." Şişeden bir yudum daha alıyorum ve bitirdiğimde suratımı ekşitiyorum.

"Lastikleri ben kesmedim."

Ona döndüm. "Sana nasıl inanabilirim ki? Hâlâ beni manipüle etmeye çalışıyorsun. Beni kontrol etmeye. Beni biraz daha korkutmaya. Korkmaktan bıktım. Seninle olmaktan bıktım."

Matt'in yüzü daha da solgun görünüyor. Ağzı açık kaldı. Gözlerimi öfkeyle doldurarak ona bakıyorum ve neden arkasına bile bakmadığını anlayamıyorum. Arkamdan bakmaya devam ederken gözleri daha da büyüyor.

Dönüyorum ve dikkatini neyin çektiğini anlıyorum.

Bir şişe şarap kaptığım boş yuvadan rafın dışına uzanan bir el.

BÖLÜM 38

Daha yakından bakıyorum. El soluk ama elin üst kısmındaki deri tırnakları karanlık. Kol, arka duvarla şarap rafı arasındaki bir alana açılıyor. Rafin arasından baktığımda bir yüz görüyorum. İnce bıyıklı, iri yarı bir adam. Onu fotoğraflardan hemen tanıyorum.

"Bu Tess'in babası," diyorum. Daha yakından bakıyorum, şişelerin ve odunların arasından ikinci bir ceset görüyorum. "Bu onun annesi de."

Matt'e dönüp bakıyorum. Hâlâ gözleri faltaşı gibi açılmış ama konuşmayı başarıyor. "Ne yapacağız?"

Nefes veriyorum. "Silah. Aynen dediğin gibi. Onu alırsız. Buradaki kutulardan birinde bir telefon var. Silahı aldıktan sonra 911'i arayacağız."

"Ya zaten silahları varsa?" Matt öyle diyor.

Başımı eğdim. "Ben yukarıdayken hâlâ çekmecedeydi." Zemin kattan ayak sesleri gelirken ikimiz de tavana bakıyoruz.

"Hızlı hareket etmeliyiz," diyorum. "Sen Cole'la ilgilen. Tess yaklaşırsa onu ben idare ederim."

"Cole'la ilgilenmek mi?"

Şarap şişelerinden birini ona uzatıyorum ve bir tanesini de kendim sıkıca kavıyorum. "Gerekirse onu meşgul et. Ofise gitmek için yeterli zamana ihtiyacım var."

Matt bana bakıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Bu insanların nesi var böyle?" Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim Sidney. Her şey için... Seni seviyorum."

Midemin döndüğünü hissediyorum. Korkudan mı yoksa Matt'in bana ihanetinden mi emin değilim. Hepsini bunaltıcı. Kitaplarımdaki karakterleri düşünüyorum. Bunu yaparken aklımızı başımızda tutmalıyız. Matt zaten kendini kaybetmenin eşiğinde.

"Buradan çıktıktan sonra konuşuruz," diyorum. Şarap mahzeninin kapısını açıyorum ve Matt isteksizce arkamdan geliyor.

Bunu yaparken bir kutuyu işaret ediyorum. "İşte telefon." Matt başını sallıyor.

Merdivenlere yaklaştığımızda, elinin o kadar titrediğini fark ettim ki Şarap şişesi neredeyse gevşek tutuşundan düşüyordu. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Gözlerimiz buluştu. Ben derin bir nefes alıyorum, o da aynısını yapıyor.

Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Ona iyi olacağımızı söylemek istiyorum. Buradan gitmenin bir yolunu bulacağız. Bu ifadelerin ikisinin de doğru olduğundan emin değilim.

Merdivenlerden yukarı ilk adımı atıyorum ve Cole kapıda beliriyor. Bize bakıyor ve sırtıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

Benden daha da korkmuş görünen Matt'e dönüp bakıyorum.

"İki şişe," diye gülüyor Cole. "Bir çift alkolik. Sanırım size şişe servisi için fatura kesmem gerekecek." Merdivenleri çıkarken Cole'un sırtışı genişliyor.

Matt aniden beni kenara itip Cole'a doğru koşmaya başladı. Elini kaldırdı.

Elindeki şişeyi Cole'un omzuna vurur ve kafasını birkaç santimle ıskalar. Şişe kırılır ve Matt'in elini keser. Cole bağırarak etinin açıldığını ve gömleğinden kan aktığını söyler. Matt kendi yarasına aldırmadan elindeki kırık şişeden geriye kalanı kavrar ve onu bıçaklamaya çalışır.

Cole çığlık atar ve Matt'in elini tutar. Cole Matt'i sertçe duvara doğru iter ve neredeyse merdivenlerden aşağı yuvarlanmasına neden olur. Cole Matt'i kolayca uzaklaştırdı. Matt yere düşerken, ben hızla merdivenlerden yukarı koştum. Matt

Hızla ayağa kalkar ve şişeyi Cole'a doğru savurarak Cole'un elinde bir yara açar.

Cole geriye doğru bir adım atıyor, kesiğe bakıyor ve omzuna dokunuyor. "Ne yapıyorsun?" diye bağırıyor. Şişeyi Matt'in parmaklarından çekip alıyor, parmaklarını geriye doğru iterek duyulabilir bir çatırtı duyuyorum.

Nişanlım acı içinde çığlık atarken ağzım açık kaldı. Mutfağa bakıyorum, Tess iki adamı izliyor, yüzü en az benimki kadar şok içinde. Yanında bir dizi mutfak bıçağı duruyordu. Ona doğru bir adım atıyorum ve Tess yüzünü örtmek için kollarını kaldırıyor. Neyse ki onları tutmuyor.

"Üst kata!" Matt bana bağırıyor. "Git!"

Ben yapamadan Cole, Matt'i sertçe yere itti. Matt düşerken bacağı yan masaya çarpıyor. Acı içinde çığlık atıyor. Matt ayağa kalkmaya çalışıyor ama yapamıyor.

Şimdi Cole bana bakıyor. Merdivenleri koşarak çıkıyorum, ama o beni kovalıyor, gömleğimin arkasından tutuyor ve beni kolaylıkla merdivenlerden aşağı çekiyor.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırıyor. "Neyiniz var sizin?" Matt yerde sürünüyor. "Bileğim!"

"Yardıma ihtiyacı var," diyorum. "Lütfen, bırak gidelim. Sadece gitmemize izin verin!"

Cole gülüyor. "Sadece durun. İkiniz de." Kesiklerine bakar. Gülüyor, bir şekilde tüm bunları eğlenceli buluyor.

Cole'a "Bırak gidelim," dedim.

Bana bakıyor ama cevap vermiyor. "Bu iş gerçekten çok ileri gitti," diyor. Yüzü en az benimki kadar paniklemiş olan Tess'e bakıyor.

Matt ayağa kalkmaya çalışıyor ama beceriksizce yere yığılıyor ve haykırıyor. "Bizi öldürme," diyorum.

Cole bana döndü. Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Seni öldürmek mi?" Tess'e bakıyorum. "Ailen. Şarap mahzeninde. Öldüler."

Tess Cole'a bakar. "Ne?"

Cole kaşlarını kaldırdı. Kız arkadaşına ve tekrar bana bakıyor. "Senden bıktım artık."

Tess yüzünü kapatır ve arkasını döner. Tipik Tess. "Tess," diye bağıryorum ona. "Lütfen!"

Cole gömleğimi sıkıca kavırıyor ve beni odanın diğer ucuna çekiyor.

"Onu rahat bırak!" Matt yerden bağıryor.

Bir nefes verdim. "Bir doktora ihtiyacı var."

Tess gülüyor, arkası dönük, hala pencereden dışarı bakıyor. Alçak sesle başlıyor, sonra göbekten gülmeye başlıyor.

"Lütfen," diyorum. Tess'in kahkahası daha da yükseliyor. Cole ona bakıyor, en az benim kadar şaşkın.

Bana dönüyor ve erkek arkadaşına bakıyor. "Cole, sen doktor değil misin? Neden zavallı Matt'e yardım etmiyorsun?"

Cole kaşını kaldırır. "Tess, dur."

"Ah, unutmuşum," diyor başını eğerek. "Bu bir yalandı." Cole ve bana yaklaştı. "Seninle tanıştığımndan beri yalandan başka bir şey söylemedin!" Cole'u işaret ederek ilerlemeye devam ediyor. "Bana verdiğin hiçbir sözü yerine getirmedi!"

"Tess!" Cole bağıırır. "Bununla ben ilgileniyorum. Bu işi hâlâ yürütebiliriz." Cole tekrar bana baktı. "Tess'in ailesinin bodrumda olduğunu mu söyledin?"

Tess aniden arkasından büyük bir mutfak bıçağı çıkarır. Cole'a doğru koşar, onu omzundan yakalar ve bıçağı defalarca sırtına saplar. Cole yere düşene kadar her darbeye bağıırır ve çığlık atar.

"Yalan!" Tess, adamın yerdeki bedenini tekmelerken bağıırır. "Yalanlar! Yalan!"

Yalan!" Vücudu irkilir ve kısa süre sonra tamamen hareket etmeyi bırakır. Tess kırmızı lekeli bıçağıyla saçlarını tarar. Parmaklarından kan damlıyor.

Bana bakıyor. "Beni gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı."

BÖLÜM 40

Tess başını arkaya yaslar ve öfkeyle bağırır. Cole'un cansız bedenini defalarca tekmelemeye başlar. "Bunun eğlenceli bir hafta sonu olması gerekiyordu, Cole! Onu tanıdığını söylemiştin, Cole!" Nefes almak için durur. "Şu haline bak!" Tess, Matt'in yerde kıpırdadığını duyar.

"Kımıldama!" Ayağa kalkar.

Bıçağı havaya kaldırıp ona doğrultuyor. "Ve sen," diyor, şimdi bana doğrultarak, "aptalca bir şey yapma. Cole yalanlarıyla bunu kendi başına açtı.

Ona katılmayın."

Tess, Cole'un cesedinin üzerinden geçiyor. Tess'in sessiz, çekingen bir kadından kötü kalpli bir katile dönüşmesini izlerken donup kalıyorum.

Matt'e bakıyorum, o da aynı ifadeyi takınıyor. Sonra gözleriyle merdivenleri işaret ediyor.

Tess bana dönüyor ve gülümsüyor. "Ne saklıyorsun?" diye soruyor. Derin düşüncelere dalmış gibi kanlı bıçağı çenesine dayıyor ve yüzünde Cole'un kanından bir leke bırakıyor. "Üst katta ne var?"

Aklımı başıma toplayıp dönüyorum, kaçmak üzereyken Tess, "Şimdi onu öldüreceğim!" diye bağırıyor. Durup Matt'e bakıyorum. "Bunu düşünme," diyor.

Hareket etmeyi bıraktım ve başımı eğdim. Ona yalvarıyorum, "Kes şunu, Tess.

Sadece gitmek istiyoruz. Bir doktor bulun. Sadece gitmek istiyoruz, tamam mı?"

Tess etkilenmedi. "Merdivenlerden aşağı gel." Hareket etmeyince, "Şimdi!" diye bağırıyor. Çekingen sesi birden daha da kalınlaştı.

Dediğini yapıyorum. Beni merdivenden uzaklaştırmak için bıçak tehdidini kullanıyor. "Eğer kaçarsan, nişanlını öldürürüm." Bıçağı göğsüme doğru tutuyor. "Sadece kaçma," diye fısıldıyor. "Şimdi, ne saklıyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum. "Biz sadece gitmek istiyoruz."

"Şu anda böyle bir şey olmayacak," diyor soğuk bir şekilde. "Seyahat çantalarınızda mı? Neyiniz var?"

"Bizi yalnız bırakın!" Matt bağırıyor.

Tess onu görmezden gelir. "Onu bulacağım, Sidney."

Gözlerine bakıyorum ve gördüğüm tek şey bana bakan saf deliliğin parlak mavi küreleri. "Hiçbir şey" diyorum. Bırak çantalarımızda olduğunu düşünsün.

Tess birkaç merdiven çıkar. "İkiniz de beni takip

edin." "Bacağım!" Matt bağırır.

"Sürün!" Tess geri bağırır.

Tess bıçağı göğsüme doğrultarak Matt'in ciddi olduğunu anlamasını sağlıyor. O da

istediğini yapıyor ve yavaşça merdivenlere doğru ilerliyor. Bize rehberlik ediyor.

Yatak odamızın kapısının önüne gelene kadar merdivenleri yavaşça çıktık. Kapıyı açtı ve Matt'e işaret etti.

"Yatağa doğru sürün," diyor.

Matt yine dinler. Bir hamle yapma ihtimaline karşı onu dikkatle izliyor. O yanımızdan geçerken, Tess bıçağı göğsümden bir santim uzakta tutuyor. Gözlerinden, bıçağı bana saplamak için iki kez düşünmeyeceğini anlayabiliyorum.

Matt yatağa uzandığında, Tess beni de yatağa oturmaya yönlendiriyor. Matt'in yanına uzanıp ona sıkıca sarılıyorum.

Tess odamıza girerken gülümsüyor. Bıçağı bize doğrultmaya devam ediyor.

bavullarımıza doğru adım atıyor. Her iki çantadaki her şeyi yere boşaltıyor ve hareket etmediğimizden emin olmak için bizi izleyerek ayaklarıyla ayırmaya başlıyor.

Matt kapıya doğru işaret ediyor. Benden ne yapmamı istediğini biliyorum. Kaçmamı. Silahı al. Eğer yaparsam, onu öldürebilir. Ya benden önce bana ulaşırsa? Bu çok riskli.

"Ne saklıyorsun?" Tess söylüyor. Derin derin nefes alıyor. Bıçağı tekrar bana doğrultuyor. "Bir yolunu bulacağım Sidney. Siz ikiniz bir şey."

"Bizimle ne yapacaksın?" Matt diyor ki.

Tess ince bir gülümseme verir. "Her zaman yapmak istediğim şeye devam edeceğiz. Birlikte harika bir hafta sonu geçirin." Bıçağı yanına indiriyor ve koridora çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor. Bir klik sesi duyuyorum.

Kapıyı kilitledi mi?

Hemen yataktan kalkıp yatak odasının kapısını deniyorum ama açılmıyor. Bizi dışarıdan kilitlemiş.

BÖLÜM 41

Saatler gibi gelen bir süre boyunca odanın içinde mahsur kalıyoruz. Arada sırada kapının dışında ayak sesleri duyuyoruz. Matt ve benim sakladığımızı düşündüğü şeyi arıyor.

Tess'in elinde silah ve yüzünde hınzır bir gülümsemeyle kapıyı açmasını bekliyorum. Neyse ki gıcırtilar odamızın önünden geçmeye devam ediyor.

Merdivenlerden inerken gıcırtilar daha da uzaklaşıyor. Yataktan kalkıyorum ve kapıyı çekiştirerek açmaya çalışıyorum. Çabamın sonuçsuz kalacağını biliyorum ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Yakında gece olacak.

Tess geceyi yeni hapishanemizde geçirmemizi mi bekliyor? Bize yemek verecek mi? Su verecek mi?

Bunu bize neden yapıyor ki?

Cole'u gözümüzün önünde öldürdükten sonra, ona yalan söylediğini haykırdı.

Beni daha iyi tanıdığını iddia ettiğini.

Her ne oluyorsa, benim yüzümden burada sıkışıp kaldık.

Matt'e bakıyorum. Yatakta yatarken bacağını yatıştırıyor, en ufak bir dokunuşta yüzünü buruşturuyor.

"Ne kadar kötü?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Kötü. Çocukken basketbol oynarken bileğimi burkmuştum. Bu çok daha kötü. Kırılabilir." Dudaklarını büzüyor ve bacağına bakıyor, sözlerini anlıyor, hiçbir şey yapamayacağını biliyor.

Kapıyı tekrar açmaya çalışıyorum ve kapıya vurmaya başlıyorum.

"Çıkarın bizi!"

Matt, "Bırak gitsin," der. Derin bir nefes alır ve yine yüzünü buruşturur.

Dışarıdan boğuk sesler duyuyorum. Alt kattan kısa homurtular geliyor.

"Ne yapıyor bu?" Kulağımı kapıya dayayarak söylüyorum. Daha fazla homurdanma sesi ve ardından birden fazla gümbürtü duyuyorum. Sesler kesilince kulağımı kapıdan çekip Matt'e bakıyorum.

Küçük pencereden ışık sızıyor. Çok dar ama sanırım içinden sıkmak. Aşağı bakıyorum ve kendime bunu nedenelediğimi hatırlatıyorum. Yere doğru düz bir düşüş. Denersem ikimizin de bacağı kırılır. Tess beni kolayca bulur.

Ayrıca, Matt pencereden geçemez. Belki de denemeye değer.

Matt'e döndüm. "Pencereden geçebilirim, eve gizlice girip silahı alabilirim. Henüz bulamadı. Ne kadar beklersek, bulma şansı o kadar artar."

Matt daha sessiz olmamı işaret ediyor. "Hayır. Çok riskli." "O zaman ne?" Ben de öyle dedim. "Burada kalamayız."

Başını eğiyor. "Çok üzgünüm Sidney. Özür dilerim." Matt artık yıkılmaya başlamıştı. Yüzünü kapatır ve yatakta titrer.

"Matt," diyorum yanına otururken, "şimdi olmaz. Bu durumdan kurtulmak istiyorsak aklımızı başımıza almalıyız."

Bana baktı. "Bunu başaramayacağım." "Dur!"

Evet, başaracaksın."

Başını tekrar eğiyor. "Eğer bir yol bulursan, onu al ve kaç."

"Seni bırakmayacağım," diyorum göğsünü okşayarak. "Buradan çıkacağız." Elini tutuyorum. "Ve sonra sana cidden kızacağım."

Bana ince bir gülümseme veriyor. "Ben seni hak etmiyorum. Sana yaptığım şey, bir partnerin sevdiği birine yapabileceği en kötü şeydi. Haklısın. Seni kontrol ediyordum. Daha da kötüsü. Seni kırıyordum. Kendimi düşünüyordum. İşte bu tek yaptığım. Bunu hak ediyorum... Ben olmasaydım şu anda burada olamazdık."

"Bu senin hatan değil. Bunu Cole yaptı. Tess yaptı. Bunu onlar planladı. Evlerine geldiğimiz andan itibaren gitmemize izin vermeyeceklerdi."

Matt, "Bodrumdaki cesetleri düşünmeden edemiyorum," diyor. "Bizi de oraya koyacak, değil mi?" Cevap vermiyorum. "Çok üzgünüm Sidney."

"Bu işi çözeceğiz. İnancınızı kaybetmeyin. Henüz değil."

Matt inanamayarak başını sallayarak, "Kendi anne babasını öldürdü," der. "Cole'u öldürdü. Sırada bizim olduğumuz çok açık. Buradan ayrılmıyoruz."

"Kesin şunu! Yapabiliriz-"

Kapı çalınca irkildim. Kapı yavaşça açılırken Matt de ben de donup kaldık. Tess bana bakıyor, bıçak hâlâ elinde sıkıca duruyor. Silahın onda olmadığını bildiğim için neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Hâlâ bir şans var. Sadece onu almak için uygun zamanı beklemeliyim.

"Sidney," diyor yumuşak bir sesle. "Konuşmamız gerek." Kanlı bıçakla odadan çıkmam için eliyle işaret etti. Matt'e baktı. "Kızlar konuşuyor. Üzgünüm." Onun sırtışı genişlerken, Matt'in gözleri de büyüyor. Tess gerçekten delirmiş.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

Tess odadan çıkmam için eliyle işaret etti. Matt gözlerini dikmiş bana bakıyor. O da benimle aynı şeyi merak ediyor olmalı. Tess benden ne istiyor olabilir? Geri dönecek miyim? Matt'i bir daha görebilecek miyim?

Yataktan kalkıp koridora doğru yürüyorum. Tess bir eliyle bana doğrulttuğu mutfak bıçağını sıkıca kavlıyor ve yatak odasının kapısını kapatıp kilitliyor.

"Merdivenlerden aşağıya," diyor.

Dediğini yapıyorum. Tess bıçağı sırtıma yakın tutuyor. Düşünüyorum da Cole ve kız arkadaşı ona bunu saplarken yüzündeki şok ifadesi. Şimdi o da benim arkamda, muhtemelen aynısını yapmaya istekli.

Ana kata çıktığımızda gözlerimi kapatıyorum. Cole'un cansız bedeni tekrar görmek istediğim son şey. Matt ve ben buradan kaçamazsak yakında ona katılacağımı fark ettiğimde kalbim hızlanıyor.

Cesedine takılmadığımdan emin olmak için gözlerimi hafifçe açıyorum. Açtığımda, artık yerde değildi. Cesedi gitmişti.

Burnuma taze bir narenciye kokusu çarpıyor. Duvara dayalı bir paspas ve kova. İçindeki su kırmızı bir renk almış. Ahşap zemin ayaklarımın altında hâlâ ıslak.

"Oturma odasında konuşalım," diyor Tess. "Bir şişe içki getirdim Şarap." Hareket etmedim. Şok içinde temiz zemine bakmaya devam ediyorum. Sadece birkaç saat önce orada bir ceset vardı. Cole'un. Şimdi gitmiş. Sanki hiç olmamış gibi.

"Cole şimdi şarap mahzeninde," diyor Tess. Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum ve o da bana sırtıyor. "Lütfen," diyor, koltukları işaret ederek.

Merdivenlerden yukarı bakıyorum. Ofise koşarsam kapıyı kilitleyebilir ve beni yakalamasına fırsat vermeden silahı alabilirim. Matt'e zarar vermeden önce ona ulaşmak için yeterli zamanım olacak mı? Tess'in yüzündeki psikopat sırıtış bana tekrar öldürmekten çekinmeyeceğini söylüyor.

Silaha ulaşırsam bile tetiği çekebilecek durumda mıydım?

Dediğini yaptım ve kanepeye oturdum. O da karşımda, merdivenlere yakın bir şezlonga oturuyor.

"Sonunda konuşabildiğimize sevindim," diyor Tess. "Buraya geldiğinden beri seninle yapmak istediğim tek şey buydu. Konuşmak. Seni tanımak. En sevdiğim kitabı ortaya çıkaran usta hikaye anlatıcısını tanıyın. *Benim Hayatım*

Katil. "Başını sallıyor. "Ana karakteriniz Tracy, çok ilham vericiydi."

İlham verici mi? Karakter bir katildi. Ayrım yapmadan öldürüyordu. Onu desteklememen gerekiyordu.

Tess kaşlarını kaldırır. "Yine de söylemeliyim ki, kaynar şekerle ilgili kısmı tamamen yanlış anladınız. Bir insan üzerine bir tencere kaynar şeker döküldüğünde anında ölmez. Ölmesi biraz zaman alır, dayanılmaz bir süre. Kitabınızdaki o sahneyi okuduktan sonra kendim denemek zorunda kaldım. Alıcı muhtemelen daha iyi araştırma yapmış olmanızı ve açıkladığınız gibi hızlı bir ölüm olmasını dilerdi."

Ağzım açık kaldı. Tess birini kitabımda anlattığım şekilde mi öldürdü? O romanda birçok cinayet sahnesi vardı. Başka kaç sahneyi yeniden yaratmaya çalıştı? Matt ya da benim üzerimde başka bir deneme yapabileceğini fark ettiğimde gözlerim büyüyor.

"Yine de," diyor şakacı bir şekilde, "yanlışlarınız hikayeden bir şey eksiltmedi elbette."

Derin bir nefes alıyorum. "Yani," diyorum, kelimeleri bulmayı başararak, "tüm bunlar benim yüzümden mi?"

"Elbette," diyor Tess. "*Bir Katil Olarak Hayatım*'ı okuduğumdan beri seninle tanışmam gerektiğini biliyordum."

"Neden?"

Tess'in sırtışı kaybolur. Aşağı bakıyor. "Sen usta bir hikaye anlatıcısısın... Merak ediyorum, hep yazar mıydın?"

Başımı salladım. "Hayır. Cole'la tanıştığımdaya okumaya başladım. Çoğunlukla gerçek suç kitapları. Kendi hikâyelerimi yazmaya çok daha sonra başladım."

"Cole seni okumaya alıştırdı," diyor Tess ince bir gülümsemeyle.

"Sanırım doğru olduğunu söylediği tek şey buydu." Bir elini göğsüne koyar. "Ben de

uzun zamandır bir hikaye anlatıcısıyım. Çok uzun zamandır. Aslında çocukluğumdan beri. Mahzende bulduğunuz kişiler benim gerçek ailem değil." O

başını sallar. "Hayır. Annem ve babam sevgi dolu tipler değillerdi. Bana zarar verdiler. Okula gider ve diğer öğrencilerden anne ve babalarıyla neler yaptıklarına dair hikayeleri hayranlıkla dinlerdim. Ben hiçbir zaman aynı deneyim." Gülümsüyor. "Ben bunu hak etmedim. Oyuncak bebeklerimle nasıl oynadığımı ve bir ailenin nasıl olması gerektiğine nasıl inandığımı hala hatırlıyorum. Ken bebek babam, Barbie bebek annem ve benim için daha küçük bir Barbie bebeğim olurdu. Odamda yalnızken, rol yapardım. Makyaj yapardım.

Barbie bebeklerin mükemmel bir aileye sahip olduğu senaryolar. Birlikte mükemmel bir hayat."

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" Ben soruyorum.

"Ona geliyorum!" Tess sert bir tonla bağılıyor. Hemen yumuşar. "Bu önemli." Başını sallıyor ve oturduğu yerden kalkıyor, sonra bana doğru yürüyor, bıçağı yüzüme doğru tutuyor. O bana doğru eğildi ve yan masadaki şarap şişesini aldı. Zaten açıktı. İki bardak doldurup birini bana uzatıyor. Sandalyeye oturuyor ve bir yudum alıyor.

"Devam et," diyor. Ben yapmayınca güldü. "İçkine hiçbir şey yapmadım Sidney. Doldurduğumu gördün." Tekrar bağırdığında neler olduğunu anlamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. "İç!" Hızla bir yudum alıyorum, onu ve elinde sallanan bıçağı izliyorum.

Şarap bardağını ona fırlattığımı hayal ediyorum. İyi bir dikkat dağıtıcı olurdu. Bana yeterince zaman kazandırır mı? Silah çok yakın ama ulaşılmaz geliyor.

Tek ihtiyacım olan saniyeler ve ona ulaşabilirim. Nasıl kullanacağım peki? Suçla ilgili tüm yazılarıma rağmen, nasıl düzgünce kullanacağımı bildiğimi sanırsınız. bir silahı idare etmek.

"Nerede kalmıştım?" Tess diyor ki. "Doğru, çocukluğum. Kötü ebeveynler. Anlarsın ya. On sekiz yaşına geldiğimde artık bana katlanamıyorlardı. Bu karşılıklı bir duyguydu. Beni hiçbir şeyim olmadan sokağa attılar. Hiçbir şey! Bunu kim yapar?" Alay ediyor. "Yine de geri döndüm. Önce onların icabına baktım. Polis onları asla bulamadı. Beni de bulamadılar. Bildikleri kadarıyla Tess Simmons ailesiyle birlikte ortadan kayboldu. Kısa süre sonra kalacak yeni bir ev buldum. Ne yazık ki, yeni evimde zaten insanlar yaşıyordu, bu yüzden gitmek zorunda kaldılar. Polis onları da bulamadı. Kim olduğuma dair yeni bir hikaye uydurdum, tıpkı bebeklerime yaptığım gibi. Başka biri gibi davrandım. Kendime yeni bir hayat kurdum. Yeni bir kimlik. Ne zaman insanların yalanlarımı anladığını hissetsem, yeni bir kasabaya ya da şehre taşınırdım. Birçok hikaye sonra, buldum

bu ev. Mükemmel bir yerdi. Burada iki kişi yaşıyordu. Tabii ki gitmeleri gerekiyordu. Burası benim yeni evim olacaktı. Yeni hikayem. Bu Tess Simmons diğerlerinden farklıydı." Burada yaşayan çiftin ve küçük kızın aile fotoğrafına baktı. Fotoğraftakinin Tess olduğunu düşünmüştüm.

"Fotoğraftaki küçük kızla hiç tanışmadım," diyor Tess. "Bir noktada ziyarete geleceğini ve mahzene bir ceset daha eklemek zorunda kalacağımı düşündüm. Ama hiç gelmedi... Sanırım o da ailesini sevmiyordu." Sırıttıyor.

Bu fikir alt dudağımı titretiyor. Tess kaç kişiyi Öldürüldü mü? Kaç farklı sahte hayatı oldu? Kendisi için kaç hikaye uydurdu?

"Kötü bir insan olduğumu biliyordum," diye devam etti Tess. "Yaptığım şey yanlıştı. Yeni hikayeme ne kadar bağlı olursam olayım, doğru olmadığımı biliyordum." Başının yan tarafına vuruyor. "Hikayeme kalıcı olarak son vermeyi bile düşündüm. Sonra senin kitabını okudum. Saplantı haline geldi.

Ana karakteriniz Tracy Macher. Tıpkı benim gibiydi. Onu anlıyordum. Anladım. Ve sen de anlıyorsun. Onu sen yazdın. O ana karakterdi ve sen onu çok iyi yazdın. Sanki benim gibi biri olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamış gibiydin. İşte o zaman birbirimizle tanışmamız gerektiğini anladım. Artık üzgün hissetmiyordum. Şüpheyeye düştüğüm bir anda, en kötü zamanımda seni buldum. Bunun olması gerekiyordu." Tess gülümsüyor.

"Olması gereken neydi?" Ben soruyorum.

"Biz!" diye haykırıyor. "Kitabınızı okuduktan ve tekrar tekrar okuduktan sonra internete girdim. Hakkınızda çok şey öğrendim. Sizinle yüz yüze tanışmayı umuyordum ama imza günlerine hiç katılmadınız. Hiç fırsatım olmadı. Size mektup bile yazdım. Bir düzine kadar e-posta göndermiş olmalıyım ama hiç cevap yazmadınız. Cesaretim kırılmıştı. Size çok saygı duyuyordum ve küçük bir yanıt almayı umuyordum. Herhangi bir şey."

Derin bir nefes alır. "İtiraf etmeliyim ki bunu ilk başta kişisel olarak algıladım ama yine de sizinle tanışmayı takıntı haline getirmiştım. Hayranlarınız için oluşturulmuş bir online forumda çok aktiftim. Kullanıcılardan biri hemen dikkatimi çekti. Yakın arkadaş olduğunuzu söyledi."

"Cole," diye fısıldıyorum.

Tess dudaklarını büzüyor. "Sana internette tanıştığımızı söylemiştim. Cole ve ben aylarca birbirimize özel mesaj attık. Çok ilginç bir adamdı. Kendisi hakkında pek çok şey paylaştı. Seninle hâlâ konuştuğunuzu söyledi. Doktor olduğunu söyledi. Zengindi. Yüz yüze tanıştığımızda Cole'un nasıl bir av olduğuna inanamadım." Bodrum merdivenlerine doğru bakıyor. "Yine de çok fazla yalan vardı." Şarabından bir yudum aldı ve bana baktı. "Doktor olmadığını öğrendim. Sonra bana tıp fakültesinde olduğunu söyledi. Bunun bir yalan olduğunu öğrendim. Beş parasız olduğunu öğrendim. Beş kuruş parası yoktu." Alay ediyor. "Ama bana buluşmamızı ayarlayabileceğini söyledi. Bu kısmı doğruysa yalanlarının hiçbiri benim için önemli değildi. Hatta bana ikinizin gençken çektiğiniz bir fotoğraf kabinindeki resminizi bile gösterdi. Ona inandım... Yalan söylemediği tek

şey görünüşüydü. O

Yakışıklı ama aptal. Bir hikaye yaratarak ve rol yaparak onu kolayca manipüle edebilirdim. Ben utangaç Tess'tim. Bana söylediği yalanlar için Cole'u öven itaatkâr bir kadın. Şebeği oynamayı umursamadım. O da Kontrolün kendisinde olduğunu hissettiğinde rahattı... Sana ulaşabilmek için ondan gelen pek çok şeye katlandım." Şarabından bir yudum daha alır ve güler. "Cole'un tek işime yaradığı zamanın onun kıyafetleri olduğuna inanmaya başlamıştım. kapalıydı."

Tess'in onu nasıl soğukkanlılıkla öldürdüğünü düşünüyorum. Yüzümü kapatıyorum. "Artık onun hakkında konuşamam. Lütfen."

Tess gülümser. "Onu öldürecektim. Bana yalan üstüne yalan söylemişti. Yakın arkadaşı olan seni hafta sonu bizimle göl evinde kalmaya ikna edebileceğine söz verdi. Ona inandım. Seni kongrede izledik. Açılış konuşmanı gördük. Seni otelde ve akşam yemeği için gittiğin yerde izledik ve sana katıldık. Cole seni bizimle oturmaya ikna etti. Sana evde kalmanı teklif etti... ve sen reddettin. Çok üzülmüştüm. Biz savaştı. Yapabileceğini söylediği tek şeyi yapamadı. Onu yanımda tutmak için tek sebebim buydu ama o başarısız oldu. Ama sonra bana senin Geliyorum!" Tess gülümsüyor. "Dediğim gibi, bu kaderdi. Ama sonra sen geldin ve mutlu olmadığın belliydi. Gitmek istedin. Cole ve ben yine kavga ettik. O gece onu öldürebilirdim ama ertesi gün kalmayı kabul ettin. Daha da iyisi, tekrar yazmaya başladın, benim hakkımda yazmaya!" Başını sallar ve sırtır. "Cole geçmişimi hiç bilmedi. En azından gerçek geçmişimi. Gerçek Tess Simmons'ı hiç tanımadı. Sadece benim uydurdum. Sahte ben."

Şarabı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum. Normalde ellerim titrerdi ama nedense titremiyorlar. Tess'in paylaştığı tüm korkunç detayları düşünürken sabit duruyorlar.

"Neden buradayım?" diye soruyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Gerçek beni tanıman için," diyor gülümseyerek. "Burada olmanızın benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz. Tracy Macher'ı yazan yazar.

Zor zamanları atlatmama yardım eden hayali bir kadın. Üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu bilmiyordun. Şimdi, bir hikaye yazıyorsun ve ama bu bir yalana dayanıyor." Derin bir nefes alıyor. "Gerçekte kim olduğumu bilmeni istiyorum. Kitabına yardımcı olacak."

"Kitabım mı? Senin hakkında bir hikaye yazmak için mi beni hayatta tutuyorsun?"

Başını sallıyor. "Gerçek hayattaki bir Tracy Macher'ın okuyucular için

nasıl olacağını hayal edin. Dünyanın benim hikayeme ihtiyacı var. Bunu yazacak olan sensin. Bunun anlamı

ol, Sidney."

Ofis çekmecesindeki silahı düşünüyorum. "Bunu yapabilirim," diyorum. "Peki ya Matt?"

"Ona hiçbir zarar gelmeyecek," diyor. "Sen istemediğin sürece. Artık seni mahvedenin o olduğunu bildiğine göre, ödeşmene yardım edebilirim." Bıçağın kenarını dudağına götürüyor. "Bunu senin için yapabilirim."

Yere bakıyorum. "Hayır. Ona zarar verme." "Peki," diyor Tess sertçe.

"Şimdi başlayabilirim," diyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. Henüz fazla araştırma yapmadın." Gülümseyerek bıçağı bana doğrultuyor. "Sürecini biliyorum. Önce aylarca ana hatlarını belirler ve araştırma yaparsın. Beni anlamam için bolca vaktimiz olacak. Tüm kitabın ana hatlarını bir not defterine yazmadan tek bir cümle bile yazmadığınızı okumuştum. Bu doğru mu?"

"Bunların hiçbirine ihtiyacım yok," diyorum. "Şimdi yazmaya başlamak için motive oldum.

Şu anda. Sözleriniz... bana ilham verdi."

Tess şarap kadehini alıyor, başını arkaya siliyor ve kadehi bitiriyor. Elinde bıçakla koltuktan kalkıyor ve bana onu takip etmemi işaret ediyor. Ben de gülümsüyorum. Ofise girer girmez silahı alacağım. Matt'e gizlice geri götürebilirim, dolu olup olmadığını anlayabiliriz. Bir sonraki fırsatta onu kullanacağız.

Merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı yürüyoruz. Ofise gitmek yerine misafir odasının önünde duruyor.

"Şimdi yazmak istiyorum," diyorum ona tekrar.

Bana gülümsüyor. "Biliyorum. Ama ben senin ne sakladığını biliyorum." Ağzım açık kaldı. "Yardım için bir e-posta göndermek istiyorsun, değil mi? Yayıncından. Belki başka birinden. Kim olursa. Tek yapman gereken onlara olduğun yerde." Bıçağı yüzüme doğru kaldırıyor ve yanağımdan bir santim uzağa koyuyor. "Oyun yok, Sidney."

"Denemiyorum-"

"Dur!" Tess bağırıyor. "Ağ bağlantısını kesiyorum. Bilgisayarı aşağıya taşıyorum, seni izleyebileceğim bir yere..."

BÖLÜM 43

Tess beni misafir odasına yönlendiriyor ve kapıyı arkamdan kilitliyor. Odaya girdiğimde Matt yatakta doğruldu, yüzünde ince bir gülümseme vardı.

"Geri dönmeyeceğinden endişeleniyordum," diyor. Derin bir nefes alıyor. "Ne dedi?"

Yanına oturdum. "O deli." Ona bakıyorum. "Hikayesini yazmamı istiyor." Başımı sallıyorum. "Ona göre, birçok insanı öldürmüş. Aslında onu ünlü yapmamı istediğini söyledi. Tüm bunlar beni bu eve getirmek içindi, böylece bana bunu yaptırabilecekti. Bütün bir kitap yazmamı istiyor. Aylarca burada kalmamızı planlıyor."

Matt sözlerimi anlıyor. "Kitap bittikten sonra ne olacak?"

Başımı salladım. "Öğrenmeyeceğiz. O silaha ulaşır ulaşmaz, onu kullanacağız. Hâlâ orada olduğunu bilmiyor. Yardım için birileriyle iletişime geçmek için e-postamı kullanmaya çalıştığımı düşünüyor."

Matt, "Gitmen gerek," dedi.

Ona baktım ve söylememiş gibi davrandım. Kapıya doğru yürüyüp açmaya çalışıyorum. Tabii ki kilitliydi. Tess'in gitmeden önce kilitlediğini duydum. Vücudumu kapıya doğru itiyorum ve sallanmasını hissediyorum.

"Sence kapıyı kırıp açabilir miyiz?" Ben soruyorum. "Buraya gelmeyi başarabilir misiniz? Ağırlığımızı kullanarak içeri girebiliriz."

Matt başını sallar. "Biz bir şey yapamadan o yukarı çıkacak... Gitmen gerek."

Odanın etrafına bakıyorum. "Belki bir silah bulabilirim. Bıçağı var. Eğer bir şey bulabilirsem, sadece bir fırsat beklemem gerekecek."

"Gitmeniz gerekiyor!" Matt bağılıyor ve hemen ağzını kapatıyor.

Ona bakıyorum ve nefesimi tutuyorum. "Matt, dur. Biz-"

"Hayır," diyor usulca. Pencereyi işaret ediyor. "Oradan geçebilirsiniz. Bunu biliyorum. Cılız kıcının sonunda bir amacı var." Bana gülümsüyor.

"Düşüş çok yüksek," diyorum. "Denersen ben de senin gibi yaralanırım."

Matt vücudunu hareket ettirir ve kalın bir ip haline getirdiği yorgani gösterir. "Bunu mümkün olduğunca aşağı inmek için kullanacaksın. Sana çok fazla yükseklik kazandırmaz, ama çok büyük bir mesafeye de düşmezsin. Ben seni indirmeye çalışacağım."

"Matt," diye yalvardım ona. "Yapabilirim-"

Elini kaldırdı. "Sidney, dur. Kaçamıyorum." Gülüyor. "Oraya sığmam. Ama sığabilirsin. Bunu yaptığında, hayatta kalmak için planını kullan."

Tıpkı bana söylediğin gibi: ana yola giden çakıllı patikayı takip et. O küçük kasabayı bul." Dışarıya bakar. "Güneş yakında batacak. Tess'in arabası yok. O gittiğini fark etmeden önce biraz mesafe alabilirsin. Sadece bir başlangıç yapman gerek."

"Matt, seni bırakamam."

Bana baktı. "Beni çoktan terk ettin." Sertçe yutkunuyor. Başımı eğiyorum. "Seni burada ölüme terk etmeyeceğim."

Derin bir nefes alır. "Yapmayacağım. Burada olmadığını öğrenince dikkati dağılacaktır. Dedğin gibi, bir fırsata ihtiyacım var ve Silah."

"Silaha doğru sürünecek misin?" Başımı sallayarak söylüyorum. "Bu işe yaramaz."

Yataktan kalkıyor ve pencereye doğru ilerliyor. Sessizce açıyor ve bana bakıyor. "Gitme vakti geldi. Benim için çarşafı getir."

Ona bakıyorum, gözleri sulanıyor. Kendi gözyaşlarımla oluşuyor. "Birlikte çalışabiliriz," diyorum. "Seni burada bırakmak zorunda değilim."

"Yapmanı istiyorum." Başını eğiyor. "Birimiz buradan çıkmak zorunda. Bu sen olmalısın Sidney. Bunu bana geri söylemeyeceğini biliyorum. Bunu hak etmiyorum. Seni hak etmiyorum. Yaptıklarımın sonu olmaz." Bir nefes daha alır. "Seni seviyorum Sidney. Seni çok seviyorum." Gözlerinden yaşlar serbestçe dökülmeye başladı. "Bunu başarmana ihtiyacım var. Kaçman gerek. Lütfen."

Başını tekrar eğiyor. Yanından geçip çarşafından yaptığı ipi alıyorum ve bir ucunu ona verip diğer ucunu dışarı atıyorum. Pencere.

Ona doğru yürüyorum ve yüzünü okşuyorum. "Seni seviyorum Matt. Keşke seni ne kadar sevdiğimi bilseydin." Onu usulca öpüyorum.

Matt bana bakıyor ve gözyaşlarını yüzümden siliyor. Bacağının acısıyla yüzünü buruşturuyor. "Artık gitmelisin Sidney."

BÖLÜM 44

Matt'in ipiyle, düştüğümde yerden bir metreden daha az yüksekteydim. Hemen ayağa kalktım, zarar görmemiştim. Matt battaniyeyi pencereden içeri çekiyor. Bana bakıyor, ben de ona bakıyorum.

Zemin kattaki büyük pencerelerden bir hareket görüyorum. Tess odanın içinde yürürken hemen eğildim. Tekrar Matt'e bakıyorum, ama bana saklanmamı işaret ediyor.

Tekrar içeri baktığımda, Tess benimkinin yanındaki pencereden göle doğru bakıyor. Bir an için gözlerimiz buluşuyor, ta ki onun kendi yansımasına baktığını fark edene kadar. Dönüyor ve mutfığa doğru yürüyor.

Bir nefes verdim. Misafir odasının penceresine baktığımda Matt orada değildi. Tess tarafından neredeyse yakalanıyordum, gitmem gerektiğini biliyordum.

Matt'in planı, kaçtıktan sonraki ilk birkaç dakika içinde görülmemi içermiyordu. Eğer geride kalacaksa, bunun iyi bir nedeni olduğundan emin olmalı. Evin içinde hızla ilerliyorum, bunu yaparken alçakta durmaya dikkat ediyorum.

Ön tarafa geldiğimde uzun çakıllı yolu görüyorum. Yine de geçmem gereken geniş ve boş bir tarla var. Oradan geçersen beni görme ihtimali var. Uzun yoldan gitmeye karar veriyorum, yolu kaplayan çalılardan arasından. Değerli güneş ışığını kullanarak kaçışıma zaman katacak ama beni keşfetmesini istemiyorum.

Ağaçların arasından göl evini zar zor görebildiğimde, sık çalılıkların arasından koşarak geçmek için elimden geleni yapıyorum. Birkaç kez neredeyse takılıyorum ama kendimi sabit tutmayı başarıyorum. Matt'e neler olduğunu merak ederek sık sık arkama bakıyorum. Tess yakında misafir odasına geri dönmeyi mi planlıyordu? Geldiğinde nasıl tepki verecekti?

Matt güçlü ama aynı zamanda sakatlığı yüzünden savunmasız. Bacağıyla çok hızlı olamayacak. Yine de Tess'ten biraz daha ağır basıyor. Onu kesmeye kalkışsa bile, kendini savunmayı başarma şansı var. Onu alt edebilir.

Kalmalıydım. Neden onu terk ettim? Tess'i birlikte götürebilirdik.

Kısa süre sonra ağaçların arasından çakıllı bir yol görüyorum. Yola çıkıp arkama baktığımda göl evini zar zor görebiliyorum. Yol da gittikçe kararıyor. Zihnimde olan biten her şeyi düşünerek koşmaya başlıyorum.

Cole öldürüldü. Tess bir canavar. Matt'i muhtemelen kırık bir bacakla başının çaresine bakması için yalnız bıraktım. İki masum insan

bodrum katında öldürüldü.

Kaçsam ve yetkililere ulaşsam bile, ne kadar şansım var? Ben dönene kadar Tess hala göl evinde olacak mı? Giderdi. Yakalanana kadar hep arkamı kollayacağım.

Tess yüzünden kaç kişi daha ölecek? En az bir kişi daha. Matt.

Bana gitmemi söyledi, kendime hatırlatıyorum. Nefes nefese kalıyorum ve hızımı yavaşlatıp yürüyorum. Tamamen duruyorum ve çakıllı yoldan geriye bakıyorum.

Matt'in planı onu ölüme terk etmemdi. Kendisi kaçmaya çalışmadan önce benim kaçmamı sağlamak istiyordu.

IWriteAlone hayatıma girdiğinde çok korktum. Evimden zar zor çıktım. Yazmaya devam etmekten korkuyordum. Korkumla yüzleşemedim.

Eğer şimdi kaçarsam, hayatım sonsuza dek geçen yıl olduğu gibi olacak. Daha da kötüsü.

Matt başaramayabilir. Seçeneklerimi düşünerek birkaç derin nefes alıyorum. Eve doğru giden yola bakıyorum.

Artık kaçmayacağım. Matt olmadan gitmiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

Göl evine yaklaştığımda, dışarıdaki tarlada birini görüyorum. Ellerinde bir el feneri var ve onu çılgınca bir o yana bir bu yana çeviriyorlar.

Matt olabilir mi? Bir an için umutsuzca öyle olmasını umuyorum, ta ki o kişinin ne kadar kolay hareket ettiğini fark edene kadar. Matt bunu yapamazdı.

Ben Tess.

Odada olmadığımı çoktan fark etti mi? Çalıların arasından, Tess'in aradığı yerin ters yönüne doğru gidiyorum.

Adımlarımı hızlandırıyorum ve Matt'e ne olduğunu merak ediyorum. Tess'in kapıyı açtığını ve beni görmediğini hayal edebiliyorum. Hemen kapatır ve kilitlerdi. Ya yapmadıysa?

Şu an tek bildiğim dışarıda beni aradığı. Ama artık evin içinde değil. Sadece ofise ondan önce gitmeliyim.

Tess ışığı benim yönümdeki bir ağaca doğru tutuyor. Işık benden uzaklaşana kadar yakalandığımı düşünerek donup kalıyorum. Neyse ki Tess uzaklaşmaya başladı.

Ön kapı benden sadece birkaç metre uzakta olana kadar ağaçların etrafından dolaşıyorum. Kapıdan tarladaki Tess'e bakıyorum. El feneri hâlâ benden bir iz arıyor.

Şimdi benim şansım.

Ağaçların arasından eve doğru fırladım. Merdivenlere geldiğimde ön kapının kısmen açık olduğunu görüyorum. Arkama baktığımda Tess'in hâlâ tarlada olduğunu ve beni fark etmediğini görüyorum. Ön kapıyı sessizce tamamen açtığımda, kapı çerçevesinin üstünden boş bir teneke kutu düşüyor ve gürültüyle yere çarpıyor.

Tess'in onu oraya koyduğunu fark etmem bir anımı aldı. Arkamı döndüğümde el feneri tam üzerimdeydi ve bana doğru koşuyordu. Yaklaştıkça gözlerim açılıyor. Ön kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim. Merdivenlerden yukarı koşuyorum ve koridordaki ıslak zeminde neredeyse kayıyordum.

Misafir odasının kapısının kapalı ve kilitli olduğunu fark ettim. Yine de Matt'i kontrol edecek zamanım yok.

Ofisi gördüğümde gülümsedim. Hızla kapıyı açıp masaya koşuyorum. Masanın çekmecesini açtığımda paniğe kapılıyorum.

Silah gitmiş. Onda olmalı. Ya da belki Matt bir şekilde önce almıştır.

Koridora geri dönüyorum ve narenciye kokusu beni çarpıyor. Tess'in yerleri paspasladığını fark ediyorum. Yüzüm düşüyor ve misafir yatak odasının kapısının önünde duruyorum. Kapıyı açıp içeri adım atmadan önce bir an duruyorum.

Onu gördüğümde hemen ağzımı kapatıyorum. Matt yatağa yayılmış, hareket etmiyordu. Kan tüm çarşafı kırmızıya boyamıştı.

Tess hışımla merdivenleri çıktı. Beni gördüğünde bakışlarıyla karşılaşmak için dönüyorum. Bıçağı kot pantolonunun cebine sokmuş, ucu dışarıda. Silahı bana doğrultmuştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

"Seni aramaktan vazgeçmek üzereydim," diyor Tess. "Geri döndüğün için çok mutluyum. Artık hikâyeyi bitirebiliriz."

"Onu sen öldürdün," diyorum. Matt'e dönüp bakamıyorum. Onu o şekilde göremem.

"Bana zarar vermeye çalıştı," diyor Tess. "Kaybetti. Buna ulaşmaya çalışırken öldü." Silahı yana çeviriyor ve ona bakıyor. "Silahtan haberim yoktu. Bu gece yazmakla neden bu kadar ilgilendiğini anlıyorum." Gülümsüyor. "Şimdi ben

Sana tam olarak güvenemeyeceğimi biliyorum." "Onu sen öldürdün," diyorum tekrar.

"Kes şunu Sidney," diyor. "Sana bir iyilik yaptım. Bana diğer kadından bahsettin. Sana ne yaptığını öğrendin. Sana bir iyilik yaptım. İstersen onu da kitaba dahil edebilirsin."

Ona dikkatle baktım. "Sen delisin... Senin kitabını yazmayacağım."

Tess silahı bana doğrulttu. "Peki, sen ne işe yararsın?" Ona bakıyorum. Ne yaparsam yapayım, benim kaderim de Matt'inkiyle aynı olacak. Eninde sonunda hepimiz şarap mahzeninde olacağız.

Tess iç geçirir. "Yarın bunu atlatacaksın. Yeni bir gün olacak. Sana hikayem hakkında daha çok şey anlatacağım. Yakında bunu dünyayla paylaşabilirsin."

Tek kelime bile yazmayacağım.

Başımı salladım. "Hikâyeniz umurumda değil." Ona doğru bir adım atıyorum ama Tess geri çekiliyor. Gülümsüyorum, aslında tetiği çekmek istemediğini fark ediyorum.

Bana ihtiyacı var.

"Dur," diyor. "Seni öldüreceğim."

"Yap," dedim. "Eninde sonunda yapacaksın zaten."

Sırıttırıyor. "Kitabın büyük dönüm noktasını mahvetmeyi bırak."

"Olay bu değil," diyorum. Bana şaşkın şaşkın bakıyor. Ben de gülümsüyorum.

"Silah dolu değil." İncelemek için yüzüne götürüyor ve o bunu yaparken ben de ona doğru koşarak onu yere itiyorum. Bıçak karnına saplandı. Çılgılık atıyor ve ben silahı elinden çekip alıyorum.

Hemen ayağa kalktım ve silahı ona doğrulttum. Silahların kullanıldığı pek çok hikaye yazmış olsam da hiç silah tutmadım. Bildiğim bir şey var ki Güvenlik. Gördüm ve hemen kapattım. Ona doğrulttuğumda aramızdaki güç

anında değişti.

Tess yavaşça yerden kalkarken güler, bıçak artık onun elindedir.

"Bitti, Tess," diyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Değil!" Her kelimeyi söylerken ayağını yere vuruyor. "Bu iş böyle bitmez Sidney!" Eliyle bana bıçakla. "Beni gerçekten etkiliyorsun. Belki de böyle olması gerekiyordu." Gülüyor. "Bir kitabın sonunda iyi adamın kazanması gerekir, değil mi? Kötü adam hak ettiği adaleti bulur." Başını eğiyor ve bana bakıyor. "Bunu bitirmenin en iyi yolu bu." Bir adım öne çıkıyor ve bana gülümsüyor. "Yap şunu," diye fısıldıyor.

Geri çekiliyorum ve silahı ona doğrultuyorum. "Dur artık, Tess. Bu bir hikaye değil." "Yap şunu!" diye bağırıyor, bir adım daha atıyor.

Gözlerini kapatıyor ve sırtıyor.

"Beni ünlü yap."

Başımı sallıyorum. "Tess! Yeter artık."

Tetiği çekmediğimde gözlerini açtı. Gülümsemesi yüzünü terk etti. Gözleri gerildi ve benimkilere baktı. Çılgılık atıyor ve koşmaya başlıyor. Bana doğru.

Ben farkına varmadan parmağım tetiği çekti. Kurşun göğsünün ortasını delip geçerken Tess bağırıyor. Hemen yere yığıldı. Dakikalar sonra, kanı etrafında birikmeye başladı.

Elimdeki silaha baktım. Ne de olsa doluydu.

Alt kattaki kutuda bir telefon var. Polisi aramam gerekiyor ama Tess'i görünce donup kalıyorum. Neredeyse korku filmlerindeki gibi hayata dönmesini bekliyordum.

Dönüp misafir odasına bakıyorum. Matt hareket etmiyor. Gitmişti. Derin bir nefes alıyorum ve ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum.

"Sidney," diye sesleniyor zayıf bir ses. "Sidney, bana yardım et." Arkamı döndüğümde Tess'in yan döndüğünü ve bana baktığını görüyorum. Sahte Tess şimdi bana bakıyor. Çekingen ve korkmuş gibi davranan Tess. Arkadaş olduğum Tess Simmons. Kanlı elini bana doğru uzattı. "Lütfen Sidney."

EPİLOG

Vanessa beni sahnede yürüyüp mikrofonun başına geçtiğimde alkış tufanı koparan büyük kalabalığa tanıtıyor. Konuşmak için bekliyorum ama okuyucuların alkışları ve tezahüratları daha da artıyor.

Anı yaşıyorum.

Gürültü azalmaya başladığında boğazımı temizliyor ve derin bir nefes alıyorum. "Epilog. Yetkililerin göl evine ulaşması bir saatten fazla sürdü. O zamana kadar Tess Simmons yaraları yüzünden hayatını kaybetmişti."

Derin bir nefes alıyorum ve onun son anlarının görüntüsünü aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. "Bazen Matt'le göl evine gitmek yerine Alberta'ya dönseydik hayatımın nasıl olacağını merak ediyorum. Bir yanımda değişmeyeceğimi biliyor. Yine de korkardım. Korkardım.

IWriteAlone. Okuyucularımdan korkuyorum. Tekrar yazmaktan korktum. Hayatımda yürümeyen ilişkileri bırakmaktan korktum.

"Geçmişim hayatımı ve yaptıklarımı tamamen kontrol ediyordu.

"Göl evinde olanlar beni kolayca mahvedebilirdi. Yıkmalıydı da. Ama en karanlık anlarım geldiğinde dimdik ayakta durdum. Kendimi yeniden buldum... Artık korkmuyordum."

Kalabalık öncekinden daha da yüksek sesle patlarken mikrofondan bir adım geri çekiliyorum. Birkaç kişi oturdukları yerden ayağa kalkmaya başladı, onları tüm kalabalık izledi.

Yeni romanım büyük bir hit oldu. İlk birkaç gün içinde, ilk haftasında *My Life as a Killer*'ı geride bırakmayı başardı ve satış listelerinde üst sıralarda kaldı.

altı ay önce piyasaya sürülmesinden bu yana sıralamalarda yer alıyor.

Roman halihazırda büyük bir takipçi kitlesine sahip ve bir film için seçildi.

Yayıncım daha önce kimsenin denemediği bir şey yaptı. Romanın tamamının okunması. Konuk konuşmacılar, ünlüler ve yazarlar bölümleri okudular.

Yayıncı özel bir yarışma düzenleyerek bir hayranına kısa bir bölüm okuma fırsatı verdi.

Kitabın en kısa bölümü olan sonsöz benim için ayrılmıştı. Nasıl geçeceği konusunda endişeliydim. Bir yanımda bu kadar büyük bir kalabalığa konuşurken donup kalacağımı düşünüyordu. O korkunç olaylar göz önüne alındığında

O evle başa çıkabileceğimden emin değildim. Ne kadar cesur olduğuma kendim de şaşırmaya başladım.

Kalabalığın sürekli alkışları ve bağırışları bana kısa bölümüm ve kitabımla muhteşem bir iş çıkardığımı söylüyor.

Vanessa sahneye doğru yürüdü ve bana sıkıca sarıldı. Mikrofona gitmeden önce bana "Harika iş çıkardın Sidney!" dedi.

"Teşekkürler!" diye bağırıyor kalabalığa. "Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim. Sidney Meyers'in romanının destansı bir okumasıydı bu. Daha önce böyle bir şey yapılmamıştı ama bu gece sizin ve tabii ki Sidney'in sayesinde büyük bir başarı elde edildi." Beni işaret ediyor. "Lütfen, Sidney'e bir alkış daha verelim."

Başımı salladım ve beni tekrar alkışlayan kalabalığa el salladım. Sahnedeysen, hayranlarımın denizine bakarken, özellikle kimseye bakmamaya çalıştım. Bu şekilde sunum yapmak daha kolaydı.

Artık etkinlikte tek tek insanları fark etmeye başladım. Hayranlar gerçekten de ellerinden geleni yaptılar. Ön sırada oturan bir kadın bana gülümsüyor. Giydiği siyah tişört dikkatimi çekiyor. Üzerinde kalın altın renklerle şöyle yazıyor, "Beni Ünlü Yap."

Tekrar derin bir nefes alıyorum. Öldürdüğüm birinin son sözlerini mala dönüştüren kalabalık ne kadar da ürkütücü. Acaba Etsy'de arama yapsam, benzer envantere sahip birkaç satıcı görür müydüm?

Kalabalık sakinleşince Vanessa devam eder. "Sidney gösteriden sonra sınırlı bir süre için kitaplarını imzalayabilecek. Lütfen bu salona bitişik olan küçük salonda onu ziyaret edin. Önümüzdeki otuz dakika içinde kapıları açacağız. Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Bu, Sidney Meyers'in yeni kitabı *Göl Evindeki Çift'in* tam bir okumasıydı."

Seyirciler alkışlamaya devam ederken Vanessa ile birlikte sahneden ayrılıyorum. Hemen imza alanının okuyucular için hazırlanmasını sağlıyor.

Masada oturuyorum, kitaplarım yanımda yığılı. Arkamdaki büyük afişte *Göl Evindeki Çift* kitabının kapağı ve yazarın adı yer alıyor Benim resmimi.

Vanessa elinde bir fincan kahveyle yanıma geldi. Bana uzatırken ona teşekkür ediyorum.

"Bunun kolay olmadığına eminim Sidney," diyor bana. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Gayet iyiyim." Olanlardan sonra pek çok terapi seansı aldım. Hayatımla ilgili bu hikâyeyi yazmak benim için çok zor oldu. Yine de yaptım. Bunu kendime borçluydum. Artık geçmişimden korkmayacaktım.

Vanessa gitmek için koşarken bana başparmağıyla işaret ediyor. "Bu arada," diyorum ona. Vanessa bana döndü. "Gelecek ayki imza günleri için programını aldım. Tarihlerle ilgili bir sorun yok."

Vanessa gülümser. "Teşekkürler Sidney." Kaşlarını kaldırır. "Sanırım ikimiz için de uzun birkaç ay olacak."

Birkaç dakika sonra Vanessa görevlilere okuyucuları içeri almalarını söyler. Teker teker, Kitaplarını imzalıyorum, onlarla konuşuyorum ve fotoğraf çekiyorum. Özellikle bir hayranım sırada dikkatimi çekiyor. Bana yaklaşma sırası ona geldiğinde yüzünde geniş bir gülümseme var.

"Beni Ünlü Yap" tişörtlü kadın gülümsüyor. "En büyük hayranınızım," diyor. Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Olanları düşününce bunu duymak garip olmalı."

"Hiç de değil," diyorum. Kitabını imzaladıktan sonra, benimle bir selfie çekmeden önce birkaç dakika konuşuyoruz.

"Sormak zorundayım," diyor ince bir gülümsemeyle, "yazdığın her şey gerçekten oldu mu?"

Başımı salladım. "Maalesef öyle oldu." Ayrılmadan önce bana tekrar teşekkür ediyor.

Vanessa bunun sınırlı bir imza günü olacağını söylemişti. Geçmişte olduğu gibi heyecanlanmam ihtimaline karşı bunu bilerek yapmıştı. Ben sinirlenmedim. İmza günleri için ayrılan orijinal süreyi çoktan aşmıştık. Benimle tanışmak isteyen her hayranımla konuşabildiğimden emin oldum. Her fotoğrafı çektim ve her kitabı imzaladım.

Yayıncı, kongre salonuyla bağlantılı bir otel odası ayarladı. Odama gitmek üzere ayrılırken göl evindeki olayları düşünmeye devam ediyorum. Kadının sorusunu da düşünüyorum.

Her şey yazdığım gibi mi oldu? Çoğunlukla oldu.

Ancak, Tess ile son karşılaşmamı atladım. Aklıma geldikçe derin bir nefes alıyorum. Yardım için bana seslendi. Tess bana doğru sürünerek yalvardı. Bir şeyler yapabilirdim. Onu yarasından kurtarabilir miydim emin değilim. Ona yardım etmek istemedim.

IWriteAlone hayatıma girdiğinden beri korkularımla yüzleşmekten korkuyorum. Tess Simmons gibi bir kadını tanısaydım hayatım nasıl olurdu? dışarıda mıydı? Hapishanede, göl evinde işlediği dört cinayetten dolayı çürüyor olsa bile, sonsuza dek endişeleneceğimi biliyordum. Bir gün onu tekrar göreceğimden korkuyordum.

Bir kitap yazarken, ana karakterinizin bir şekilde sevebilir olmasını

istersiniz. Tess bana bir hikaye anlatıcısı olduğunu söylemişti. O manipüle etti

insanların görmesini istediği hikayeyi görmelerini sağladı. Onun içindeki iyiliği görmelerini.

Ben de bir hikâye anlatıcısıyım. Hikayem istediğim şeyi gösterdi ve çirkin gerçeği dışarıda bıraktı.

Tess yardım için yalvarırken, silahı kafasına doğrulttum ve ateş ettim. Bir daha asla geçmişimden gelen bir şeyin gelecekte beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Artık korkmuyorum.

* * *

Yazarın notu:

Umarım hikayemi okurken benim onu yaratırken aldığım kadar keyif almışsınızdır.

Bağımsız bir yazar olarak, kitabım hakkında ne düşündüğünüz benim için çok önemli.

Hikayemi beğendiyseniz, lütfen Amazon mağazasına yorumunuzu bırakmak için bir dakikanızı ayırın. Bu benim için dünyalara bedel.

Okuduğunuz için teşekkür eder, bir dahaki sefere bana katılmanızı dilerim.

Saygılarımla,
James

[Yorumunuzu bırakmak için buraya tıklayın.](#)

Göl Evindeki Çift'i okumaktan keyif aldınız mı? [James Caine'in diğer sürükleyici psikolojik gerilim kitaplarına göz atmak için buraya tıklayın,](#)

[Amazon'da mevcut.](#)

Beni Amazon'da takip etmeyi unutmayın.

Ücretsiz Kitabımı İndirin

Psikolojik gerilim kitabım The Affair'in ÜCRETSİZ bir kopyasını almak isterseniz, lütfen aşağıdaki düğmeye tıklayın.

[ÜCRETSİZ kitabımı almak için buraya tıklayın](#)

jamescaineauthor@gmail.com adresindeki okuyuculardan e-posta almaktan her zaman mutluluk duyuyorum.

Tekrar teşekkürler,

James

*Şimdi, lütfen kitabım *She Won't Leave*'in bir örneğinin tadını çıkarın:*

* * *

OceanofPDF.com

O GITMEYECEK.

Hayatımı ele geçirdi.

Trajedi, kayınvalidem Delores Sterling'i yanında fazladan yüklerle kapıma getirene kadar her şey mükemmeldi. Kocasının ani ölümünden sonra, geçici olarak bizimle yaşayıp yaşayamayacağını sordu.

Kayınvalidemle yaşamamanın kolay olmayacağını biliyordum. Tek oğluya evlendiğimden beri ona layık olmadığımı açıkça belli etti. Ne de olsa, 'yardımcısına' aşık olana kadar onun hizmetçisiydim. Delores öyle diyor. Bu yüzden onu kendimden uzak tuttum, kapımı çalana kadar da bu kolaydı.

Kocam onun bize ne yaptığını görmüyor. Benden hoşlanmadığı çok açık ve evimde yaşarken evliliğimi mahvediyor.

Ama işin içinde daha da kötü bir şey var.

Delores'in evimdeki varlığı daha boğucu hale geldikçe, onun karanlık sırlarını çözmeye başlıyorum. Kayınvalidemin geçmişini araştırdıkça, evliliğimden daha fazlası için mücadele ettiğimi fark ediyorum.

Kocamın hayatında sadece bir kadına yer var.

[Read She Won't Leave Now](#)

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Delores

Bugüne kadar kırk altı yılı aşkın bir süre evli kaldım.

Leonard ve ben uzun bir evlilik geçirmiş olabiliriz, ama hiçbir romantizm yazarlarının tarif ettiği türden. İlişkimiz bir patlamayla başlamadı ama kesinlikle bir patlamayla bitti.

Birlikte mutlu olduğumuzu söylemek isterdim. Kendimizi savunmak gerekirse, paylaştığımız uzun yıllardan birkaçı, muhtemelen birbirimizi yeni tanıdığımız yıllardı - ama dürüst olmak gerekirse onlar bile harika değildi.

En iyi ihtimalle vasat.

Güçlü Leonard Sterling sıradanlıktan nefret ederdi ve evliliğimizi düşündüğümde bu bana ironik geliyordu. Hayatında ne kadar çok para, arazi ya da başarı biriktirirse biriktirsin, evliliğimiz boş kaldı.

Büyük oturma odamızdaki resmimize bakıyorum. Oda, yüksek pencerelerden süzülen güneş ışığının aydınlattığı karanlık özellikleri paylaşıyor, sıcak bir parıltı yayıyor, pahalı mobilyaları vurguluyor ve gözü mermer şömineli büyük şömineye çekiyor.

Hayatta bir insanın isteyebileceği her şeye sahiptik. Büyük, gülünç derecede pahalı bir ev. Hizmetçiler, aşçılar, bahçıvanlar... İnsanlar bizim Hayat da bu güzel ev kadar görkemliydi. Bu eve hangi pahalı eşyayı koyarsak koyalım, bu portremiz asla sığmıyordu.

"Mutlu" çift Leonard ve Delores Sterling'in fotoğrafı. Birkaç yıl önce isteğim üzerine profesyonel bir fotoğrafçıya çekirmiştik.

Leonard bunu umursamadı. O gün hazırlanmam için beni acele ettirdi. Fotoğrafçının stüdyosuna gitmeyi reddetti. Sadece evimizde ya da ofisinde, onun için uygun olan bir yerde çekilmesini kabul etti.

Biz de fotoğrafçıya evimizde, oturma odamızda fotoğrafımızı çektirdik. Şu anda içinde bulunduğum oturma odasında.

Leonard en sevdiği deri koltuğuna oturdu. Ben sandalyenin yanında duruyordum, elim omzundaydı. Fotoğraflarda bile çok uzak görünüyorduk. Hiçbir romantik Bir kamera objektifinin yakalayabileceği küçük anları bile kucaklamak. Fotoğrafçıya aşıkımız gibi bile davranamadık.

Leonard fotoğrafçıdan acele etmesini ve işine dönebilmek için fotoğrafı çekmesini istedi. Adam istenileni yaptı. Tek bir kare. Leonard'ın izin verdiği tek şey buydu. Bana istediğimi verdi. Evimizde asılı bir resmimizi. Bu evdeki tek resmimiz.

Leonard değerli ofisine gitmek yerine takım elbisesinin ceketinden büyük bir puro çıkardı. Yaktı ve fotoğrafçı düzeneğini sökerken en sevdiği koltuğuna oturdu.

Birlikte daha fazla fotoğraf çekebilirdik. Belki de mutluymuş gibi davranabilirdik.

Neden olamayacağımızı hiç anlamadım. Kocam için mükemmel bir eştim. Vücuduma iyi baktım, yaşımın beni alt etmesine izin vermedim. Kendimi isteyerek adama verdim, ama o daha az umursayabilirdi, sadece yıldönümlerinde veya rastgele gecelerde dakikalarca zevk için bana dokunmaya istekliydi.

Kocam için her şeyi yapmaya hazırdım.

Eğer bir yabancı evime girip etrafı karıştıracak olsa, evimin kime ait olduğuna dair hiçbir ipucu bulamazdı ve bu resim bizim evimiz olduğunu gösteren tek kanıttı. Leonard duvara bizim resimlerimizi asmayı rüküş buluyordu ama ben umursamıyordum. O bile duvarlara sevgili oğlum Leo'nun resimlerini asmamı engelleyemezdi. Sanırım içeri giren yabancılar küçük çocuğun bir şekilde bu malikanenin sahibi olduğunu düşüneceklerdi.

Leo'ya babasının adını verdik, ancak oğlum kocamın hiçbir özelliğini paylaşmıyor. Şefkatli, sevgi dolu ve her zaman gülümseyen Leo mükemmeldir.

Tatlı oğlumun yüzü bana hala hayatımda olan sevgiyi hatırlatsa da, o artık çok daha büyüdü. O da babası gibi bir iş adamı oldu. Kocamın aksine, oğlum hala beni hayatına dahil etmeye çalışıyor, her ne kadar istediğimden daha az olsa da.

Leo babasının ne kadar sefil bir insan olduğunu anladığında bile, oğlum çok fazla olmasa da benimle iletişim kurmaya devam etti. Araları bozulduktan sonra hayatımdaki sahip olmaya değer tek ilişkinin sona ermesinden endişe ettim.

Neyse ki, yakın zamana kadar uzun bir süre durum böyle olmadı.

Oğlum evlendi. Saftı, gençti ve sözde aşıktı. Neredeyse babası kadar sefil biriyle evlenecek kadar aşık. O sadece bu şekilde görmek.

Karısı Madelyn çok tatlı olabilir ama oğlumu hak edecek bir geçmişe sahip değil. Oğlum gelmeden önce hiçbir şeyi yoktu.

onun hayatı. Onunla evlenmeyi kabul edene kadar pençelerini oğluma batırdı.

Tıpkı babası gibi o da beni oğlumdan uzak tutuyor ama artık bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Oğlum, babasına yakın büyük bir eve taşındı.

Summer Hills'de maden. Calgary'nin kuzeybatısında, en zenginlerin yaşadığı küçük bir topluluk. Bu birbirimizi daha fazla görmemiz için bir fırsat olmalı ama buna izin vermeyeceğini biliyorum.

O benim kanımdan. O yabancı.

Kocamla birlikte olarak yaptığım hatanın farkına varmam yıllarımı aldı. Umarım oğlumun hatasını çok daha erken fark etmesine yardımcı olabilirim.

Bir an durup Leonard ve benim resmimize tekrar bakıyorum.

Fotoğrafın ilk çekildiği oturma odasına astım.

Bir yanımda Leonard Sterling gibi bir adamla birlikte olmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu kendime hatırlatmak için onu burada istiyordu. Tüm gücün onda olduğunu kendime hatırlatmak için. Her zaman istediğini elde etti.

Oturma odasındaki kocama bakıyorum. Hâlâ o sandalyede oturuyor. Pahalı puroyu ağzında sıkıca tutmak yerine, közleri hâlâ parlarken ayağıyla yere bırakıyor. Yan masanın üzerinde Yanında içinde pahalı bir viski bulunan bir taş bardak, okuma gözlüğü ve daktiloyla yazılmış bir not var.

Kendi sigaramı yakıyorum ve içime çekerken tadının keyfini çıkarıyorum.

Tıpkı portrede yaptığım gibi, kocamın arkasında durup elimi omzuna koyuyorum. Başının yan tarafına, kurşunun kafatasına girdiği yere bakıyorum. Vücudu bir tarafa yığılmış ve soğuk gözleri kocaman.

Ben nefesimi verirken, bir duman kümesi kocamın yüzünü kaplıyor.

Leonard Sterling hayatında ne kadar güçlü olursa olsun, ölüm anında yüzünün aldığı aptal ifadeyi kontrol edemiyordu.

Yetkilileri aramam gerekiyor ama bunun yerine ölen kocama hayretle bakıyorum. O öldü, ama yine de bu bana olması gerektiği gibi gelmiyor.

İlişkimizle ilgili hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Kırk altı yıllık evliliğim sona erdi, ama hala yaşayacak çok hayatım var.

BÖLÜM 1

Madelyn

Lütfen. Lütfen.

Kocamla evlendiğimden beri tek bir şey istedim. Hayatımda her şey mükemmel. Herkesin bir malikane olarak görebileceği bir eve taşındık. Zengin erkeklerle ilgili klişelerin aksine, kocam Leo'dan kimse bir şey beklemez. Şefkatli ve empatiktir. Benim ve başkalarının ihtiyaçlarını önemsiyor.

Yanımda çalıştığım diğer zenginlerden farklı olduğunu biliyordum. Her kadın böyle bir adamla birlikte olduğu için kendini şanslı sayardı.

Leo. Sadece parası yüzünden değil, o bir insan hazinesi. O mükemmel biri.

Hayatımın kolay olacağını hiç düşünmemiştim. Hayatım boyunca zengin ailelerin evlerini temizleyerek geçimimi sağlayacağımı düşünmüştüm. Onların pahalı fayanslar. Parke zeminlerini süpürüyorum. Üzerlerinde pahalı eşyalar olan raflarının tozunu almak.

Sonra Leo Sterling için çalıştım ve her şey değişti.

Banyo tezgahındaki test şeridine bakıyorum. Sonuçları beklemek her ay beni öldürüyor. Bunu kendime neden yaptığımı bilmiyorum. Bu artık neredeyse bir başarısızlık ritüeli. Sanırım kendime eziyet etmekten zevk alıyorum.

olumsuz sonuçlar.

Derin nefes alıyorum ve nereden başladığımı düşünüyorum. Leo'yla ilk tanıştığım zamanı düşünüyorum. Neyin temizlenmesini istediğine dair talimatlar verirken çok garip görünüyordu. Leo'nun iki yıl önce çok daha küçük bir evi vardı, benim yaşayabileceğim her şeyden daha büyük olmasına rağmen.

Temizlememi istediği şeyi söylediği için özür dilerken bana alaycı bir gülümsemeyle baktığında ne kadar sevimli göründüğünü hatırlıyorum. Ona sorun olmadığını söylemeye çalıştım. Ne de olsa buna alışmıştım. Genelde aldığım talimatlar çok daha kötüydü. Genellikle çalıştığım zengin ev sahiplerinden bir merhaba bile gelmezdi. O zengin insanlar, bir noktayı kaçırmadığım sürece beni yanlarında fark etmezlerdi, o zaman tabii ki onlardan haber alırdım.

Leo farklıydı. Beni gördü. Benimle konuştu. İşim bittikten sonra bana bol bol teşekkür etti. İtiraf etmeliyim ki, onunla konuşmak için ofisinin önünü temizlemek için fazladan zaman ayırdım. İçeri girdiğimde özür

diledi ve yoldan çekileceğini söyledi. Ona yapmamasını söyledim. O çalışırken ben de etrafını temizledim.

Evine her geldiğimde beni selamlamakla kalmadı, aynı zamanda benimle konuştu. Ufak bir sohbet olarak başladı. Müşterilerle asla çok kişisel konuşmazdım. O zamanki işverenim, müşteriler size yaklaştığı sürece onlarla konuşmamamız konusunda bizi uyarmıştı. Müşterilere kesinlikle kendi hayatımdan bahsetmezdim ama Leo merak ediyordu.

Ne kadar zamandır temizlik yapıyordum? Hiç kardeşim var mıydı? Ailem nereli? Son soruyu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Annem beni tek başına büyüttü ve maddi olarak sürekli zorlandı. Babam ben küçükken vefat etti ve yaptıkları yüzünden onun hakkında hiç konuşmadım. Bahsetseydim, insanların ailem hakkında kötü bir izlenime sahip olmasından endişe ederdim.

Başlangıcımızı düşündüğümde, Leo'ya geçmişimi daha önce anlatsaydım umursar mıydı diye merak ediyorum. Umursayacağını sanmıyorum.

Birkaç hafta içinde birbirimizi iyice tanımaya başladık. O zamana kadar, özel hayatım hakkında kendi arkadaşlarımdan daha fazla şey biliyordu.

Hemen olmadı ama çok geçmeden onun etrafında bir gerginlik hissettim. İyi bir tür. Lisedeyken hoşlandığım bir çocuk beni fark ettiğinde hissettiklerim gibi.

Bir şey söylememek giderek zorlaşıyordu. Yine de söylemedim. İşime ihtiyacım vardı. Kaybetmeyi göze alamazdım ve temizlikçi kızın fazla flört etmesi çalıştığım şirketten kovulmam için iyi bir yoldu. Ayrıca, ben tek hizmetçisiydi. Hafta boyunca başkaları da gelirdi.

Leo'nun evini temizlemeye gelen diğer kızlarla ne tür konuşmalar yaptığını sık sık merak ederdim. Onlardan biri de arkadaşım Hannah'ydı. Şirkette işe alınmamın tek nedeni oydu ama kendimi onu ve Leo ile muhtemelen paylaştıkları sohbetleri kıskanırken buluyordum. O benden çok daha güzel bir kadın. Bunu biliyorum. Kimsenin bariz olanı söylemesine gerek yok.

Hannah gibi sarışın bir bombanın evlerine elinde toz beziyle girmesi her erkeğin hoşuna gider.

Leo Sterling'in Hannah gibi bir kadına ilgi duyduğunu kolayca hayal edebiliyordum. Kim ilgilenmezdi ki? Leo'nun ne kadar iyi biri olduğunu bana kendisi söylemişti. Bunun konuştukları anlamına geldiğini biliyordum. Arkadaşlığımıza rağmen, ona karşı ne hissettiğimi söylemedim. Benim yapamadığım günlerde onun evini temizlediği için onu ne kadar kıskandığımı söylemedim.

Ancak bu güvensizliklere sahip olmam gerekmediğini görmem uzun sürmedi.

Bir gün Leo'nun mutfağını temizlerken utangaç bir şekilde yanıma geldi. Bana neden onu hiç sormadığımı sordu. Kendini açıklayana kadar ilk başta şaşırmıştım. Her zaman benim hakkımda, hayatım hakkında, ilgi alanlarım hakkında sorular sorardı ama ben hiç karşılık vermezdim.

Başını eğdi ve bana dönüp baktığında açıkça sordu. Onu tanımakla ilgilenmiyor muydum? Benimle çok ilgilendiğini söyledi.

Özür diledim. Ona temizlik hizmeti kurallarından bahsettim.

Sonra, büyülü bir şey oldu. Neredeyse bir romantik komedi filminden fırlamış gibiydi. Bana baktı. Hiçbir şey söylemedi, ben de söylemedim. Dudakları benimkilere bakarken büzüldü.

Temizlik servisinin canı cehenneme.

Lastik temizlik eldivenlerimi çıkardım. Bana yaklaştı ve öpüştük. Karnımdaki kelebekler patlayıp dışarı çıkmak istiyordu.

Sonrasında her şey daha da mükemmelleşti. Çıkmaya başladık. İşler daha da ciddileşti.

Sonra da beni kovdu.

Artık onun evini temizlemek yok. Kısa bir süre sonra onun evine taşınacaktım. Hayatımı bir peri masalı gibi hissediyordum. Cinderella beyaz atlı prensini bulmuştu.

Ne demişler. Önce aşk gelir, sonra evlilik, ama...

Tezgâhın üzerindeki negatif hamilelik testine bakıyorum. Nefes veriyorum ve tezgâha vurarak şeridi çöp kutusuna atıyorum.

Yine de peri masallarının iyi sonları vardır. Olumsuz şeridi her gördüğümde aşırı tepki vermemem gerektiğini kendime hatırlatmak için elimden geleni yapıyorum. Sinirlenmemek için.

Leo ve ben yaklaşık iki yıldır evliyiz ve ona asla bir çocuk veremeyecekmişim gibi geliyor. Küçüklüğümünden beri hayalini kurduğum aileye asla sahip olamayacağım.

Küçükken anneme bir gün beş çocuk istediğimi söyleyerek şaka yapardım. Bana hep gülüp geçerdi. Annemin bu konuda ne düşündüğünü biliyordum.

kendisi hamile kalmaya çalışıyordu. Bana mucize bir çocuk olduğumu söylerdi.

Mermer zeminli banyodan çıktım ve yeni evime baktım. Daha bir hafta önce taşındık.

Yukarıdaki yüksek tavanlar antika kalıplar ve yumuşak, altın bir parıltı saçan büyük, göz kamaştırıcı bir avize ile süslenmiştir. Fuayenin ortasında

bir başyapıt duruyor - üst güverteye çıkan ince mermerden yapılmış spiral bir merdiven. Üst kat daha da nefes kesicidir. Bir taraftaki panoramik pencereler yakındaki Rocky Dağları'na bakmaktadır.

Mutfağında iki büyük ada ve büyük bir yemek masası için alan var. Yeni mobilyalarımızın gelmesini beklediğimiz için şu anda Leo'nun son evinden kalma eski masası var. Ana katta sekiz oda var. Evin kendisi yaklaşık on bin metre kare.

Altı arabalık bir garajımız var. Tabii ki, Leo'nun yaptığı ilk şey garajı kendi zevkine göre yenilemek istiyor. Ev sahibinin sahip olduğu şeyin eski olduğunu söyledi. Şimdilik araçlarımızı dışarıya park ediyoruz. Leo'nun siyah bir Escalade'i ve neon yeşili bir Lamborghini'si var. Yerleştikten sonra beni de araba alışverişine götürmek istediğini söyledi.

Evimiz çok güzel ve burada yaşadığıma inanamıyorum.

Çorak duvarlara bakıyorum. Bir gün onları çocuk resimleri ve mutlu aile anlarıyla doldurmak istiyorum. Yine de kendimi şanslı saymam gerektiğini biliyorum.

Büyüdüğüm sokaktaki küçük evleri birleştirecek olsaydınız, belki de yeni evimin metrekaresini geçerdi.

Leo çocuksuz geçirdiğim her ay için benim kadar üzülüyor. Bana seçeneklerimiz olduğunu söylüyor. Eğer hamile kalamazsam, onları kullanabiliriz. Paranın sorunlarını çözemeyeceğini söyleyen insanların hiçbir sorunu yok.

Leo ile birlikte olmaktan öğrendiğim bir şey varsa o da paranın kesinlikle işe yaradığıdır.

Tüp bebek bir seçenek. Yine de sadece mecbur kalırsak kullanmak istiyorum. Her şeyi daha doğal yollarla yapmak istiyorum ama her negatif testte

bunun gerçekleşmeyebileceğinin farkındayım. Diğer hamilelik seçeneklerini küçümsediğimden değil. Bir gün IVF kullanmak zorunda kalabilirim ve istediğim aileye sahip olmama yardımcı olmak için bunun var olduğu bir zamanda yaşadığım için sonsuza kadar minnettar olacağım. Yine de kendimi başarısız hissetmekten kendimi alamıyorum.

Leo bana böyle hissetmenin doğal olduğunu söylemeye çalışıyor. Elimde değil. Başarısız test günümüzü mahvetmiş gibi hissettiriyor.

Bugün de çok eğlenceliydi. Leo benimle mobilya alışverişine çıkmak için işten izin aldı. Döşememiz gereken daha çok oda var ve bugün birçoğunu fethettik. Her şeyi halletmek için bir tasarımcı tutmak istedi ama ben buna yanaşmadım. Varlıklı aileler için çalışmayı sevdiğim tek şey onların dekorlarını görmektir. Odaların güzelliğini ve onları nasıl

giydirdiklerini görmek.

Artık istediğimi yapabileceğim kendi malikanem var.

Birçok fikrim var. Leo'ya istemezse benimle gelmek zorunda olmadığını söyledim. Evimizi tasarlayanın ne kadar önemli olduğunu anladığında, benimle birlikte orada olmak istedi.

Dediğim gibi, Leo farklı.

Belki de sadece benim dekorasyon hevesimden kaynaklanıyordu ama bugün birkaç mobilya mağazasına gittiğimizde o da en az benim kadar mutluydu. Ödeme zamanı geldiğinde bile irkilmedi.

Fişin üzerindeki rakamlar geceleri aklımdan çıkmıyordu ama Leo hiç düşünmeden kredi kartıyla tek seferde ödemeyi yaptı. I Bugün sipariş ettiğimiz mobilyalardan sadece birinin parasını ödemek için kaç evi temizlemem gerektiğini düşünmekten nefret ediyorum.

Leo, cep telefonunu kulağına dayamış, ciddi bir ifadeyle ön kapıdan girer. Değişiklik olsun diye takım elbise ve kravat değil, kot pantolon ve gömlek giymiştir. Yakışıklı görünmek için süslü kıyafetler giymesine gerek yok.

"Hey," diye fısıldadım ona.

Bana ince bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim," diyor. "Bugün çalışmayacağımı söylediğimi biliyorum ama Charles aradı. Kabul etmek zorundaydım. Anlıyorsun, değil mi?"

İsteksizce başımı salladım. Charles Rayer kocamın iş ortağı. Birlikte bir emlak varlık şirketi olan Sterling ve Rayer'i kurdular. Bir iş için çok benzersiz bir isim değil, ancak birlikte Calgary, Alberta'da bir mülk portföyünü yönetiyorlar ve şirketlerini genişletmek için büyük planları var. yatırımlar. Leo'yu tanıdıktan sonra en başından beri hayatımı sadece onunla değil Charles ile de paylaşacağımı biliyordum.

Eğer benimle değilse, onunla beraberdir. En iyi arkadaşlar iş ortağına dönüştü.

Leo yanımdan geçip boş oturma odasına doğru yürüyor ve Charles'ın diğer tarafta söylediklerine başını sallamaya devam ediyor.

Leo'ya testin negatif çıktığını söylemek istiyorum. Sadece o anda beni rahatlatmasını istiyorum. Bana her şeyin yoluna gireceğini hatırlatmasına ihtiyacım var.

Hamile kalmak için çok uğraşıyorum. Sadece mükemmel hayatıma uygun mükemmel bir aile istiyorum.

Büyürken hiçbir şeyim yoktu, şimdi ise elimden geleni yapma fırsatım var.

gelecekteki çocuklar benim asla sahip olamayacağım her şey. Leo'nun telefonu kapatmasını beklerken bu fikir gözlerimi yaşartıyor.

Stres işleri daha da kötüleştiriyor. Adetim iki gün gecikti. Belki bu sefer sonuç farklı olur diye düşündüm. Geçen ay kendime, bu ay gelir ve hiçbir

şey olmazsa doğurganlık endişelerim hakkında doktorumla konuşacağımı söylemiştim.

Derin bir nefes daha alıyorum. Leo koridorun aşağısından dönüp bana bakıyor ve konuşmasına devam etmeden önce bir an gülümsüyor.

Sadece o gülümseme bile bana her şeyin yoluna gireceği konusunda güven vermeye yetiyor.

Bir küfür ve bir şeylerin takırdama sesini duyuyorum. Hannah elinde iki küçük kutuyla büyük döner merdivenden aşağı iniyor. Gülümsüyor ve bana bakıyor. Kısa bir süre önce ben de onun yerinde olduğum için ne düşündüğünü şimdiden anlayabiliyorum.

Neyse ki merdivenlerden inerken bir şey kırmadım, yoksa işverenim kızardı.

Bu durumda, ben onun işvereni olduğum için böyle bir şey olmayacak. "Kendine dikkat et," diyorum.

Hannah gülüyor. "Bu merdivenlerin geri kalanından kesinlikle ineceğimi sanıyordum."

"Buradaki ikinci gecemde neredeyse bunu yapıyordum."

Hannah en alta geldiğinde ikinci kutuyu ondan alıyorum. Birlikte mutfağa doğru yürüdük. Kutulardan birini açıyorum ve bir şeyler çıkar.

"Yardım etmek zorunda değilsin," diyor Hannah. "Bunu yapabilirim."

"Hayatta olmaz. O insanlardan biri olmak istemiyorum," diye şaka yapıyorum. Hannah ve ben, yanında çalıştığımız zengin insanların zaman zaman ne kadar kibirli ve kendini beğenmiş olduklarına gülerdik.

Hannah başka bir kutu açar. "Bana bu işi verdiğin için çok mutluyum. Gerçekten teşekkürler. Temizlik servisinde tam zamanlı çalışmak zordu."

Ona el salladım. "Tabii ki. Yardıma ihtiyacımız var, özellikle de eşyaları yerleştirirken. Ben sadece..."

"Ne?" Hannah soruyor.

"Bunun-" diye el sallıyorum eve, "- aramıza girmesini istemiyorum. Arkadaşlığımızın değişmesini istemiyorum. Değişmeyeceğine söz ver."

Hannah iç geçirir. "Peki, buna söz vermezsem beni kovacak mısın?" diyor şakacı bir şekilde.

Başımı salladım. "Komik değil ve hayır, yapmayacağım."

Gerçek şu ki asla yapamazdım. Hannah'nın kocamın ofisindeki kasayı soyduğunu öğrenebilirdim ama yine de öğrenemezdim. Temizlik şirketinde çalıştığım yıllar boyunca kız kardeşim gibiydi.

Leo ile evlendikten sonra aramızdaki mesafe artınca üzüldüm. Bunun için kendimi suçladım. Ona bağlı kalmak için daha fazlasını yapmalıydım. Taşındığımızda

Leo burada bir hizmetçi ve bahçıvan tutmamız gerektiğini söyledi, ben de ona kime ihtiyacımız olduğunu bildiğimi söyledim.

Leo bir arkadaşını işe alma konusunda endişeliydi. Hannah'nın paraya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Leo da temizlik şirketi yerine ona doğrudan ödeme yapıyor. O şirket zengin müşterilerinden kazandıkları her dolardan bize üç kuruş veriyordu. Şimdi Hannah o paranın hepsini kendisi alıyor.

Bunu hak ediyor.

"Eğer eski müşterilerimizden biri gibi olursam, bana söyleyin," diyorum.

"Ciddiyim.

Eğer yaparsam bu benim için bir kabus olur."

Hannah gülüyor. "İstedğin zaman bana kâbusunu verebilirsin."

Geniş odanın etrafına bakar. "Bana mobilya alışverişinin nasıl geçtiğini anlatmadın."

Ona her şeyi anlatmak istemiyorum. Eninde sonunda tüm güzel parçaları kendisi göreceği için aptalca bir düşünce ama ona anlatmak gösteriş yapmak gibi geliyor.

"Harikaydı," diyorum, cevabımı bilerek kısa tutuyorum. "Nakliyeciler önümüzdeki hafta her şeyi getirecekler."

Hannah kutusundan büyük bir mutfak bıçağı çıkarırken mutfak telefonunun yüksek sesle çalması beni ürkütüyor. Bir an bakıyorum ve Hannah elindeki bıçağı yere bırakıyor. "Ben bakabilirim," diyor.

Ona el salladım. "Hayır, sorun değil. Teşekkürler." Ahizeyi kaldırırken ona gülümsedim. "Merhaba, Sterling Residence." Telefona cevap verdiğimde yüzüm buruştu.

Başkaları için çalışırken arayanları böyle karşılardım. Ama burası benim evim. Artık kendi yaşam tarzıma alışmam gerekiyor. "Burası Madelyn."

"Oğlum müsait mi?" diye sorar ses sert bir şekilde.

Tanıtıma ihtiyacı yok. Her zaman bir parça küçümseme, hak görme ve küçümseme içeren bu kibirli ton, kayıinvalidem Delores'ten başkasına ait değil. Her zamanki modasına uygun olarak

Varlığımı kabul etti. Ne gelinine bir merhaba dedi ne de küçük bir konuşma yaptı.

Oğlumu telefona ver.

"Hey, Delores," diyorum, neşeli olmak için elimden geleni yaparak.

"Leo şu anda telefonda. Ona aradığını söyleyeceğim."

"Bu olmaz," diyor sertçe. "Şimdi oğlumla konuşmam gerekiyor."

"Hayır, her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Oğlum," diye tekrarlıyor. Yanıt olarak gözlerimi deviriyorum. Hannah bana şaşkın şaşkın bakıyor ama iyi olduğumu belirtmek için

başımı sallıyorum.

Fuayeye geri döndüğümde Leo'nun hâlâ telefonla konuşarak volta attığını görüyorum. "Hun," diye seslendim ona. Yaklaştım ve dikkatini çektim. "Annen arıyor."

Bir an için bana baktı. "Onu hemen arayacağım, tamam mı?"

Başımı salladım ve telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Üzgünüm Delores, Leo müsait değil."

Diğer taraftan alay ettiğini duyuyorum. "Oğluma babasının öldüğünü söyle." Görüşmeyi sonlandırıyor ve kesilen hattın sesi kulağımda çınlıyor. Başımı kaldırıp kocama bakıyorum ve işlerin yolunda gitmediği anlaşılıyor olmalı, çünkü onun da ifadesi değişiyor.

[Continue reading O Şimdi Gitmeyecek.](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.